Erich von Däniken

ÎNTOARCEREA LA STELE

Erich von Däniken

ÎNTOARCEREA LA STELE

Traducere de
Liviu Mateescu

Editura Lucman
1996

Editor: Lucian Borleanu
Coperta şi
tehnoredactarea: Ela Trandafir

Erich von Däniken
ZURÜCK ZU DEN STERNEN
Copyright © Econ Verlag Gmbh

Translation Copyright © 1996 Editura Lucman
Toate drepturile pentru ediţia în limba română aparţin
Editurii Lucman

DESPRE ERICH VON DÄNIKEN

Erich von Däniken nu este un savant. El este un autodidact. Dicționarul definește autodidactul ca pe un om care învață singur. Poate că asta explică succesul mondial al cărților sale. Cu totul lipsit de prejudecăți, el a demonstrat personal că tezele și teoriile sale sunt bine fundamentate, iar sutele de mii de cititori au putut să îl urmărească pe aventuroasele drumuri pe care a mers – drumuri care l-au dus și prin regiuni interzise, protejate prin tabuuri.

Pe lângă acestea, el a reluat cu curaj probleme mult mai vechi asupra originilor speciei umane. Erich von Däniken nu a fost primul care a îndrăznit să le aducă în discuție, dar problemele puse de el sunt mai obiectiv formulate, mai directe și mai curajoase. În

plus, el a fost în măsură să spună exact ceea ce a gândit, spre deosebire, de pildă, de un profesor, care ar fi fost constrâns să țină seama de părerile colegilor sau de ale reprezentanților disciplinelor academice înrudite. Mai mult decât atât, el a furnizat și un număr de răspunsuri uluitoare.

Indivizii care pun cu obrăznicie întrebări, care aruncă umbra îndoielii asupra unor explicații consacrate și unanim acceptate au fost mereu o pacoste, iar societatea nu a obosit niciodată să le închidă gura. În trecut, cărțile lor erau interzise și puse la index; astăzi, ele sunt huiduite sau făcute să pară ridicole. Dar nici una dintre aceste metode nu a reușit să facă să amuțească întrebările legate de însăși rațiunea noastră de a fi.

Erich von Däniken are spontaneitatea entuziastului. În vara lui 1968, a citit articolele cu titluri ca „Nave spațiale în Himalaya", sau „Îngeri și nave spațiale" semnate Viaceslav Zaițev, din revista *Sputnik*. Imediat, el a rezervat un loc pentru un zbor spre Moscova. Acolo, profesorul Șklovski, directorul Departamentului de Radioastronomie al Institutului Sternberg al Academiei de Științe a Uniunii Sovietice, i-a răspuns la toate întrebările.

Autorul *Amintirilor despre viitor* avea abia nouăsprezece ani atunci când curiozitatea l-a mânat în Egipt, unde voia să descifreze adevăratul înțeles al

unor inscripții cuneiforme. De la această primă călătorie din 1954, el sare dintr-un avion în altul, pentru a-și clarifica teoriile, așa cum luăm noi autobuzul. Dacă ne gândim la modul în care tratează el distanțele, vom vedea că acestea nu înseamnă nimic pentru el, cât timp ele servesc scopului călătoriilor sale, acela de a găsi dovezi ale imposibilului.

WILHELM ROGGENSDORF

CUVÂNT ÎNAINTE

Întoarcere la stele?

Întoarcere? Cum adică, noi venim din stele?

Dorința de pace, căutarea nemuririi, dorința de a ajunge la stele – toate acestea sunt adânc înrădăcinate în conștiința omului și îi dau fără încetare imboldul de a le împlini.

Trebuie să luăm acest imbold al realizării, atât de adânc implantat în noi, drept un dat? Sau este vorba de niște simple „dorințe" omenești? Oare nu cumva această dorință de împlinire, această nostalgie după stele, ascunde cu totul altceva?

Eu sunt încredințat că tânjim după stele pentru că „zeii" ne-au lăsat acest lucru drept moștenire. În noi lucrează în același timp amintirile lăsate de strămoșii noștri terești, ca și cele lăsate de învățătorii

noștri cosmici. Dobândirea inteligenței de către om nu pare să fie produsul unei evoluții lungi și plicticoase. Procesul s-a petrecut prea brusc. Cred că strămoșii noștri au căpătat inteligența de la „zei", care, în mod sigur, aveau cunoștințele necesare pentru accelerarea procesului.

Evident, dacă ne vom agăța de metodele actuale ale investigației arheologice, nu vom găsi nici o dovadă a aserțiunilor mele. Dacă vom face acest lucru, atunci pur și simplu vom îngroșa în mod fatal colecțiile existente de urme lăsate de animale și de oameni. Orice descoperire își va găsi un număr într-un catalog, va fi pusă într-o cutie de sticlă într-un muzeu și va fi păstrată curată de către personalul muzeului. Dar doar cu asemenea metode nu ne putem apropia de esența problemei. Pentru că esența problemei constă, după părerea mea, în foarte importanta chestiune a momentului în care strămoșii noștri au devenit inteligenți.

Această carte este o încercare de a aduce noi argumente în favoarea teoriei mele. Ea intenționează să fie un stimulent la a reflecta asupra trecutului și viitorului omenirii. Prea mult timp am evitat să ne cercetăm trecutul îndepărtat cu îndrăzneală și imaginație. Nu va fi suficientă o generație pentru a produce probele indubitabile, dar se vor crea tot mai multe breșe în zidul care separă fantezia de realitate.

Voi încerca să fac tot posibilul pentru a lărgi aceste breșe, prin noi întrebări agresive. Sper să am noroc. Poate că aceste întrebări, care sunt puse și de Louis Pauwels, Jacques Bergier și Robert Charroux, își vor găsi răspunsul în timpul vieții mele.

Doresc să mulțumesc nenumăraților cititori ai cărții mele *Amintiri despre viitor* pentru scrisorile și sugestiile lor. Dorința mea este ca ei să considere această carte drept răspuns la încurajările lor.

Doresc să mulțumesc tuturor celor care m-au ajutat să scriu această carte. Ea a fost scrisă în timpul detenției mele la cerere în închisoarea Remand a cantonului Graubünden din Schur.

ERICH VON DÄNIKEN

ÎNTOARCEREA LA STELE

1

ZBORURILE INTERSTELARE SUNT POSIBILE

În 1879, atunci când Thomas Edison a inventat becul său cu filament de carbon, acțiunile companiilor de gaz aerian s-au prăbușit peste noapte. Parlamentul englez a numit un comitet de examinare, pentru a cerceta perspectivele noii metode de iluminare. Sir William Preece, Șeful Poștelor și președinte al Comitetului, a declarat în Camera Comunelor că acesta ajunsese la concluzia că iluminatul electric domestic este fantezist și absurd.

Astăzi, luminile electrice strălucesc în orice casă din lumea civilizată.

Obsedat de visul vechi de când lumea al omului de a putea să zboare, Leonardo da Vinci a petrecut în secret ani întregi, încercând să construiască mașini zburătoare uimitor de asemănătoare cu prototipul elicopterului modern, dar și-a ascuns schițele, de frica Inchiziției. Atunci când acestea au fost publicate pentru prima dată, în 1797, reacția a fost unanimă: mașinile mai grele decât aerul nu vor putea vreodată să părăsească solul. Chiar și la începutul secolului nostru, celebrul astronom Simon Newcomb gândea că o forță motrice capabilă să permită mașinilor zburătoare să acopere distanțe mari este de neconceput.

Și totuși, câteva zeci de ani mai târziu, aeroplanele transportau deasupra pământului și mării încărcături enorme.

Făcând recenzia cărții profesorului Hermann Oberth, *Rachetele în spațiul planetar*, revista *Nature*, citită în toată lumea, a scris că proiectul unei rachete spațiale va putea fi pus în practică doar cu puțin înainte de extincția speciei umane. Chiar în 1940, când primele rachete fuseseră deja lansate de pe suprafața pământului și zburaseră sute de kilometri, doctorii susțineau că o călătorie spațială este imposibilă, pentru că metabolismul uman nu suportă condițiile de imponderabilitate mai mult de câteva zile.

Dar omenirea nu s-a stins, iar rachetele sunt deja familiare și, contrar tuturor predicțiilor, metabolismul uman poate să suporte starea de imponderabilitate.

Ceea ce vreau să spun este că au fost vremuri în care noile idei, care aveau să afecteze imens viața oamenilor, nu fuseseră „demonstrate". Dovada practică a fost întotdeauna precedată de speculațiile unor așa-numiți vizionari, care au fost atacați vehement, sau, lucru chiar mai greu suportabil, luați condescendent în derâdere de către contemporanii lor.

Mărturiesesc sincer că și eu sunt, în acest sens, un vizionar, dar că nu trăiesc în splendida izolare a speculațiilor. Convingerea mea că în trecutul îndepărtat Pământul a fost vizitat de ființe inteligente venite de pe alte planete este deja tratată cu toată seriozitatea de către mulți oameni de știință aflați atât în Est, cât și în Vest.

De exemplu, profesorul Charles Hapgood mi-a spus, în cursul șederii mele în Statele Unite, că Albert Einstein, pe care îl cunoscuse personal, era perfect de acord cu ideea unei vizite preistorice a unor ființe inteligente extraterestre.

În Moscova, profesorul Iosif Samuilovici Șklovski, unul dintre astrofizicienii și radioastronomii de marcă ai zilelor noastre, m-a asigurat că era convins că Pământul a primit nu o dată vizite din cosmos.

Nici binecunoscutul exobiolog Carl Sagan (SUA) nu exclude posibilitatea ca „Pământul să fi fost vizitat de către reprezentanții unei civilizații extraterestre, cel puțin o dată în decursul istoriei".

Iar profesorul Hermann Oberth, tatăl rachetelor, mi-a spus aceste cuvinte: „Consider că o vizită pe această planetă a unei specii extraterestre este extrem de probabilă."

Pentru mine este foarte plăcut să știu că, sub presiunea zborurilor spațiale reușite, știința începe să se preocupe de idei care cu decenii în urmă erau tabu. Și sunt convins că fiecare rachetă trimisă în spațiu slăbește tot mai mult tradiționala opoziție la teoria mea despre „zei".

Cu numai zece ani în urmă, era o absurditate să vorbești despre existența unei alte forme de viață inteligentă în univers. Astăzi, nimeni nu se îndoiește în mod serios de existența vieții extraterestre. La terminarea conferinței lor secrete de la Green Bank (Virginia de Vest), unsprezece experți științifici se puseseră de acord cu privire la o formulă care spune că, numai în galaxia noastră, s-ar afla până la cincizeci de milioane de civilizații. Roger A. MacGowan, care deține un important post la NASA, la Redstone (Alabama), a ajuns chiar la cifra de 130 de miliarde de posibile culturi în cosmos, bazându-se pe cele mai recente descoperiri din astronomie.

Aceste estimări sunt comparativ modeste și prudente dacă se va dovedi că întregul cosmos este controlat de „cheia vieții" – adică de viața bazată pe cele patru baze: adenina, citozina, guanina și timina. Dacă așa stau lucrurile, atunci universul este literalmente impregnat cu viață.

Covârșiți de evidență, acum oamenii admit cu ezitări că se poate concepe o călătorie în sistemul nostru solar, dar imediat adaugă că o călătorie în spațiul interstelar este imposibilă, datorită distanțelor uriașe. Apoi, ca într-o conspirație, aruncă afirmația că, de vreme ce deplasarea interstelară nu va fi niciodată posibilă în viitor, nici Pământul nu a putut vreodată să fie vizitat în trecut de către inteligențe necunoscute, pentru că și acestea ar fi trebuit să străbată spațiul interstelar. Și gata!

Dar de ce să nu fie călătoria în spațiul interstelar posibilă? Raportându-ne la viteze pe care le putem considera posibile, se poate calcula că o călătorie pînă la cea mai apropiată stea, Alfa Centauri, aflată la 4,3 ani-lumină, va lua 80 de ani – cu alte cuvinte, nici un om nu va putea supraviețui unei călătorii dus-întors. Este acest calcul corect? Să spunem că speranța de viață din zilele noastre este de 70 de ani. Antrenarea unui pilot spațial este foarte complicată; chiar și tinerii cei mai inteligenți își vor putea absolvi școala abia după douăzeci de ani. Iar după șaizeci de ani, nimeni

nu te mai trimite într-o misiune spațială. Asta înseamnă patruzeci de ani de activitate. Pare logic să spui că cei patruzeci de ani nu sunt destul pentru o misiune interstelară.

Dar este fals. Chiar și un simplu exemplu va arăta de ce și va demonstra în același timp cât de greu ne vine să scăpăm de modul nostru de gândire tradițional, atunci când este vorba de proiecte de viitor. Să presupunem că am un calcul destul de precis, care arată că unei bacterii îi este imposibil să parcurgă în timpul vieții ei drumul de la punctul A la punctul B, pentru că ea se poate mișca doar cu viteza x, și nici curentul, nici panta cursului, nu îi vor mări viteza cu mai mult de y la sută. Pare convingător, dar în calcule s-a strecurat o eroare de concepție. Bacteria de apă se poate mișca de la punctul A la punctul B în multe moduri. De exemplu, o putem îngheța. Apoi, blocul de gheață în care se află bacteria se poate transporta cu avionul de la A la B. Gheața se topește, iar microbul și-a atins ținta. Da, o să facă cineva observația, dacă i se suspendă funcțiile vitale. Dar mie îmi pare o metodă foarte practică de a transporta microbul – așa cum mi se pare și că am atins stadiul în care ar trebui să înlocuim metodele învechite cu altele noi.

În ciuda criticilor, nu există nimic deplasat în teoria mea, conform căreia într-un viitor nu prea

îndepărtat va fi posibil să congelăm astronauții, să îi dezghețăm la o dată prestabilită și să le reconstituim funcțiile vitale. Profesorul Alan Sterling Parkers, membru al Institutului Național pentru Cercetări Medicale din Londra, este de părere că nu peste mult timp știința medicală va fi în stare să păstreze organele destinate transplanturilor pe perioade infinite, la temperaturi joase.

Oricum, întregul a fost întotdeauna egal cu suma părților sale, de aceea eu sunt convins că previziunea mea este corectă.

În toate experimentele cu animale, o problemă care revine este aceea de a păstra în viață celulele creierului, căci acestea mor rapid, în lipsa oxigenului. Cât de serioasă este această problemă ne arată faptul că echipe de cercetători de la US Navy, de la US Air Force, ca și de la firme ca General Electric și Rand Corporation lucrează la ea zi și noapte. Primele știri despre un succes au venit de la Western Reserve School of Medicine, din Cleveland, Ohio. Acolo au fost separate de corpurile lor creiere de maimuță rhesus și ținute în funcțiune timp de mai mult de optsprezece ore. Creierele izolate reacționau indubitabil la zgomot.

Aceste experimente se leagă în principal de ideea de a construi un „cyborg" (abreviere de la „cybernetic organism"). Fizicianul și cibernetician

german Herbert W. Franke[1] a avansat într-un discurs senzaționala idee că în următoarele decenii navele spațiale ar putea să zboare către planetele necunoscute fără oameni la bord, patrulând prin cosmos în căutarea unor inteligențe extraterestre. Patrule spațiale fără astronauți? Franke presupune că echipamentul electronic va fi comandat de către un creier separat de corpul uman. Acest creier „solo", ținut într-un mediu lichid aprovizionat constant cu sânge proaspăt, va fi centrul de control al navei spațiale. Franke crede că creierul unui copil nenăscut ar fi cel mai potrivit pentru programare, pentru că, nefiind încărcat de procese mentale, el poate fi hrănit cu date și informații necesare pentru sarcinile specifice zborului spațial. Acest creier programat va fi lipsit de conștiința de sine care le face pe creierele normale „umane". Herbert W. Franke spune: „Stimulii, așa cum îi cunoaștem noi, vor fi străini cyborgului. Acesta nu va avea sentimente. Creierul uman solitar va fi ridicat la rangul de ambasador al planetei noastare." Și Roger A. MacGowan prezice apariția cyborgului, jumătate ființă vie, jumătate mașină. În viziunea acestei autorități științifice, cyborgul va ajunge în cele din urmă o „ființă" complet electronică, ale cărei funcții sunt comandate de un

1) Cunoscut și ca scriitor de SF. Autorul „Rețelei gândurilor" și al altor romane apreciate (n.t.).

creier solitar și puse în aplicare de restul.

Iezuitul din Frankfurt, Paul Overhage, care se bucură de o considerabilă faimă ca biolog, a spus despre acest proiect de viitor: „cu greu ne putem îndoi de realizarea acestuia, pentru că progresul rapid al biotehnologiilor face asemenea experimente din ce în ce mai ușoare".

În timpul ultimelor două decenii, biologia moleculară și biochimia au avansat foarte rapid și au ajuns la rezultate care au schimbat multe în teoria și practica medicală. Ne stă la îndemână să încetinim procesul de îmbătrânire, sau chiar să îl stopăm de tot, și chiar fantastica idee a unui cyborg nu mai este considerată doar o pură fantezie.

Evident, aceste proiecte creează probleme de natură morală și etică, poate mai greu de rezolvat decât cele tehnico-medicale. Dar toate acestea vor dispărea în neant dacă luăm în considerație posibilitatea ca într-o zi navele spațiale să ajungă la o vitezele incredibile necesare pentru traversarea distanțelor cosmice în timpul vieții astronauților. Explicația acestui fenomen constă în efectul de dilatare temporală, un fapt științific deja acceptat.

Trebuie să înțelegem că noțiunea de „an terestru" este complet lipsită de sens în cazul unei călătorii interstelare. Într-o navă care zboară cu o viteză doar cu puțin mai mică de cât cea a luminii,

timpul „curge" mai încet, în comparație cu curgerea timpului pe planeta de lansare. Acest lucru este precis calculat prin formule matematice. Oricât de incredibil pare, nu este nevoie să le luăm pe încredere; aceste calcule au fost demonstrate.

Trebuie să ne eliberăm de modul în care concepem noi timpul, timpul terestru. Timpul poate fi manipulat prin spațiu și energie. Nepoții noștri călători prin spațiu vor depăși și barierele timpului.

Cei care se îndoiesc de posibilitatea tehnică a călătoriei spațiale interstelare aduc un argument care merită o privire mai de aproape. Ei spun că, chiar dacă se va construi o rachetă care să poată ajunge la 150000 kilometri pe secundă sau mai mult, călătoria interstelară va fi în continuare imposibilă, pentru că, la o asemenea viteză, chiar și cele mai mici particule care lovesc învelișul vor avea puterea destructivă a unei bombe. Fără îndoială, această obiecție nu poate fi cu ușurință respinsă, dar cât va ține ea? Oamenii de știință din SUA și Rusia lucrează deja la inele electromagnetice de protecție care să devieze particulele periculoase departe de navele cosmice. Aceste cercetări au ajuns deja la primele succese.

Scepticii spun, de asemenea, că o viteză mai mare decât cea a luminii este un vis utopic, pentru că Einstein a demonstrat că viteza luminii este limita absolută a vitezelor. Dar acest contraargument este

valabil doar în ideea că navele spațiale ale viitorului se vor lansa și vor zbura în spațiu cu ajutorul a mii de tone de combustibili lichizi. Radarele de astăzi lucrează cu unde care au viteza luminii. Dar, mă veți întreba, ce legătură au toate acestea cu propulsia navelor spațiale ale viitorului?

În cartea lor *Planeta posibilităților imposibile*, doi autori francezi, Louis Pawels și Jacques Bergier, descriu fantasticul proiect al savantului sovietic K.P. Stanyukovici, membru în comisia pentru Comunicații Interplanetare a Academiei de Științe a URSS. Stanyukovici a imaginat o sondă spațială propulsată cu antimaterie. Profesorul din Moscova consideră că o navă zboară cu atât mai rapid cu cât particulele pe care le emite sunt mai rapide. El și echipa lui au pornit de la ideea construirii unei „lămpi zburătoare" care să meargă cu ajutorul emisiei de lumină, în locul aceleia de gaze incandescente. Vitezele care pot fi atinse pe calea aceasta sunt enorme. Bergier spune: „Pasagerii unei asemenea lămpi zburătoare nu vor sesiza nimic deosebit. Gravitația în interiorul navei spațiale va fi la fel cu aceea de pe Pământ. Ei vor simți că timpul trece la fel, dar în câțiva ani ei vor putea atinge cele mai depărtate stele. După douăzeci și unu de ani (timpul lor), ei se vor afla în centrul Căii Lactee, care se află la 75000 de ani-lumină de Pământ. În douăzeci și opt de ani, ei vor atinge nebuloasa din

Andromeda, cea mai apropiată galaxie, aflată la 2500000 de ani-lumină".

Profesorul Bergier, savant celebru, subliniază faptul că aceste calcule nu au nimic a face cu SF-ul, pentru că Stanyukovici a testat în laboratorul său o formulă care poate fi verificată de către oricine știe să mânuiască o tabelă de logaritmi. Conform acestei formule, pentru echipajul „lămpii cosmice" vor trece doar șaizeci și cinci de ani, în timp ce pe planeta noastră vor fi trecut 4,5 milioane de ani!

Nici în cele mai avântate vise ale mele nu îmi pot imagina consecințele unei asemenea posibilități în ceturile întunecate ale viitorului. În 1967, Gerald Feinberg, profesor de fizică teoretică la Universitatea Columbia din New York, și-a publicat în revista *Physical Review* teoria despre tahioni. (Tahion vine de la cuvântul grecesc „tachys" – repède.) Articolul său nu este revelația unui vizionar. El prezintă o cercetare științifică foarte serioasă. La Eidgenössischen Technichen Hochschule din Zürich, de pildă, deja există un curs despre tahioni.

În cele ce urmează, prezentăm pe scurt teoria tahionilor. Conform teoriei relativității a lui Einstein, masa unui corp crește o dată cu creșterea vitezei lui. O masă (=energie) care a ajuns la viteza luminii va fi infinită. Feinberg a găsit dovada matematică a faptului că există un corespondent al masei einsteiniene, adică

particule care se mișcă inerțial cu viteze infinite și care nu pot încetini sub viteza luminii. Conform teoriei lui Feinberg, tahionii sunt de miliarde de ori mai rapizi decât lumina, dar la atingerea vitezei luminii ei încetează să existe.

Ca și în cazul teoriei relativității (fără de care fizica și matematica de astăzi nu ar putea exista), care a fost zeci de ani doar o teorie cu reprezentare matematică, tahionii nu se pot deocamdată prezenta experimental, ci doar matematic. Totuși, se lucrează la detectarea lor.

Întrucât cred cu tărie în viitor, fantezia mea își ia imediat zborul când aud de asemenea cercetări. În repetate rânduri, în cursul ultimei sute de ani, am trăit să vedem cum lucruri considerate imposibile ajung să fie produse industrial. Cred că în această privință pot să speculez pe marginea unei idei care este încă în fașă.

Ce ar putea să ne aducă vitorul?

Dacă va deveni posibil să capturăm tahioni, sau să îi producem artificial, ei ar putea constitui energia care să propulseze sondele spațiale. Atunci, presupun eu, o navă spațială va putea să ajungă la viteza luminii cu ajutorul unui motor fotonic. Îndată ce aceasta va fi fost atinsă, un calculator va trece automat pe propulsia tahionică. Cât de rapidă va deveni atunci nava? De o sută de ori, de o mie de ori mai rapidă decât lumina?

Nimeni nu poate spune astăzi. Oamenii de știință presupun că, odată depășită viteza luminii, așa-numitul spațiu Einstein va fi lăsat în urmă, iar nava va plonja într-un spațiu încă nedefinit, suprapus. Dar, în acel moment al istoriei călătoriilor spațiale, factorul timp va deveni aproape neglijabil.

Cunosc multe domenii ale cercetării în care se lucrează în principal pe tema zborului interstelar. Am fost în multe laboratoare și am vorbit cu mulți oameni de știință. Nimeni nu știe câți fizicieni, chimiști, biologi, nucleariști, parapsihologi, geneticieni și ingineri lucrează la proiectele care vor permite omului să zboare înapoi, în lumea stelelor –toate acestea sunt puse în aceeași oală, uneori incorect, sub numele de proiecte futuriste.

Mi se pare o inconsecvență ca, sub presiunea realizărilor tehnologice, oamenii să admită ca investigarea spațiului cosmic să fie posibilă într-un viitor, dar să nege, în același timp, existența altor inteligențe care să știe totul despre zborul interstelar încă de acum multe mii de ani și care să ne fi vizitat planeta.

Este evident că ideea revoluționară conform căreia acum multe mii de ani niște inteligențe necunoscute ne erau superioare ne deranjează, pentru că încă de pe băncile școlii suntem pisați cu ideea că noi suntem încoronarea întregii creații. Dar, oricât de neplăcut ar fi, trebuie să ne obișnuim cu gândul.

2

PE URMELE VIEȚII

În cartea mea *Amintiri despre viitor*, am avansat ideea că „Dumnezeu" l-a creat pe om după chipul și asemănarea sa, pe calea unor mutații artificiale. Am dat glas bănuielii că homo sapiens s-a separat de maimuțe printr-o mutație deliberată, premeditată. Mi s-a reproșat că fac afirmații nefondate.

Era un act de curaj să spui că extratereștrii au dat o mână de ajutor la procesul nostru de umanizare, pentru că toate eforturile de căutare a originilor și evoluției omului au fost până acum restrânse doar la planeta noastră. Iar dacă această idee va înceta a mai fi considerată imposibilă, minunatul nostru arbore

genealogic – cu maimuțe care coboară din copaci, suferă mutații și devin strămoșii oamenilor – s-ar prăbuși. De când Charles Darwin (1809-1882) a enunțat teoria sa asupra selecției naturale, toate fosilele, de la cele ale maimuțelor primitive și până la cele de om, păreau să fie niște argumente convingătoare în favoarea teoriei sale. Atunci când profesorul Johann Carl Fuhlrott (1804-1837) a descoperit niște oseminte vechi la Neanderthal, lângă Düsseldorf, și a reconstituit, cu ajutorul lor, „omul de Neanderthal", care a trăit în ultima perioadă interglacială și la începutul glaciațiunii Wurm, adică cu 120000 până la 80000 de ani în urmă, el și-a construit teoria despre omul-maimuță pe baza acestei descoperiri. Aceasta a generat multă agitație în cercurile științifice. Oponenții canonici dezorientați ai teoriei lui Fuhlrott au venit cu argumentul neconvingător că nu pot exista oameni fosili, pentru că oamenii fosili nu ar trebui să existe.

Pe lângă oamenii de Neanderthal, există multe alte specii. La El Fayoum, lângă Cairo, s-a descoperit maxilarul inferior al unui primat. A fost datat în oligocen, adică acum treizeci-patruzeci de milioane de ani. Dacă această datare s-ar dovedi corectă, atunci ea ar fi dovada că ființe asemănătoare omului au existat cu multă vreme înainte de omul de Neanderthal. Au fost găsite fosile de hominizi în Anglia, în

Africa, în Australia, în Borneo și în multe alte locuri.

Ce dovedesc aceste descoperiri?

Ele demonstrează că nu putem spune nimic precis, pentru că aproape orice descoperire nouă aruncă dubii asupra datărilor deja apărute în cărți. În ciuda marelui număr de descoperiri, cinstit este să spunem că acestea ne oferă indicii foarte imprecise asupra continuității istorice între originea și evoluția omului. Evident, putem urmări dezvoltarea raselor de la ominizi și până la homo sapiens pe parcursul a milioane de ani, dar nu putem să facem nici o afirmație precisă legată de apariția inteligenței. Există puține indicii care duc în trecutul îndepărtat, dar acestea nu sunt complete. Până acum nu am avut fericirea de a auzi o ipoteză cât de cât paluzibilă asupra apariției inteligenței umane. Există un mare număr de teorii și speculații despre modul în care se presupune că s-a produs „miracolul". De aceea, eu consider că toate teoriile au dreptul egal la ascultare.

În cursul evoluției de miliarde de ani, inteligența omenească pare să fi apărut aproape din senin. Dacă gândim în termeni de milioane de ani, putem spune că evenimentul a avut loc „brusc". Aflați încă în stadiul de antropoizi, strămoșii noștri au creat uimitor de repede ceea ce numim cultura umană. Pentru aceasta, este nevoie ca inteligența să fi apărut foarte rapid. Antropoizii au avut o evoluție lentă, prin mutații

naturale, timp de milioane de ani, dar după aceea hominizii au cunoscut o dezvoltare fulgerătoare. Dintr-o dată, acum 40000 de ani apar niște schimbări colosale. Se descoperă arma numită ciomag, se inventează arcul, pentru vânătoare, omul folosește focul pentru scopurile sale, pietrele sunt folosite pe post de unelte; apar primele picturi pe pereții peșterilor. Dar, între primele semne de activitate tehnică, olărit și primele descoperiri de așezări omenești se întinde o perioadă de 500000 de ani. Loren Eiseley, profesor de antropologie la Universitatea din Pennsylvania, scrie că omul s-a ridicat din lumea animalelor într-o perioadă de milioane de ani, dobândindu-și gradat caracteristicile umane. „Dar, continuă el, există o excepție de la această regulă. După toate aparențele, creierul său a suferit o dezvoltare rapidă și numai atunci omul a devenit în sfârșit deosebit de rudele sale." Cine ne-a învățat să gândim?

Deși am un mare respect pentru munca făcută de antropologi, trebuie să recunosc sincer că nu mă interesează prea tare epocile preistorice care ne-au lăsat câte un canin superior, ca să arătăm cărei fosile îi aparține. Și nici nu consider prea importantă data când primul homo sapiens a început să folosească unelte de piatră. Pentru mine, este evident că omul primitiv era ființa cea mai inteligentă de pe planetă

și este logic ca „zeii" să fi ales anume acea ființă pentru o mutație artificială. Mă interesează mult mai mult momentul în care omul primitiv a introdus prima dată în comunitățile sale valorile morale, ca loialitatea, iubirea, prietenia. Cine îi influența pe strămoșii noștri pe vremea când se întâmplau asemenea schimbări? Cine ne-a revelat sentimentul venerației? Cine a implantat sentimentul rușinii în problemele actului sexual?

Există vreo explicație plauzibilă a faptului că sălbaticii au început dintr-o dată să se îmbrace? Avem doar niște indicii vagi despre schimbări sau fluctuații climatice. Ni se mai spune și că antropoizii doreau să se împodobească. Dacă așa stau lucrurile, atunci și gorilele, urangutanii și cimpanzeii din junglă vor începe treptat să poarte pantaloni și să își pună podoabe.

De ce au început dintr-o dată antropoizii să își îngroape semenii, ei fiind doar niște niște animale mai răsărite?

Cine i-a învățat pe sălbatici să ia semințele unor anumite plante sălbatice, să le îngroape, să le ude și să coacă pâinea din aluat?

De ce antropoizii, hominizii și oamenii primitivi nu au învățat nimic timp de milioane de ani, iar apoi, brusc, oamenii primitivi au învățat atât de multe? Pentru mine, aceasta este o întrebare obsedantă. Nu

cumva acestei întrebări i s-a acordat până acum o atenție prea redusă?

Domeniul științific care se ocupă de explicarea originii omului este interesant și foarte bogat în satisfacții.

Dar întrebarea de ce, cum și când a devenit omul inteligent îmi pare la fel de interesantă.

Loren Eiseley scrie: „Pe de altă parte, astăzi trebuie să presupunem că omul a apărut foarte recent, pentru că apariția sa a fost atât de explozivă. Avem toate motivele să credem că, fără forțele care au ajutat la antrenarea creierului uman, lunga și încrâncenata luptă pentru existență dintre cele câteva grupuri umane nu ar fi putut duce la înaltele facultăți mentale pe care le găsim astăzi la toți oamenii de pe Pământ. Ceva diferit, un factor educațional suplimentar, trebuie să fi scăpat atenției teoreticienilor evoluționiști". Exact asta bănuiesc și eu. Există un factor decisiv, care nu a fost luat în considerație de către teoriile asupra subiectului. Mă îndoiesc că vom fi înstare să găsim veriga lipsă[1] fără a lua în considerație teoria vizitării planetei noastre de către inteligențe extraterestre și fără a verifica dacă nu

1) *The missing link*, acea specie care să facă legătura evolutivă între hominizi și homo sapiens. De la scrierea cărții, descoperirile de schelete din Riftul Africii au dus la multe polemici în jurul afirmației că această verigă lipsă a fost găsită (n.t.).

cumva aceste ființe sunt responsabile de transformarea artificială a factorilor ereditari, de manipularea codului genetic și de apariția bruscă a inteligenței. Am ceva de spus, ceva care va întări teoria mea că omul este creația unor „zei" extratereștri.

În 1847, Justus von Liebig scria în numărul 23 al *Revistei de chimie*: „Oricine a făcut observații asupra carbonatului de amoniu, fosfatului de calciu sau potasei va considera evident că este imposibil ca din aceste materii să se poată forma un germen capabil de reproducere sau de o dezvoltare superioară, prin acțiunea căldurii, electricității, sau a altor forțe naturale..." Marele chimist susținea că numai un diletant și-ar putea imagina că viața ar fi apărut din materia moartă. Astăzi știm că exact acest lucru s-a întâmplat.

Știința modernă presupune că viața a apărut pe Pământ acum un miliard și jumătate de ani. Profesorul Hans Vogel scrie: „În zilele acelea, pământul pustiu și vastul ocean primordial erau înfășurate într-o atmosferă care era încă lipsită de oxigen. În jurul Pământului lipsit de viață se aflau metan, hidrogen, amoniac, aburi și poate și acetilenă și acid cianhidric. Acesta este mediul în care trebuie să fi apărut viața."

În eforturile lor de a descoperi originea vieții, oamenii de știință au încercat să producă materie

organică din materie anorganică, în condițiile atmosferei primitive.

Profesorul american Harold Clayton Urey, laureat al Premiului Nobel, a presupus că atmosfera primitivă avea o compoziție care o făcea mult mai susceptibilă la pătrunderea razelor ultraviolete decât atmosfera noastră actuală. El a încurajat, deci, pe colegul său, dr. Stanley Miller, să verifice experimental dacă aminoacizii necesari existenței vieții se formează în atmosfera primitivă creată într-o retortă și supusă radiației. Stanley Miller și-a început experimentele în 1953.

El a construit un conteiner de sticlă în care a produs o atmosferă primitivă artificială, constituită din amoniac, hidrogen, metan și vapori de apă. Pentru ca experimentul să aibă loc în condiții sterile, el a ținut aparatul Miller la o temperatură de 180 de grade Celsius, timp de optsprezece ore. În partea superioară a sferei de sticlă, el a fixat doi electrozi, între care aveau loc continuu descărcări electrice. Astfel, folosind un curent electric de înaltă frecvență, la 60000 de volți, a fost produsă în atmosfera primitivă o mini-furtună permanentă. Într-o sferă mai mică a fost încălzită apă sterilă, astfel încât vaporii de apă să urce printr-un tub până în sfera care conținea atmosfera primitivă. Materia răcită revenea apoi în sfera cu apă sterilă și din nou urca în sfera cu atmosfera primitivă. Astfel,

Miller a creat în laboratorul său un ciclu asemănător cu cel care a avut loc pe Pământ la începuturi. Experimentul a durat o săptămână întreagă, fără pauză.

Ce a apărut din atmosfera primitivă supusă la trăsnetele furtunii miniaturale? „Supa primitivă" pe care o fiersese Miller conținea asparagină, alanină și glicină – cu alte cuvinte, aminoacizi necesari pentru constituirea sistemelor biologice. În acest experiment al lui Miller, a apărut materie organică complexă din materie anorganică.

În anii care au urmat s-au făcut experimente nenumărate, în condiții diverse. În cele din urmă, au fost produși doisprezece aminoacizi. Nu mai există dubii, aminoacizii necesari vieții pot să fie produși în atmosfera primitivă.

Alți oameni de știință au folosit azot, în loc de amoniac, formaldehidă, sau chiar dioxid de carbon, în loc de metan. Descărcările electrice ale lui Miller au fost înlocuite cu unde supersonice, sau de lumină obișnuită concentrată într-un fascicul. Rezultatele au fost identice! Toate atmosferele primitive, fără urmă de viață organică inițială, au produs aminoacizi și acizi organici fără azot de fiecare dată. În unele experimente, atmosfera special tratată a produs chiar zaharuri.

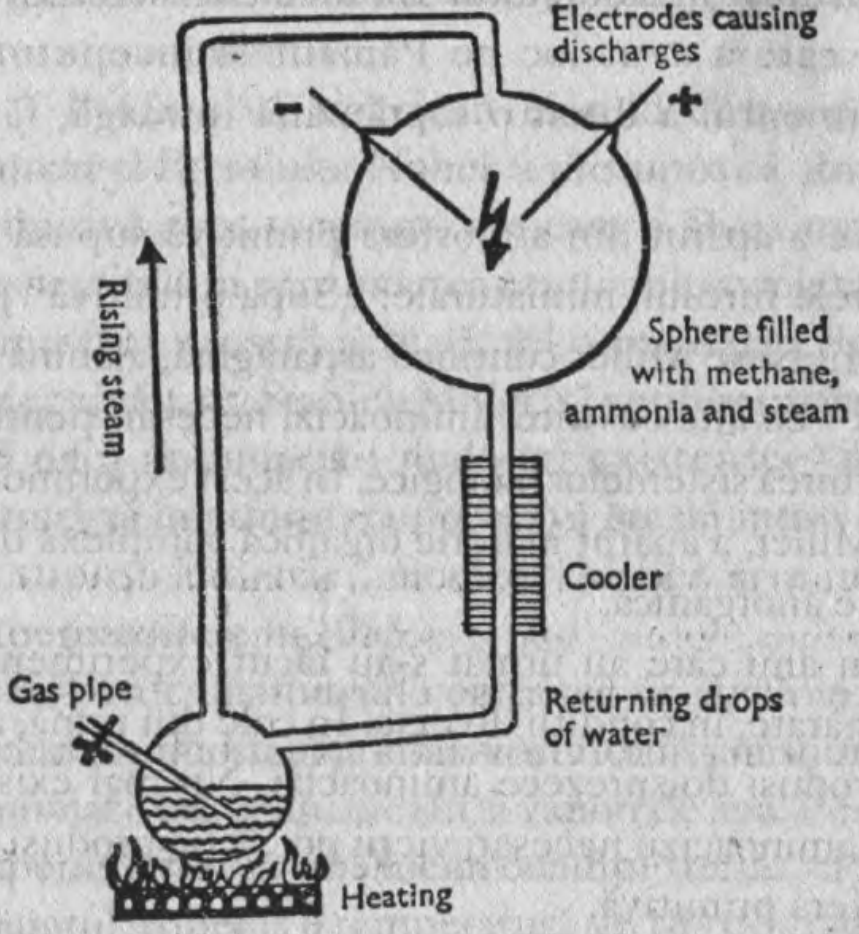

Ce concluzii tragem din acest fenomen?

De când a început să gândească, omul a evaluat totul în termeni de polaritate: lumină-întuneric, căldură-frig, viață-moarte. Obișnuința de a descrie toată materia vie drept „organică" și toată materia neînsuflețită drept „anorganică" face parte și ea din această metodă îngustă de evaluare bipolară. Dar, întrucât există foarte multe stadii intermediare între conceptele extreme, multă vreme a fost imposibil

să se tragă o graniță precisă între chimia organică și cea anorganică.

Atunci când planeta noastră a început să se răcească, substanțele volatile au format ceea ce numim „atmosfera primitivă". Aceasta consta în principal din gazele pe care le-a folosit pentru a-și obține „supa" în experimentul de laborator. Datorită temperaturii inițiale ridicate și gravitației relativ reduse, gazele ușoare, ca hidrogenul gazos și heliul, s-au pierdut în cosmos, în timp ce moleculele gazelor grele, cum ar fi azotul, oxigenul, dioxidul de carbon, ca și nazele „nobile" mai grele, au rămas. Hidrogenul, în stare liberă, în forma sa elementară, este practic inexistent în atmosfera noastră; el poate fi găsit doar în combinații chimice. De exemplu, doi atomi de hidrogen împreună cu unul de oxigen formează o moleculă a compusului esențial numit apă (formulă chimică H_2O).

A început un ciclu. Apa se evapora și se ridica sub formă de nori, datorită radiației termice a Pământului, ca apoi să se răcească în straturile superioare și să cadă înapoi sub formă de ploaie. Această ploaie primitivă a eliberat din crusta solidă fierbinte multe tipuri de materie anorganică, pe care a transportat-o în ocean. Compuși anorganici din atmosferă, ca amoniacul și acidul cianhidric, au fost, de asemenea, dizolvați în oceanul primitiv și au luat

parte la reacții chimice. Timp de milioane de ani, atmosfera Pământului s-a îmbogățit în oxigen.

Această evoluție a avut loc foarte lent. Știința este astăzi unanimă în a afirma că transformarea atmosferei originare într-o atmosferă oxidantă a avut loc de-a lungul a 1-2 miliarde de ani. La începutul acestei evoluții, supa primitivă, cu numeroasele sale soluții, a constituit un mediu de cultură de primă mână pentru primele forme primitive de viață.

Se spune că viață înseamnă organism, măcar sub forma cea mai simplă, aceea a unui organism unicelular. Faptul că un organism trăiește este probat prin metabolismul său și, de asemenea, prin dezvoltarea sa. Viața înseamnă funcționalitate. Oare aceste criterii general acceptate sunt neapărat și corecte? Dacă așa este, atunci un virus nu trăiește. Virusul ca atare nu are schimburi de substanță și de energie; nu se hrănește și nu are excreție. El doar se multiplică în interiorul unor celule străine. Este un parazit.

Atunci, ce este viața?

Vom fi vreodată capabili să o definim?

În căutarea originii vieții și a momentelor cheie ale dezvoltării, întrebarea primordială este: când a apărut prima celulă vie? Cercetări fundamentale au fost făcute de Theodor Schwann (1810-1882) și Mathias Schleiden (1804-1881). Schwann a demonstrat că animalele și plantele sunt constituite

din celule, iar Schleiden a înțeles importanța nucleului. După aceea, călugărul augustin Gregor Johann Mendel (1822-1884), care studiase istoria naturală și fizica la Brno, a făcut experiențele sale de încrucișare cu mazăre și fasole. Acest călugăr vizionar a descoperit, în urma experiențelor făcute cu infinită răbdare, trei legi ale eredității, devenind părintele științei eredității. Astăzi, toată lumea este de acord că legile sale guvernează oameni, animale, plante.

Pe la mijlocul secolului nouăsprezece, se demonstrase că celula este purtătoarea funcțiilor vitale. Această demonstrație a devenit baza tuturor marilor descoperiri în biologie. Astăzi, tehnici noi (Röntgenologia, electroforeza, ultramicroscopia, microscopia cu contrast de fază etc.) ne permit să studiem celulele și nucleele lor.

Credem că centrii în care se stochează informația legată de transmisia factorilor ereditari se află în celule și în nuclee.

Cercetările, încă relativ recente, au arătat că fiecare organism are un număr specific de cromozomi, fiecare din aceștia cu forma sa specifică. Cromozomii sunt purtătorii factorilor ereditari. De exemplu, celulele corpului uman au 23 de perechi de cromozomi, adică 46 de cromozomi, celulele unei albine au 8 perechi, adică 16 cromozomi, celulele unei oi au 27 de perechi, adică 54 de cromozomi.

Celulele sunt constituite din proteine, care sunt lanțuri de aminoacizi. Această informație oferită de știință ne pune în fața altei întrebări: cum au apărut celulele vii din aminoacizi?

Legat de problema rezolvată doar parțial a modului în care proteinele au putut să apară înaintea celulelor vii, Rutherford Platt descrie teoria doctorului George Wald, de la Universitatea Harvard. Wald a presupus că aminoacizii aflați în anumite condiții pot să ne furnizeze răspunsul. Ideea sa a fost verificată de către dr. S.W. Fox, de la Institutul pentru Evoluție Moleculară din Miami, care a supus evaporării soluții de aminoacizi. Fox și colaboratorii săi au observat că aminoacizii au format structuri submicroscopice lungi, filiforme. Obținuseră compuși liniari care conțineau sute de molecule de aminoacizi. Dr. Fox le-a numit „proteinoide", adică materie asemănătoare cu proteinele.

Bazându-se pe cercetările profesorilor J. Oro și A. P. Kimball, chimiștii Mathews și Moser au reușit să obțină în 1961 substanță proteinică din acid prusic (substanță otrăvitoare) și apă. Trei oameni de știință de la Institutul Salk, Robert Sanchez, JamesFerris și Leslie Orgel, au reușit să sintetizeze acizii nucleici esențiali pentru metabolism și reproducere – este vorba de acele combinații de baze, zaharuri și acid fosforic care apar în nuclee.

După scurta noastră incursiune prin chimie și biologie, cititorul a înțeles că dezvoltarea unui organism viu este un proces chimic. Și că laboratoarele pot produce „viață". Dar care este legătura dintre acizii nucleici și viață?

Acizii nucleici determină procesul complicat al eredității. Secvențele a patru baze – adenina, guanina, citozina și timina – constituie codul tuturor formelor de viață. Odată făcută această descoperire, chimia a putut să îndepărteze multe dintre misterele care înconjoară viața.

Există două grupe de acizi nucleici care sunt familiare oricărui cititor asiduu de ziare: ARN (acidul ribonucleic) și ADN (acidul dezoxiribonucleic). Atât ARN, cât și ADN, sunt necesari pentru sinteza proteinelor în celule. Este un fapt stabilit că proteinele tuturor organismelor studiate până acum sunt constituite din circa douăzeci de tipuri de aminoacizi și că ordinea lor de aranjare în molecula proteinei este dictat de secvența bazelor în ADN (adică de codul genetic).

Dar, chiar dacă cunoaștem structura codului genetic, suntem încă departe de a citi informația stocată într-un cromozom[1]. Totuși, ideea că toată viața stă

1) Actualmente se lucrează efectiv la o „hartă genetică" a omului, adică la găsirea corespondenței dintre genele fiecărui cromozom și caracteristicile anatomice și funcționale (n.a.).

așezată pe douăzeci de aminoacizi și că aranjarea acestora este păstrată în codul genetic este prin ea însăși cutremurătoare. În cartea sa *The Biological Timebomb*, George Rattray Taylor citează punctul de vedere al laureaților Nobel, dr. Max Perutz și profesorul Marshall W. Nierenberg în privința uriașelor posibilități deschise.

Dr. Max Perutz spune: „În cei patruzeci și șase de cromozomi ai unei singure celule umane se află cam o sută de milioane de perechi de baze nucleotide. Cum am putea să scoatem o genă anume dintr-un cromozom anume, sau să adăugăm una, sau să reparăm o pereche de nucleotide? Mi se pare greu de pus în practică."

Profesorul Marshall W. Nierenberg, care a jucat un rol vital în descoperirea codului genetic, are o părere cu totul diferită. „Nu am nici o îndoială că aceste dificultăți vor fi depășite într-o zi. Singura problemă este când. Cred că în următorii douzeci și cinci de ani vom fi capabili să programăm celule cu informație genetică artificială."

În sfârșit, Joshua Lederberg, profesor de genetică la Universitatea Stanford, California, este convins că vom putea să manipulăm toți factorii noștri ereditari în cel mult zece-douăzeci de ani.

Oricum ar fi, am înțeles că putem arunca o privire de aproape asupra factorilor ereditari și că

transformarea lor este posibilă. Iar dacă noi, oamenii, o știm, nu văd nici un motiv pentru care o inteligență extraterestră, familiarizată cu zborul interstelar, și prin urmare cu mii de ani mai avansată decât noi, nu ar cunoaște și ea aceste lucruri.

În cartea lor *You will live to see it*, fizicianul și matematicianul Hermann Kahn, director al Institutului Hudson din New York, și Anthony Wiener, consilier al guvernului american și, de asemenea, membru al Institutului Hudson, citează un articol din Washington Post, care descrie posibilele rezultate ale manipulării codului genetic:

„În zece-cincisprezece ani gospodinele se vor putea duce la un magazin special, pentru a selecta dintr-o gamă largă de pachețele asemănătoare cu cele pentru semințe, și își vor alege copilul după etichetă. Fiecare pachețel va conține un embrion congelat, în vârstă de o zi, iar pe etichetă cumpărătoarea va găsi culoarea ochilor, mărimea corpului, ca și coeficientul de inteligență prezumat. De asemenea, va exista și o garanție că embrionul este lipsit de defecte ereditare. Femeia va duce embrioul ales la doctor, care i-l va implanta. Apoi îl va crește în trupul său timp de nouă luni, ca pe propriul său copil[1])."

1) Cei zece-cincisprece ani au trecut, dar, evident, profeția nu s-a împlinit, în parte și din cauza unei puternicerezistențe de ordin etic și moral. Totuși, implantarea de embrioni în utere este relativ curentă. Ceea ce nu s-a împlinit din profeție este originea artificială a embrionului și mai ales „garanția de calitate" (n.t.).

Asemenea previziuni sunt posibile pentru că ADN-ul conține informația genetică pentru construirea celulelor, ca și alți factori ereditari. ADN este o „cartelă perforată" perfectă pentru structura întregii vieți. Asta nu numai petru că el codifică cei douăzeci de aminoacizi, ci și pentru că marchează și începutul și sfârșitul lanțului proteinei, ca în fișierele din calculatoarele moderne. Și, așa cum calculatoarele folosesc informații suplimentare de verificare a corectitudinii operațiilor, există un control permanent și în funcționarea lanțurilor ADN din celule.

James D. Watson, care la vârsta de 24 de ani a studiat în mod strălucit structura ADN, a descris-o pe aceasta în cartea sa *The Double Helix*. Pentru articolul de 900 de cuvinte din revista *Nature*, în care Watson a descris bizara scară spiralată a moleculei de ADN, el și colaboratorii lui au primit premiul Nobel în anul 1962. Dar cartea lui a fost la un pas de a nu fi publicată. Redactorii de la Oxford University Press nu au fost de acord cu modul său franc de a descrie lucrurile. Ei se temeau că mitul muncii științifice ascetice ar putea fi distrusde modul foarte liber de exprimare al lui Watson, căci el spune foarte direct că își datorează succesele mai ales studiilor preliminare și greșelilor colegilor săi.

În decembrie 1967, în Statele Unite, a avut loc un eveniment spectaculos. Președintele Lyndon B.

Johnson în persoană a anunțat la o conferință de presă o mare realizare științifică, folosind aceste cuvinte:

„Va fi unul dintre cele mai interesante articole pe care le veți fi citit vreodată. O realizare formidabilă! Ea deschide calea către noi descoperiri, către descoperirea secretelor fundamentale ale vieții."

Ce eveniment putea fi atât de important, încât să atragă în asemenea măsură atenția președintelui Statelor Unite?

Oamenii de știință de la Palo Alto, California, reușiseră să sintetizeze nucleul biologic activ al unui virus. Folosind informația genetică a unui virus numit Phi X 174, ei construiseră din nucleotide una dintre acele molecule gigante de ADN care cotrolează procesele vitale. Oamenii de știință de la Universitatea Stanford au pus nuclee virale artificiale în celule-gazdă. Virușii artificiali s-au dezvoltat la fel cu cei naturali. Ca paraziți ce sunt, ei au păcălit celulele gazdă să producă milioane de noi viruși cu caracteristicile lui Phi X 174. Exact ca în cazul unui organism atacat de o infecție virală, virușii artificiali au părăsit celulele-gazdă de îndată ce au consumat întreaga energie vitală a acestora.

Supunându-se ordinelor date de molecula de ADN, celulele au produs milioane de combinații proteice din aminoacizi. Fiecare combinație a corespuns perfect modelului. Savanții californieni au

calculat că la crearea a o sută de milioane de noi nuclee a existat o singură „greșeală de tipar".

La nici cincisprezece ani de la explicarea structurii ADN decătre Watson, Crick și Wilkins, a fost făcută o altă descoperire. Profesorul Kronberg, laureat Nobel, împreună cu colaboratorii săi, a reușit să descifreze mii de combinații ale codului genetic al virusului Phi X 174. Au reprodus viața în laboratorul lor din California.

Mulți cititori se vor întreba ce legătură au aceste digresiuni biochimice cu subiectul cărții de față. Eu personal am urmărit aceste cercetări încă de când au fost făcue publice pentru prima dată. De ce?

Concluziile la care s-a ajuns m-au covins că au o consecință logică, pe care Sir Bernard Lovell, fondator și director al stației de radiotelescoape de la Jordell Bank, a formulat-o în modul următor:

„Se pare că în ultimii doi ani discuțiile asupra problemei existenței vieții în afara Pământului au devenit atât serioase, cât și importante. Seriozitatea lor este o consecință a actualelor puncte de vedere ale științei, conform cărora dezvoltarea sistemului nostru solar și cea a vieții de pe Pământ nu ar fi un caz izolat."

Conform revistei *Physical Review Letters*, oamenii de știință americani, folosind radiotelescopul de la Green Bank, Virginia de Vest, au demonstrat existența

formaldehidei în norii de praf din univers. Formaldehida, folosită în chimie drept conservant și dezinfectant, printre altele, este un gaz incolor și cu un miros urât, acru. Formaldehida este cel mai complex compus chimic descoperit în spațiu, certificat de peste cincisprezece surse de unde radio dintr-un total de douăzeci și trei. Ea face parte din lista substanțelor primordiale care sunt considerate a fi cărămizile vieții, stând la baza formării aminoacizilor. Această descoperire susține ideea că există viață în cosmos.

Dar, dacă există viață pe alte planete, cred că este posibil și ca niște cosmonauți neștiuți să fi adus cu ei pe Pământ cunoștințe de tipul celor pe care noi abia acum le dobândim și care ar fi putut să îi facă inteligenți pe strămoșii noștri, pe calea manipulării codului genetic.

Citim, într-o descriere veche a Creației, în Biblie (Geneza, v,1-2):

„În ziua în care Dumnezeu l-a creat pe om, după chipul și asemănarea sa l-a făcut pre el.

Pe bărbat și pe femeie i-a făcut el; și i-a binecuvântat și om[1] a fost numele lor, în ziua în care au fost zămisliți".

Speculațiile mele spun că acest lucru putea avea loc numai prin mutații artificiale ale codului genetic

1) Literal, Geneza conține numele Adam (n.t.).

al oamenilor primitivi induse de către inteligențe necunoscute. Astfel, noii oameni și-au dezvoltat rapid capacitățile – conștiință, memorie, inteligență, arta meșteșugurilor și tehnologiile.

Într-o versiune biblică mai nouă a Creației (Geneza, ii, 21-23, citim o versiune diferită a apariției femeii:

„Iară DOMNUL DUMNEZEU l-a cufundat în somn adânc pe Adam, iar el a dormit: iar El i-a luat o coastă și a închis carnea din jurul ei apoi;

Iar coasta, pe care DOMNUL DUMNEZEU a luat-o de la bărbat, cu ea a făcut El o femeie, și a adus-o în fața bărbatului.

Iar Adam a spus, Aceasta este acum os din oasele mele(!) și carne din carnea mea(!): va fi chemată Femeie, căci a fost scoasă din Bărbat."[1]

Este foarte posibil ca femeia să fi fost creată din bărbat, dar Eva cu greu ar fi putut să înflorească în întreaga ei splendoare nudă din coasta îngustă smulsă din toracele bărbatului printr-o scamatorie (intervenție chirurgicală?). Probabil că ea a apărut cu ajutorul unei celule seminale masculine. Dar Geneza biblică spune că în întregul Rai nu se afla nici o femeie care să recepteze o asemenea sămânță. Deci Eva a fost produsă în retortă. Există un număr de desene

1) Cauzalitatea lingvistică provine din limba ebraică: iș = bărbat, ișa = femeie (n.t.).

rupestre care arată în vecinătatea omului primitiv obiecte asemănătoare retortelor. Ar fi putut inteligențele străine cu o știință dezvoltată să cunoască reacțiile biologice imune ale oaselor și să folosească măduva lui Adam drept mediu de cultură pentru celula seminală? Cel mai potrivit conteiner pentru acest posibil act de creație ar fi fost în acest caz o coastă, os relativ ușor accesibil. Evident, aceasta este doar o speculație, dar una destul de plauzibilă la nivelul actual al cunoștințelor științifice.[1)]

Eva a apărut în Biblie foarte brusc ca tovarășa lui Adam, așa că ne-am aștepta la o apariție bruscă a desenelor feminine pe pereții peșterilor sau pe oasele decorate ale Epocii de Piatră, care să ilustreze această creare artificială a femeii, pe care am descris-o mai sus. Există foarte multe confirmări ale acestei presupuneri. Așa-numitele „zeițe-mame" și-au făcut apariția în Epoca de Piatră timpurie. Se cunosc figuri feminine datând de atunci la La Gravette (Franța), Cukurca (sudul Turciei), Laussel (Franța), Lespugne (Franța), Kostyenki (Ucraina), Willendorf (Austria), Petersfels (Germania) ș.a.

Toate aceste personaje feminine sunt descrise în mod flatant ca niște „Venus". La toate artistul s-a

1) Genetica modernă susține că, pentru ca mutația care a dus la homo sapiens să fie viabilă, Adam (adică strămoșul tuturor oamenilor) trebuie să fi fost tatăl și nu soțul Evei (n.t.).

căznit să pună în evidență organele sexuale și semne de graviditate. Arheologia le datează în epoca gravetiană. Nu știm cărui scop îi serveau, nici de ce ele au apărut pentru prima dată în Epoca de Piatră timpurie. Este de presupus că homo sapiens a apărut în diferite părți ale lumii în două moduri diferite: prin mutația planificată a codului genetic al hominizilor și prin producerea artificială a unei femei și cultivarea ei în retortă.

Dar „noii" oameni s-au împerecheat din nou cu animalele. Aceste lucruri pot fi atribuite vechiului Adam, pentru că numai el putea să își amintească cuplarea cu animalele-maimuțe. După mutația artificială, natural ar fi fost ca noile ființe umane să procreeze între ele. De aceea, vechiul obicei de întovărășire cu animalele a fost un pas înapoi. Această alunecare înapoi ar putea să însemne acea Cădere a Omului din Biblie? Este ea identică cu păcatul originar împotriva creării noului tip de celule?

Câteva mii de ani mai târziu, „zeii" au corectat această Cădere. (Am mai multe de spus despre acest lucru în cele ce urmează.) Ei au distrus hibrizii om-animal, au separat un grup bine prezervat de oameni noi și i-au implantat un material genetic nou: o nouă mutație artificială.

Paleoantropologii sunt uimiți de rapida, subita separare, care îți taie respirația, dintre neoantropoizi,

grupul de homo sapiens căruia îi aparținem, și familia prehominizilor, care rămăseseră niște maimuțe. Până acum, acest lucru a fost explicat provizoriu printr-o mutație spontană.

Dacă adoptăm datarea preantropologică pentru teoria noastră a mutației artificiale premeditate, atunci prima mutație artificială a codului genetic a fost efectuată de către „zei" undeva, cu 20000 până la 40000 de ani în urmă, iar a doua într-o perioadă mult mai recentă, cam cu 5 până la 9000 de ani în urmă.

Presupunând corecte aceste datări, prima vizită a „zeilor" a avut loc probabil în epoca apariției primelor desene și figurine care reprezintă femei.

Savanții antropologi se tem să ofere datări care merg atât de mult în trecut. Dar nu cumva efectul de dilatare temporală, acceptat actualmente fără rezerve de știință, era valabil și pe vremea aceea?

Pentru o expediție interstelară, dilatarea timpului este un lucru prevăzut și planificat, atât acum, cât și pentru viitor. Asta pentru că este guvernată de o lege pe care am descoperit-o abia în zilele noastre, dar care era valabilă și pe vremea aceea și trebuie să fi fost valabilă și pentru „zeii" care au vizitat Pământul în navele lor spațiale care călătoreau cu viteze subluminice.

Nu cumva a venit vremea ca antropologii să ia în seamă acest fenomen verificat științific?

Dacă o vor face, multe dintre întrebările relative la apariția înaintașilor noștri și a inteligenței lor vor căpăta răspunsuri instantanee.

Pentru „zei" nu a trecut o eternitate de la vizita lor pe Pământ! Dacă au fost aici acum câteva mii de ani, pentru ei au trecut doar câteva zeci de ani terestri, la bordul navei spațiale.

Oricine acceptă aplicarea dilatării temporale aplicate unor astronauți care ne-au vizitat, va înțelege că aceiași „zei" care au fabricat femeia au putut și să îi ofere lui Moise instrucțiunile tehnice complicate pentru construirea Chivotului Legământului.

Știu că e greu de digerat, dar ar putea să fie adevărat. Trebuie să repet încă o dată: aceasta nu este o simplă speculație. Astronomia funcționează cu succes ținând cont de această lege a timpului. Ceea ce este important acum, este ca și arheologii și preantropologii să o adopte.

3

UN „ARHEOLOG DE DUMINICĂ" PUNE ÎNTREBĂRI

Un arheolog „de duminică" are marele avantaj că poate să își dea frâu liber imaginației și să pună specialiștilor întrebări care să îi pună în dificultate. Evident, mă folosesc de acest avantaj pentru a clătina platforma pe care se bazează multe descoperiri preistorice și care este considerată sacrosanctă. Cercetătorii amatori sunt jenant de harnici. Ei sunt colecționari asidui, cititori și călători, pentru că ei speră ca prin acestea să aibă uneltele cele mai bune, care să îi ducă în cele din urmă la marea lovitură.

În primăvara lui 1964, Institutul de Cercetări

pentru Electroacustică din Marsilia s-a mutat într-un nou sediu. Câteva zile mai târziu, colaboratorii profesorului Vladimir Gavreau au început să se plângă de dureri de cap, amețeli și mâncărimi. Unii dintre ei erau atât de afectați, încât tremurau ca frunzele de plop. Fiind vorba de un institut de electroacustică, se părea că toate acestea erau cauzate de oarece scăpări de radiație sonoră din laborator. Folosind aparatură de măsură hipersensibilă, oamenii de știință au cercetat clădirea de la temelie până la acoperiș, în încercarea de a găsi cauza stării nefericite a colegilor lor. Și găsită a fost. Dar nu era nici un fel de radiație scăpată a vreunor frecvențe electrice necontrolate. Erau undele de joasă frecvență scăpate de un ventilator, care făceau ca întreaga clădire să rezoneze pe o frecvență subsonică.

Printr-una din acele coincidențe care adesea au ajutat cercetarea, profesorul Gavreau avea în urmă douăzeci de ani de studiu al undelor sonore.

După incident, el și-a spus că s-ar putea reproduce experimental și deliberat ceea ce ventilatorul făcuse neintenționat. Astfel încât el și colegii lui au costruit la Institul de Electroacustică primul tun cu sunete din lume. S-au fixat în structură rectangulară șaizeci și unu de tuburi, apoi s-a suflat treptat aer, până ce s-a obținut o notă de 196 de herți. Rezultatul a fost devastator. În pereții clădirii noi-nouțe au apărut

crăpături, stomacurile și intestinele celor din laborator au început să vibreze dureros. Aparatul a trebuit să fie oprit imediat.

Profesorul Gavreau voia să continue experimentul, dar mai întâi trebuia să proiecteze un dispozitiv de protecție pentru echipajul tunului cu sunete. Apoi a fost construită o „trâmbiță a morții", care consuma 2000 de wați și emitea sunete cu frecvența de 37 de herți. Aparatul nu putea fi testat la întreaga putere în Marsilia, pentru că ar fi dărâmat toate clădirile pe o rază de câțiva kilometri. Actualmente, „trâmbița morții" are o frecvență mortală de 3,5 herți.

Pe lângă viziunea înfricoșătoare a unei asemenea „trâmbițe a morții", aceste fapte ne amintesc de un eveniment al antichității.

După ce poporul ales a traversat Iordanul, fără să își ude picioarele, și a început asediul orașului Ierihon, care avea ziduri de apărare de șapte metri, preoții au început să primească instrucțiuni complicate despre mărșăluitul în jurul orașului în sunetul „trâmbițelor". Evenimentul este descris în Iosua (VI,20), după cum urmează:

„...iară când a venit vremea, când poporul a auzit sunetele trâmbițelor, iar poporul a strigat cu un strigăt mare, zidul a căzut până la temelie, iar poporul a intrat în cetate, fiecare din partea unde era, și au luat ei orașul."

Nici suflarea concertată a plămânilor preoțești, nici o fanfară de mii de trompete nu ar fi putut dărâma ziduri groase de șapte metri. Dar, astăzi știm că undele sonore cu frecvențele mortale de câțiva herți ar fi fost perfect capabile să distrugă zidurile Ierihonului.

Atunci când dr. Mottier, arheolog la Universitatea din Berna, lua parte împreună cu mine la o dezbatere la radio, ea mi-a spus că nu au existat niciodată uriași, pentru că nu au fost găsite fosile din care să deducem existența acestei specii.

Dar dr. Lovis Burkhalter, fost delegat al Franței la Societatea de Preistorie, are o părere cu totul diferită. În 1950, el ascris în *Revue du Musée de Beyrouth*: „Vreau să spun răspicat că existența giganților în perioada acheuliană[1)] trebuie considerată drept un fapt științific dovedit".

Care dintre părți are dreptate? Oricum ar fi, au fost găsite unelte de mărimi anormale, care nu puteau fi mânuite de oameni de statură normală.

Arheologii au excavat în apropierea localității Sasnych (la șase kilometri și jumătate de Safita, în Siria) niște unelte de cremene de aproape 4 kilograme. Uneltele de cremene găsite la Ain Frititissa (estul Marocului) nu sunt nici ele de lepădat. Ele au cam treizeci de centimetri lungime, douăzeci

1) Perioada timpurie a Epocii de Piatră, în care piatra avea o răspândire mai mică decât lemnul sau osul în manufacturarea uneltelor (n.t.).

de centimetri lățime și au o greutate de aproape 4,5 kilograme. Dacă facem un calcul bazat pe statura și constituția umană normale, ființele care ar fi putut să mânuiască aceste unelte primitive ar fi trebuit să aibă cam 4 metri înălțime.

Pe lângă aceste descoperiri de unelte, avem cel puțin trei urme acceptate științific care indică existența în trecut a giganților:

1. Gigantul din Java.
2. Gigantul din China de sud.
3. Gigantul din Africa de Sud (Transvaal).

Ce specie este aceasta?

Erau ei niște lupi singuratici?

Au fost ei niște produse ratate ale unor mutații?

Au fost ei descendenții unor cosmonauți uriași veniți din altă lume?

Erau niște ființe deosebit de inteligente, cu cunoștințe tehnice avansate, dobândite pe calea codului genetic?

Fosilele găsite nu permit răspunsuri concludente la aceste întrebări. Ele sunt prea puține pentru a ajuta la deducerea unei genealogii. Oare va fi vreodată studiată această genealogie într-o regiune special aleasă? Din când în când sunt anunțate descoperiri senzaționale, dar ele se dovedesc întotdeauna a se datora norocului.

Însă documentele – dacă este să luăm în seamă

litera surselor vechi – confirmă existența giganților. Moise ne spune (Geneza,vi, 4):

„În vremea aceea pe Pământ erau uriașii; iar tot așa, după ceea, când fiii lui Dumnezeu au intrat la fetele oamenilor și au făcut copii cu ele, ei au ajuns oameni mari, care sunt oamenii vestiți din vechime."

Avem și o descriere în Numeri, xiii, 33:

„Iar acolo am văzut uriașii, fiii lui Anak, care se trăgea din uriași: iar noi eram în ochii noștri ca niște lăcuste, și așa eram și în ochii lor."

Deuteronomul, iii, 11, ne dă chiar detalii care ne permit să facem o estimare grosieră a staturii lor fizice:

„Căci numai Og, rege în Bashan, a mai rămas din uriași; iar patul lui era un pat de fier; nu este el în Rabbathul copiilor lui Ammon? Și nouă stânjeni era lungimea lui, iară lărgimea era de patru stânjeni..."

(Stânjenul ebraic era de cam 1,15 m!)

Dar Pentateuhul nu este singura parte a Bibliei care vorbește despre uriași în termeni limpezi și lipsiți de echivoc. Și celelalte cărți ale Vechiului Testament dau descrieri ale acestor supraoameni. Autorii lor au trăit în perioade diferite și în locuri diferite, deci nu au putut comunica între ei. Nu este posibil nici ca uriașii să fi fost interpolați în copiile textelor mai târziu, ca niște simboluri ale răului, după cum susțin unii teologi. Dacă aceștia s-ar uita mai cu atenție la

texte, ar vedea că uriașii apar mereu în postura de a îndeplini misiuni foarte practice – purtând războaie, sau luptând individual, de exemplu – dar niciodată când se discută conceptele morale sau comportamentul moral.

În plus, documentele despre uriași nu se reduc la Biblie. Miturile mayașilor și ale incașilor povestesc și ele despre prima specie creată de „zei", dinainte de Potop, care era o specie de uriași. Aveau chiar și doi giganți proeminenți: Atlan(Atlas) și Theitani (Titan).

Ca și „zeii" noștri zburători, uriașii sunt peste tot în lume în povești, în epopei, în cărțile sfinte, dar nu sunt puși niciodată pe picior de egalitate cu zeii, în nici una dintre aceste surse. Un handicap serios îi ținea pe uriași legați de pământ: ei nu puteau zbura. Un uriaș nu este luat într-o călătorie în cer decât atunci când este în mod explicit progenitura unui zeu. În general, uriașii apar ca servitorii umili și supuși ai zeilor, care îndeplineau sarcinile date de aceștia, apoi literatura a început să îi prezinte ca pe niște ființe proaste și brutale, pentru ca în cele din urmă să li se piardă urma.

Un savant autentic, de talia profesorului Denis Saurat, directoral Centrului Internațional de Studii Franceze de la Nisa, a făcut un foarte serios studiu asupra uriașilor. El este categoric de părere că aceștia au existat. Chiar și acei savanți care au îndoieli se vor

lovi mai devreme sau mai târziu de morminte de uriași, de menhire, acele blocuri verticale de piatră sumar prelucrate, care ajung până la 20 de metri înălțime, de dolmene, camere mortuare făcute din stânci masive, sau de alte monumente megalitice, și, nu în cele din urmă, de imposibilitatea de a explica realizări tehnice cum ar fi prelucrarea și transportul blocurilor uriașe de piatră. Numărul edificiilor arhitectonice uriașe, ca și numărul de bolovani prelucrați artistic, care ne minunează și astăzi pot fi ușor explicate dacă presupunem că cei care le-au ridicat erau sau uriași, sau ființe cu o tehnologie necunoscută nouă.

În călătoriile mele, ori de câte ori stau în fața unui monument preistoric mă întreb dacă explicațiile de până atunci asupra originilor și scopurilor sale sunt satisfăcătoare. În mod sigur, trebuie să avem curajul de a afla dacă nu cumva niște interpretări noi, fantastice, ar fi la fel de valide.

În timpul unei călătorii în Peru, am vizitat împreună cu prietenul meu Hans Neuner clădirile megalitice de pe Sacsayhuaman (Stânca Șoimului), situată la înălțimea de 1150 până la 1250 de metri, în apropierea fostei fortărețe incașe Cuzco.

Cu ruleta și cu aparatele foto în mână, ne-am apropiat de aceste ruine, care nu sunt deloc niște ruine, în sensul obișnuit al cuvântului. Nu este aici

un câmp de piatră spartă, cu rămășițe ale unor clădiri din care să nu se mai recunoască nimic. Labirintul de piatră de deasupra stâncii Sacsayhuamsan ne dă impresia unui superedificiu construit după ultimele rafinamente ale tehnicii. Oricine a petrecut câteva zile în aerul rarefiat al acestui platou, cățărându-se pe giganții de piatră, prin peșteri și printre monstruozități de piatră, cu greu va crede că toate acestea au fost făcute cu secole în urmă, folosindu-se pene de lemn și ciocane de piatră primitive.

Iată doar una dintre măsurătorile pe care le-am făcut: un paralelipiped de 2,25 m lungime, 0,35 m lățime și 0,8 m înălțime, tăiat dintr-un bloc de granit înalt de 12 m și lat de 20 de metri, prin simplă scoatere din stâncă, ca un sertar. O operațiune de mare clasă! Nimic brutal, în extragerea blocului, nici un fel de urme, nici o neregularitate. Chiar dacă admitem că niște pietrari destoinici au reușit, după ani de muncă, să elibereze cele patru fețe laterale ale blocului, rămâne totuși întrebarea stupefiantă: cum s-a desprins spatele? Pe vremea aceea, pietrarii nu aveau instrumentele de tăiere pe care le folosim astăzi pentru excavarea stâncilor de pe fundul mării. Și probabil că nu aveau nici cunoștințele de chimie pentru a elibera blocul de piatră cu ajutorul acizilor.

Sau le aveau?

Am intrat în niște peșteri de piatră, care aveau

între 60 și 80 de metri în profunzime. Ca și cum o forță primară ar fi intervenit, tunelul lor a fost întrerupt brusc, sau continuat cu un altul, ca o secțiune de telescop. Mari sectoare din pereți și tavane s-au păstrat. Sunt perfect finisate, ar putea să concureze cu orice prefabricat din zilele noastre. Nu există joncțiuni, nu există părți componente legate prin vreun liant. Ansamblul arată de parcă ar proveni dintr-o unică operație de topire și turnare. Marginile sunt tăiate în unghi drept și sunt ascuțite ca o lamă. Praguri late de 25 de centimetri arată atât de nete, ca și cum forma de turnare de lemn ar fi fost luată abia ieri.

Am urcat prin galerii și camere, așteptând cu nerăbdare surprizele de după fiecare colț. M-am gândit mereu la cum explică arheologii aceste capodopere ale tehnologiei, foarte puțin convingător. Mie îmi pare că ar fi trebuit ca la suprafață, deasupra Stâncii Șoimului, să fi fost construite fortificații. Iar toți acești coloși de piatră, impecabil finisați, ar fi putut face parte dintr-un complex de clădiri megalitice. Cred că acesta ar trebui excavat sau reconstituit printr-o cercetare sistematică a locurilor.

Evident, m-am întrebat dacă există explicații neconvenționale privind „ruinele" de deasupra Stâncii Șoimului.

Erupții vulcanice? Nimic de genul acesta de jur împrejur.

Mișcări ale crustei terestre? Ultima asemenea mișcare violentă se presupune că a avut loc acum 200000 de ani.

Cutremure? Acestea cu greu ar putea să cauzeze pagube care să lase în acea dezordine atâta ordine evidentă. Ca să mai adăugăm un semn de întrebare, blocurile de granit finisat prezintă semne de vitrificare, de tipul celor care apar doar ca rezultat al unor temperaturi imense.

Monstruozități ale naturii? Blocurile de granit au margini precis tăiate și forma lor arată că au fost tăiate din blocul următor.

Nici arheologul municipal din Cuzco, nici colegii săi din Lima nu au putut să îmi dea o explicație a structurilor pe care le-am examinat. „Preincașe, mi-au spus ei. Sau poate din cultura Tiahuanaco."

Evident, nu e nici o rușine să recunoști că nu cunoști ceva. Rămâne faptul că nimeni nu știe nimic despre blocurile pe care le-am văzut sus, la Sacsayhuaman. Acest mare complex a fost construit prin metode necunoscute nouă, la o dată necunoscută. De asemenea, este sigur că el a existat și că fusese deja distrus înainte ca faimoasa fortăreață incașă a Zeului Soare să fi fost construită.

Acest lucru este valabil și pentru Tiahuanaco, aflat pe platoul bolivian.

Studiasem multe cărți despre acest subiect și

am învățat extraordinar de multe lucruri în acest timp, dar ce am văzut acolo cu ochii mei depășește orice lectură. Citisem și despre remarcabilele „conducte de apă" descoperite la Tiahuanaco. În cursul unei excursii pe platoul bolivian, acestora le-am acordat o atenție deosebită.

Mă aflam în Tiahuanaco, la cinci mii de metri deasupra nivelului mării, pentru a doua oară. În timpul primei excursii, foarte scurtă, nu acordasem decât puțină atenție „conductelor de apă", iar acum voiam să îmi repar greșeala.

Am descoperit un prim exemplar remarcabil al acestor jumătăți de conductă în peretele unui templu reconstruit. Fuseseră puse acolo la întâmplare. Locul în care fuseseră așezate nu avea nici o noimă, poate cu excepția celei decorative, pentru atragerea turiștilor.

Atunci când am putut examina „conductele de apă" în alte locuri, am văzut că cele citite de mine erau adevărate. Aveau o formă foarte modernă, cu secțiuni foarte netede, cu interior șlefuit și cu margini precise. Jumătățile de conductă aveau protuberanțe și adâncituri care le fac să se potrivească perfect, ca niște piese Lego pentu copii.

Dacă această perfecțiune mecanică și tehnică, atribuită de arheologi triburilor preincașe, m-a uimit, atunci când am văzut că ceea ce se numea „conductă

de apă" exista în dublu tronson am fost de-a dreptul descumpănit. O singură conductă este o capodoperă, dar aici aveam conducte duble făcute din asemenea capodopere, dintr-o singură bucată de piatră. Mai mult, existau asemenea conducte duble cu secțiuni impecabile în unghi drept.

Cum s-ar putea explica faptul că s-au găsit numai părțile superioare ale acestor „conducte de apă"?

Căci numai părțile superioare ale „conductelor" pot fi scoase, nu și cele inferioare.

Au servit ele oare vreodată drept conducte de apă?

Poate că există o altă explicație, oricât de fantezistă ar părea ea.

Legendele, tradiția și desenele de pe stânci ne spun că „zeii" s-au întâlnit la Tiahuanaco, înainte ca omul să fi fost creat. În terminologia erei noastre spațiale, asta înseamnă că astronauți necunoscuți și-au făcut prima bază pe platoul bolivian. Ei aveau la dispoziție o tehnologie foarte dezvoltată, similară cu cea folosită de noi astăzi, cu raze laser, unelte cu vibrații și aparatură electrică. Privite din acest punct devedere, nu este mai plauzibil ca acele „conducte de apă" să fi fost tuburile protectoare ale cablurilor electrice care legau clădirile?

Ființele care au fost capabile să facă asemenea conducte trebuie să fi avut niște posibilități tehnice

deosebite. Ființe cu un asemenea nivel înalt de inteligență nu ar fi fost atât de stupide încât să fabrice conducte duble, când ar fi putut mult mai simplu să facă o conductă mai largă, în aceeași piatră, dacă voiau să dubleze debitul de apă. Ființe inteligente, cu asemenea aptitudini, nu ar fi construit conducte în unghi drept, pentru că ar fi știut că în unghiuri se adună apă și murdărie. Și, evident, dacă ar făcut conductele pentru apă, acești tehnicieni ar fi ales secțiuni mai mici.

În 1530, atunci când primii conchistadori spanioli au întrebat băștinașii despre constructorii orașului Tiahuanaco, aceștia nu le-au putut furniza nici o informație. Ei i-au trimis pe spanioli la legende, conform cărora Tiahuanaco era locul în care zeii l-au creat pe om. Bănuiesc că aceiași „zei" sunt și cei care au creat conductele și că ei nu le foloseau în calitate de conducte de apă.

Arheologii și antropologii fac tot ce pot ca să dateze descoperirile. Odată datată, o descoperire capătă un loc anume într-un sistem existent și, desigur, un număr într-un catalog.

Până acum, metoda C_{14} s-a dovedit cea mai precisă metodă folosită de știință. Oamenii de știință pornesc de la ipoteza că în atmosfera noastră se află o cantitate constantă din izotopul 14 (radioactiv) al carbonului. Acest izotop este absorbit detoate

plantele, astfel încât arborii rădăcinile, frunzele, ierburile, vor conține o proporție constantă în timp. Dar toate organismele animale absorb materia vegetală, într-un mod sau altul, deci oamenii și animalele conțin C_{14} în aceeași proporție. Dar substanțele radioactive au o perioadă de dezintegrare, vizibilă atunci când aportul de substanțe radioactive încetează. Această perioadă de dezintegrare apare la oameni și animale o dată cu moartea, iar la plante la recoltare și la ardere. Izotopul C_{14} are o perioadă de dezintegrare de 5600 de ani pentru înjumătățirea cantității. Aceasta înseamnă că la 5600 de ani de la moartea organismului, el conține numai jumătate din cantitatea de C_{14} inițială, după 11200 de ani, numai un sfert, după 22400 de ani numai o optime și așa mai departe. Deoarece cantitatea de C_{14} din atmosferă este cunoscută, conținutul în C_{14} al materiei organice fosile se determină în laborator. Se poate determina, funcție de cantitatea constantă de C_{14} din atmosferă, vârsta unui os sau a unei bucăți de cărbune.

Dar, dacă ardem ierburile și tufișurile de pe marginea unei autostrăzi, cenușa ne indică o vârstă falsă de multe mii de ani. De ce? Zile întregi, acestea absorb mari cantități de carbon din arderile petrolului, care însă provine din materie organică ce a încetat de milioane de ani să mai absoarbă C_{14}. Astfel, un copac dintr-o zonă industrială, tăiat, poate să arate că are

cincizeci de ani, conform inelelor, dar o examinare cu C_{14} poate să arate că a fost plantat într-o epocă foarte îndepărtată.

Mă îndoiesc de precizia și deci de credibilitatea metodei. Măsurătorile făcute până acum pornesc de la presupunerea fermă că proporția de C_{14} din atmosferă a fost întotdeauna aceeași.

Dar cum putem ști că așa a fost?

Și ce se întâmplă dacă presupunerea respectivă se dovedește a fi falsă? În cartea mea *Amintiri despre viitor*, m-am referit la un text care spunea că zeii erau capabili să producă o căldură imensă, de tipul celei pe care numai o explozie nucleară o poate genera și că ei erau familiarizați cu armele cu radiații. În Epopeea lui Ghilgameș, Enkidu moare datorită atingerii „răsuflării veninoase a monstrului ceresc". Mahabharata ne spune că războinicii se aruncau în apă pentru a se spăla pe ei și armurile lor, deoarece totul era acoperit de „răsuflarea aducătoare de moarte a zeilor".

Dar dacă am presupune că atât în acest caz, cât și în cel al „exploziei" din taigaua siberiană, din dimineața zilei de 30 iunie 1908, ceea ce s-a întâmplat a fost o explozie atomică?

Oricând și oriunde sunt eliberate în atmosferă substanțe radioactive – incluzând aici Hiroshima, testele de pe atolul Bikini, din Uniunea Sovietică,

din Sahara și din China – echilibrul carbonului 14 este bulversat. Animalele, plantele, oamenii au avut și vor avea cantități mai mari de C_{14} decât cele dictate de concentrația atmosferică a acestuia, presupusă constantă. Acest lucru este o certitudine. Iar dacă îl aceptăm, atunci așa-numitele datări exacte vor fi puse sub semnul întrebării. În teoria noastră privitoare la vizitele unor astronauți necunoscuți, este vorba de niște perioade mari de timp, în care niște „mici" erori de calcul pot ajunge repede la 20000 de ani sau mai mult.

Acesta este unul din argumentele care mă fac sceptic în privința datărilor foarte îndepărtate. Să luăm de exemplu Tiahuanaco. Dacă acei astronauți necunoscuți au părăsit Pământul după îndeplinirea misiunii, atunci ei nu au lăsat în urmă fosile pentru arheologi sau antropologi. Aveau echipamente moderne și nu foloseau cărbunele pentru încălzire, iar eventualele oase le-au luat cu ei. Cu alte cuvinte, ei nu au lăsat nici o urmă care să fie datată.

Resturile de oase și de cărbuni găsite la prezumptivul loc al aterizării lor și analizate provin de la oameni care s-au așezat în ruinele fortăreței zeilor la mii de ani după. Cred că este o greșeală să considerăm că oasele găsite acolo ar aparține constructorilor orașului Tiahuanaco. Eu ridic noi probleme, pentru că vechile răspunsuri nu mă satisfac.

Sunt aceste simboluri din Mexic doar niște ornamente, sau motivele lor provin dintr-o eră tehnologică demult uitată?

Arheologia există ca disciplină științifică doar de 200 de ani. Reprezentanții ei colecționează cu scrupulozitate monede, tăblițe de lut, fragmente de ustensile, cioburi de oale, figurine, desene, oase, tot ce dezvăluie pământul în fața hârletului. Ei își aranjează descoperirile ordonat într-un sistem care este relativ corect cel mult pentru ultimii 3500 de ani. Nimic în trecutul mai îndepărtat nu se vede, dincolo de vălul enigmelor și al supozițiilor. Nimeni nu știe și nu poate spune ce a făcut ca strămoșii noștri să ajungă la asemenea performanțe tehnice. Oamenii spun că dorul de „zei", dorința de a plăcea „zeilor", îndeplinirea sarcinilor pe care le-au dat „zeii" – toate acestea fiind forțele care l-au determinat pe om să construiască mulțimea de clădiri extraordinare.

Dorul de „zei"?

Care „zei"?

Îndeplinirea unor sarcini date de „zei"?

Ce zei au impus asemenea sarcini?

„Zeii" trebuie să facă minuni. Ei trebuie să poată face mai multe decât alte ființe. Niște zei inventați, produse pure ale imaginației, nu ar fi rămas atât de mult timp în conștiința omenirii. Oamenii i-ar fi uitat repede. De aceea, eu susțin ideea că „zeii" despre care vorbim trebuie să fi fost persoane reale, foarte inteligente și impunătoare, care au impresionat puternic pe strămoșii noștri și au dominat lumea

ideologică și religioasă a omului multe sute de ani.

Atunci, cine au fost cei ce s-au arătat popoarelor primitive?

Nu ar trebui să ne fie frică să ascultăm cu atenție și teoriile fanteziste. Cele spuse de Heraclit (cam 500 î.e.n.) sunt încă valabile: „Adevărul ne scapă uneori, tocmai pentru că uneori este atât de incredibil."

În zona muntoasă Cajamarquilla, la est de capitala peruviană, Lima, se află o întindere cu ruine. Semne ale trecutului nostru de oameni, cărora savanții nu le-au acordat destulă atenție, distruse zilnic de buldozerele care netezesc terenul pentru noi drumuri.

Această pictură cu un șarpe ceresc, cu preoți care fac sacrificii (?) și cu obiecte zburătoare stranii, provine dintr-un vas de ceramică din Peru. Actualmente, acesta se află la muzeul Linden, din Stuttgart.

Ne-am încumetat prin sălbăticia aceea. Nu a fost nevoie de nimeni care să ne atragă atenția asupra curiozităților, pentru că efectiv ne împiedicam de ele.

Pe drumuri se află sute de „vizuini de vulpe", de felul celor folosite de Viêt Cong, pe care le-am văzut în reviste sau la televizor. Desigur, nu pot susține că au fost făcute pentru a proteja pe locuitori de raiduri aeriene. Nu îndrăznesc să o afirm, pentru că este un fapt cunoscut că înainte de secolul douăzeci nu au existat raiduri aeriene!

Aceste „vizuini de vulpe" de la Cajamarquilla au un diametru de 0,60 m și o adâncime de circa 1,80 m. Am numărat 209 (!) asemenea vizuini pe o singură stradă! Trebuie să fi folosit unui scop practic foarte important, altfel pentru ce atâta risipă de efort?

Cum explică localnicii sutele de găuri?

Ei mi-au spus că au fost pe vremuri silozuri de grâne.

Explicația nu este foarte convingătoare dacă examinăm găurile, care se potrivesc dimensiunilor umane. Evident, ele ar fi putut fi umplute cu grâne, dar acestea ar fi germinat, sau s-ar fi stricat repede în praful și în acea căldură umedă. Apoi, cum erau grânele scoase prin deschizătura aceea îngustă?

Neavând grâu, am umplut una dintre găuri cu nisip. Apoi am încercat să îl scoatem cu mâinile și cu lopata. Treimea superioară nu a pus probleme, iar cea mediană ne-a pus serios la muncă. Treimea inferioară a fost o adevărată corvoadă. Trebuia să stai cu capul în jos, să iei o mână de nisip, să te ridici și să o pui pe

marginea gropii. Dar, chiar și așa, am ajuns la o adâncime de la care nu puteam să ridicăm mâinile deasupra capului fără să vărsăm nisipul. În cele din urmă am coborât cu ajutorul frânghiilor niște găletușe, pe care am încercat să le umplem cu lopata. Dar jumătate din lopată curgea pe alături. Am încercat tot felul de metode. După ce am muncit toată ziua, folosind toate dispozitivele care ne-au trecut prin cap, am lăsat în „siloz" numai 15-20 de centimetri de nisip. Cred că se mai află acolo și în ziua de astăzi.

Încă de când mi s-a spus prima dată că numeroasele „vizuini devulpe" fuseseră „silozuri", o întrebare nu mi-a dat pace. De ce oamenii de la Cajamarquilla și-au asumat atâta bătaie de cap să sape atâtea găuri înguste?

De ce nu au făcut un siloz familial, mai mare?

Întrucât Cajamarquilla era o comunitate urbană bine organizată, ideea unui siloz comunal mare și practic vine de la sine.

După cercetările făcute la fața locului, nu sunt deloc convins că această explicație încetățenită este cea corectă. Dar oamenii spun că trebuie să fi fost silozuri.

Legende la ilustrații.

Fig. 1 - Erich von Däniken în fața Templului Inscripțiilor din Palenque (Mexic). Adânc în interiorul acestei piramide se găsește piatra funerară a zeului Kukulkan, aflat la comenzile rachetei sale.

Fig. 2 - Ideea de a pluti în aer a fascinat omenirea din vremuri imemoriale — ca în această pictură rupestră din deșertul libian.

Fig. 3 - Personajul din această pictură rupestră din Ti-n-Tazarift, în munții Tassili pare să poarte un costum spațial strâns pe corp, având un dispozitiv de direcționare pe umeri și antene pe casca protectoare.

Fig. 4 - Un monument al zeilor călători prin spațiu? Cel mai interesant detaliu al acestei stele din Santa Lucia Cotzumalhuapa (Guatemala) este personajul din dreapta jos, care este îmbrăcat ca un astronaut modern.

Fig. 5 - Venus din Willendorf este numele cu care este alintată această statuetă din calcar, care are un cap rotund, fără față.

Fig. 6 - Om, sau hibrid între animal și om? Această sculptură este cunoscută de arheologi ca Omul cu cap de Somn.

Fig. 7 - Semnificația acestui idol feminin cu patru fețe și un simbol solar, găsit la lacul Maracaibo (Venezuela), este necunoscută.

Fig. 8 - Un „arheolog de duminică" într-o excursie științifică prin Mexic.

Fig. 9 - Această frescă din Sehar, munții Tassili, arată, în partea dreaptă, o figură înaltă de peste trei metri, înconjurată de așa-numiții oameni din Marte.

Fig. 10 - Erich von Däniken măsurând zidurile ciclopice deasupra Sacsayhuamanului (Peru).

Fig. 11 - Blocul de piatră înalt cât o clădire cu patru etaje are trepte cioplite cu o mare precizie. Nu are o explicație plauzibilă.

Fig. 12 - Monoliți care par a fi niște prefabricate, ca cele moderne din beton. Tronuri ale uriașilor? Și-au distrus „zeii" baza de la Sacsayhuaman după îndeplinirea misiunii?

Fig. 13 - Piatra pare că a fost tăiată ca untul. Cine a făcut asta? Când? Cum?

Fig. 14 - Fotografia reprezintă celebrul calendar de la Sacsayhuaman. Are această structură monumentală de piatră vreo legătură cu ruinele de pe înălțimile din jur?

Fig. 15 - Erich von Däniken cu un indian pe platoul de la Tiahuanaco.

Fig. 16 - Faimoasele conducte de apă de la Tiahuanaco. STÂNGA SUS: aceasta este inclusă, fără vreo rațiune anume, în peretele unui templu. „Conductele de apă" au forme moderne, secțiuni netede, suprefețele interioare și exterioare finisate și margini nete. Dar de ce au fost plasate două alături?

Fig. 17 - Poarta Soarelui de la Tiahuanaco, cu impunătoarele sale frize cu figuri.

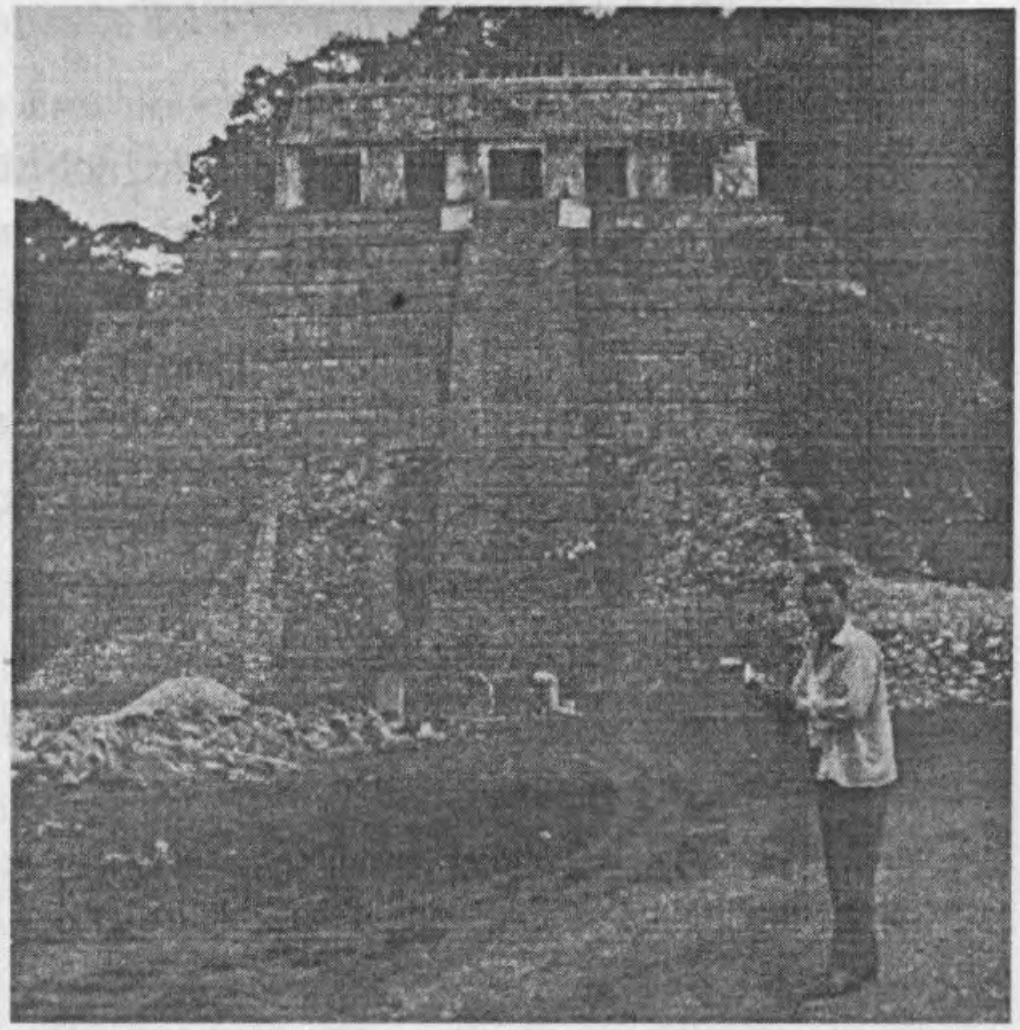

Fig. 1

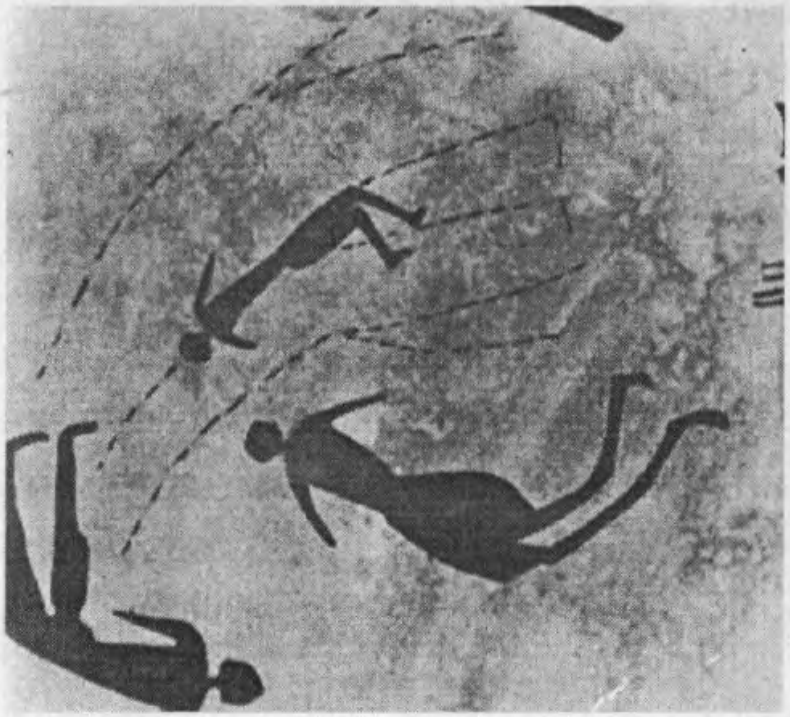

Fig. 2

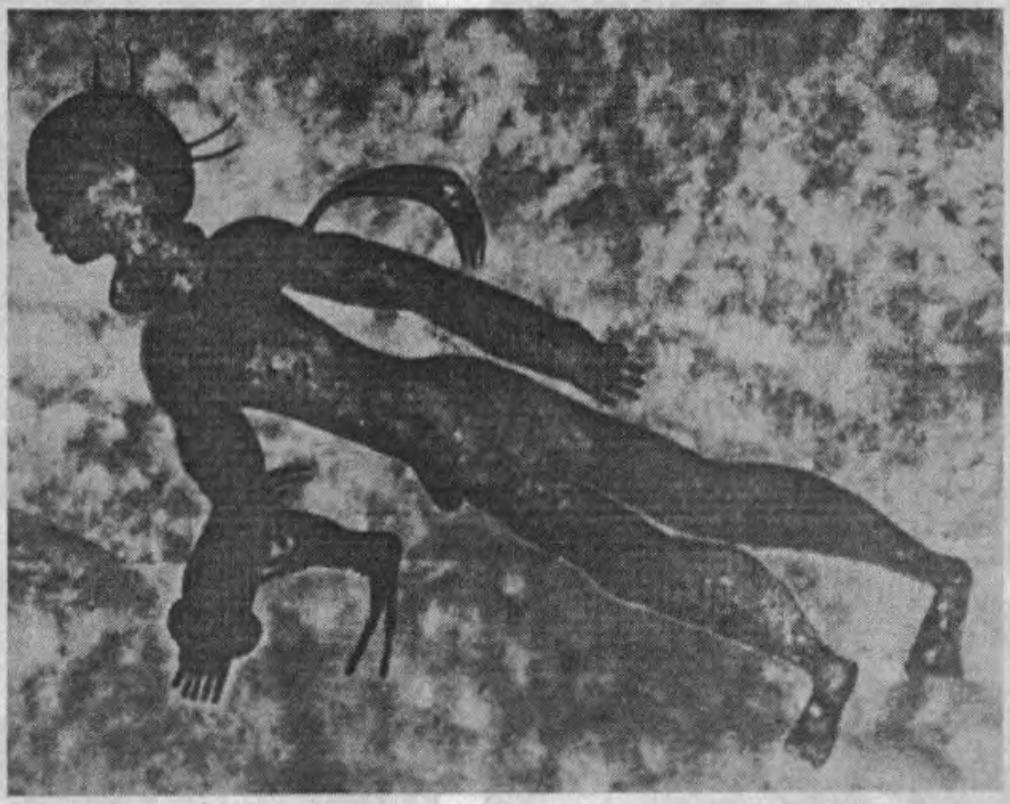

Fig. 3

Fig. 4

Fig. 5

Fig. 6

Fig. 7

Fig. 8

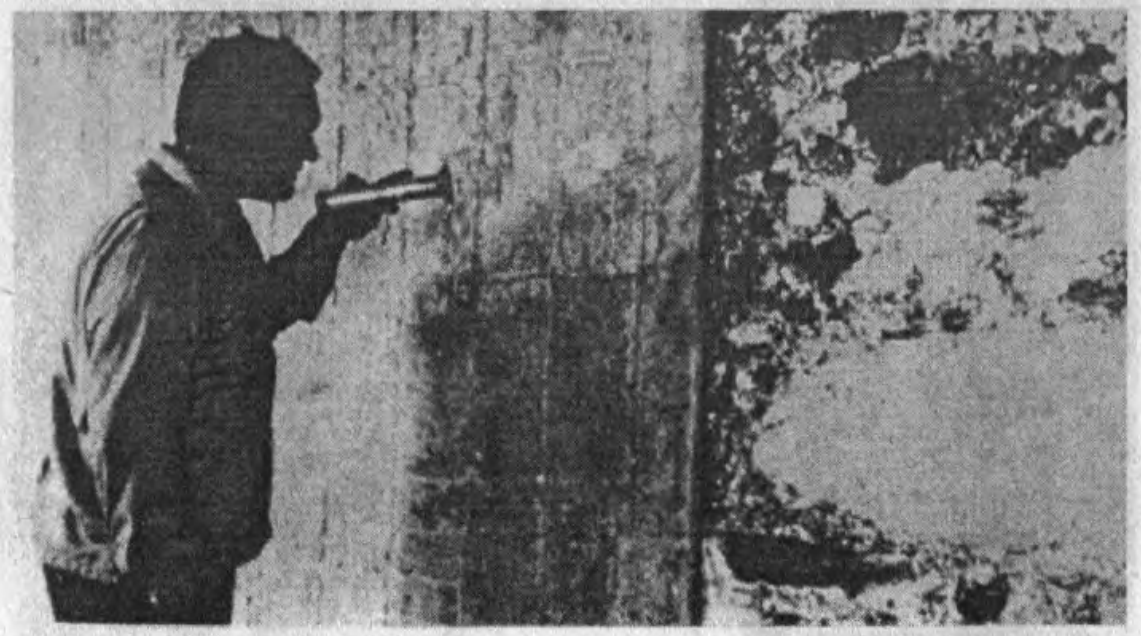

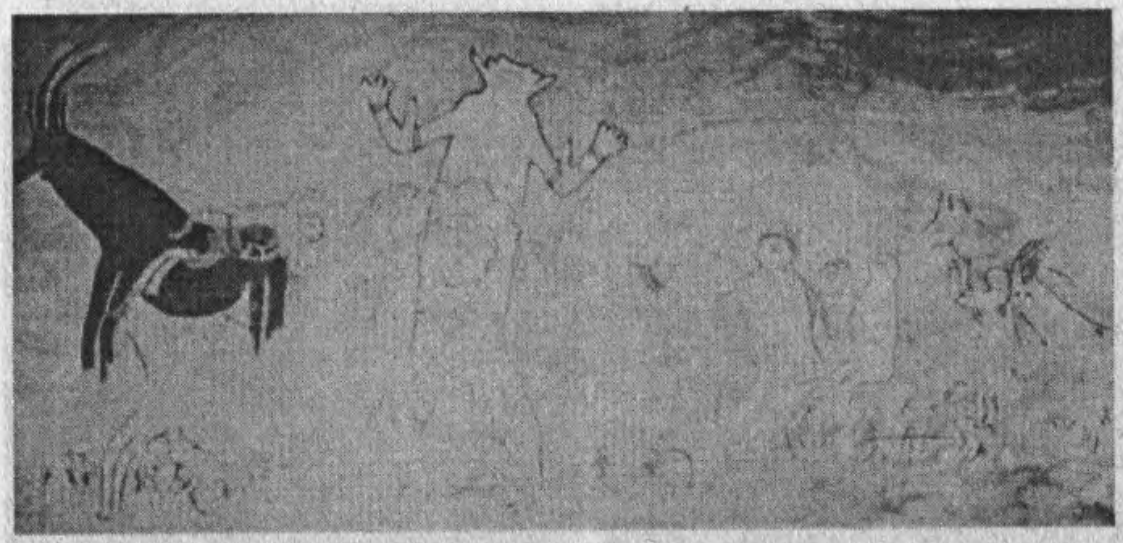

Fig. 9

Fig. 10

Fig. 11

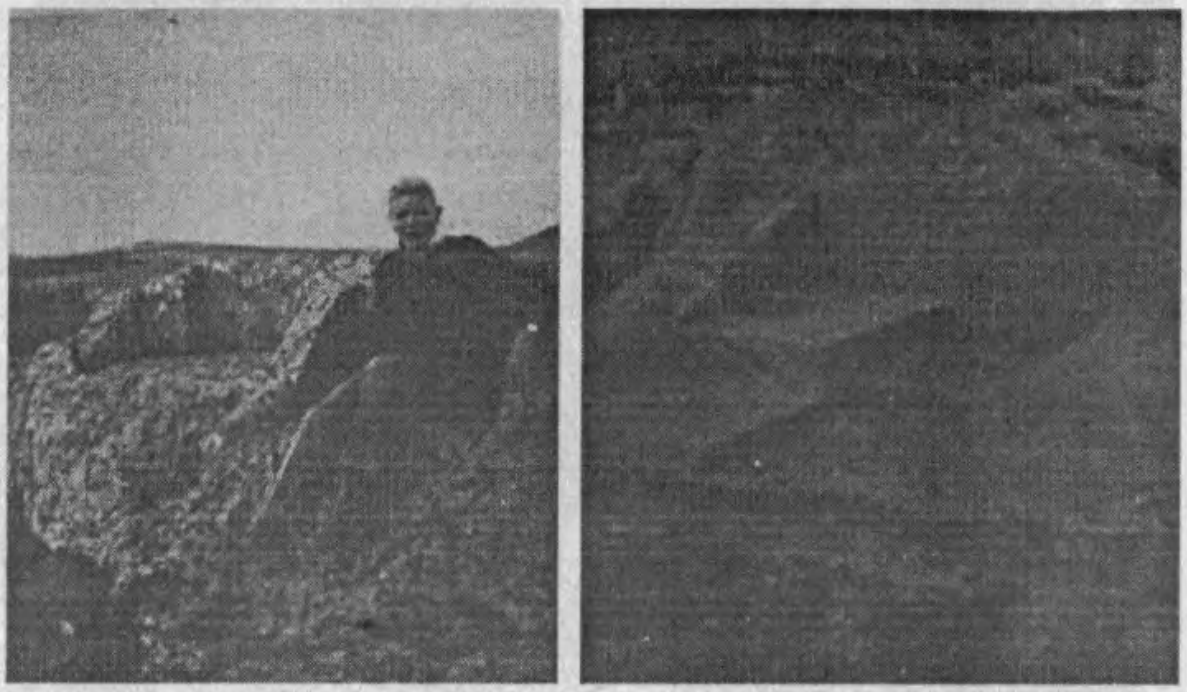

Fig. 12

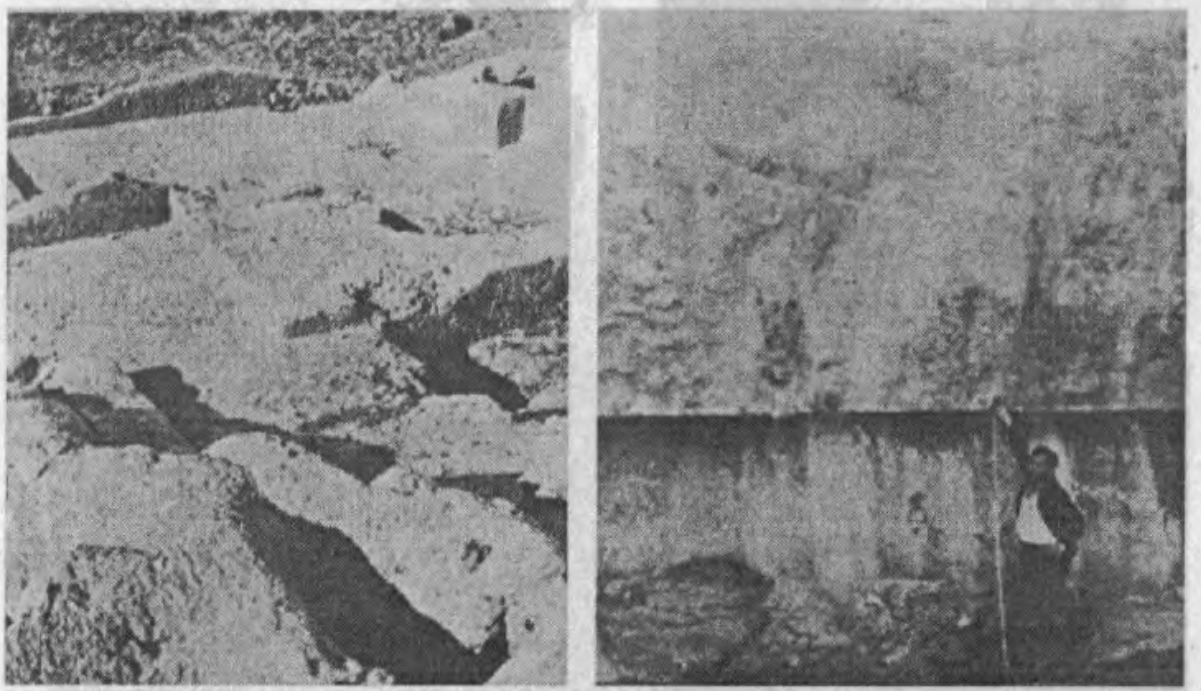

Fig. 13

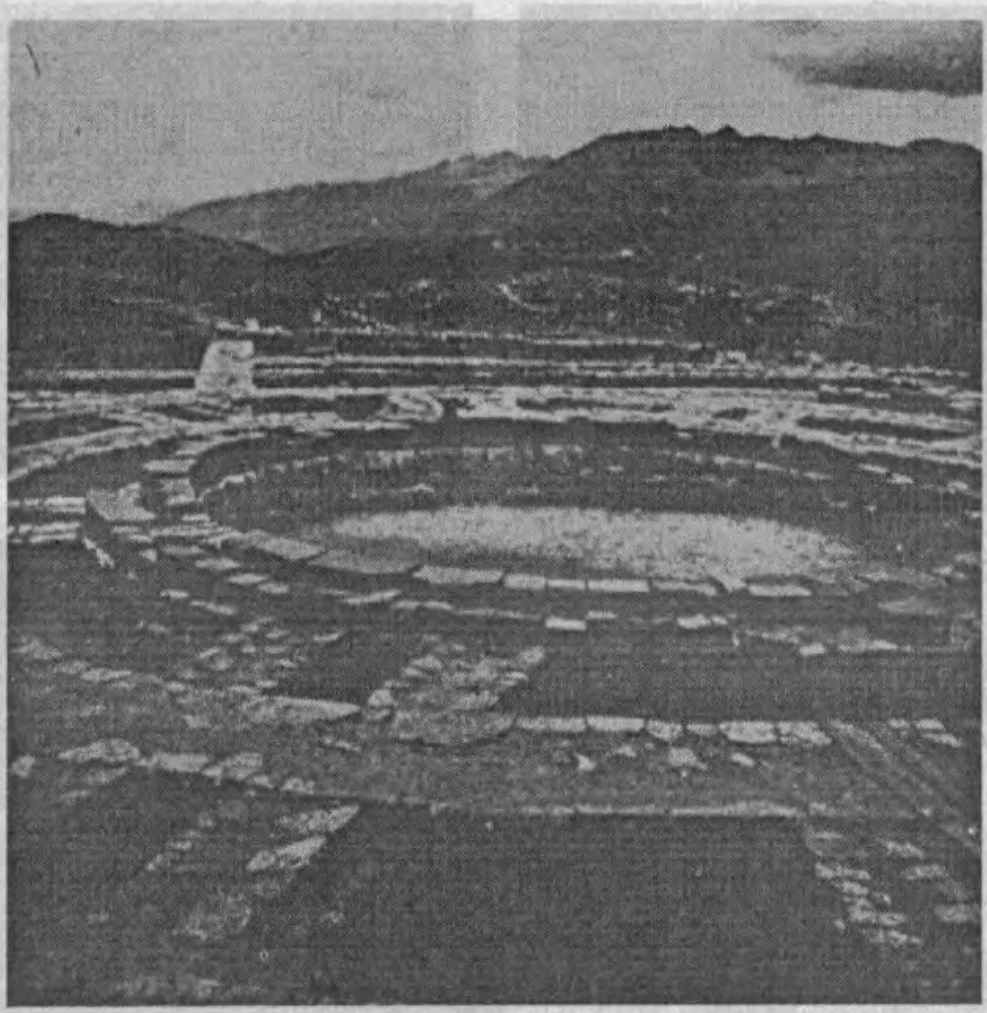

Fig. 14

Fig. 15

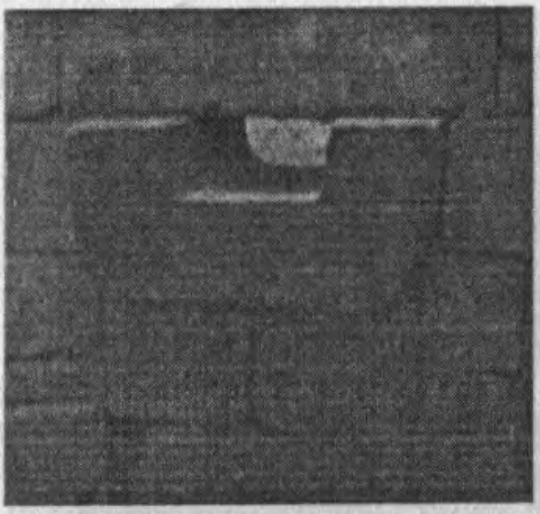

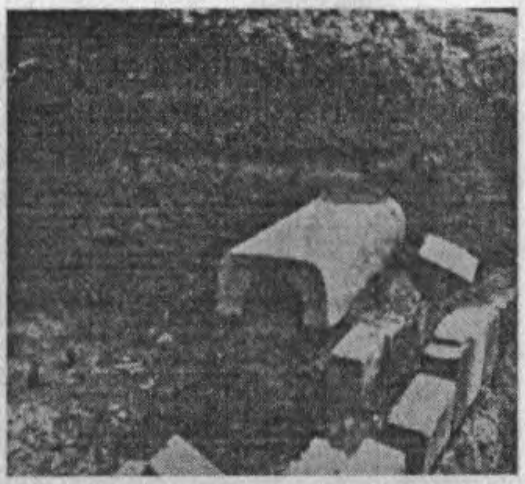

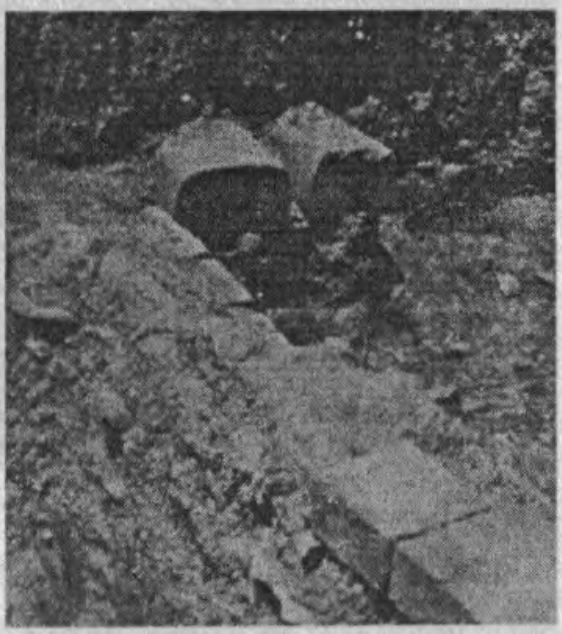

Fig. 16

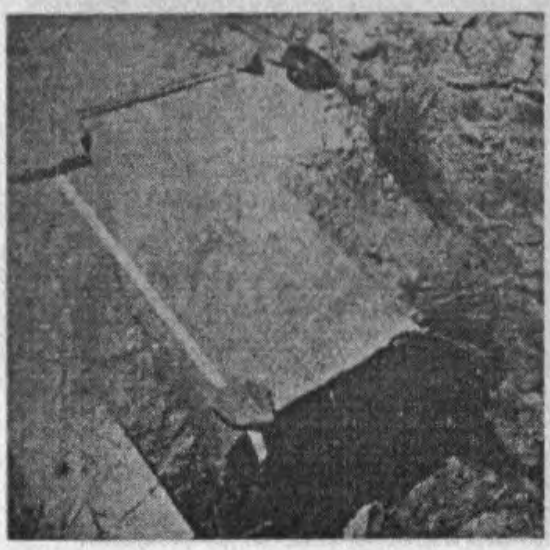

Fig. 17

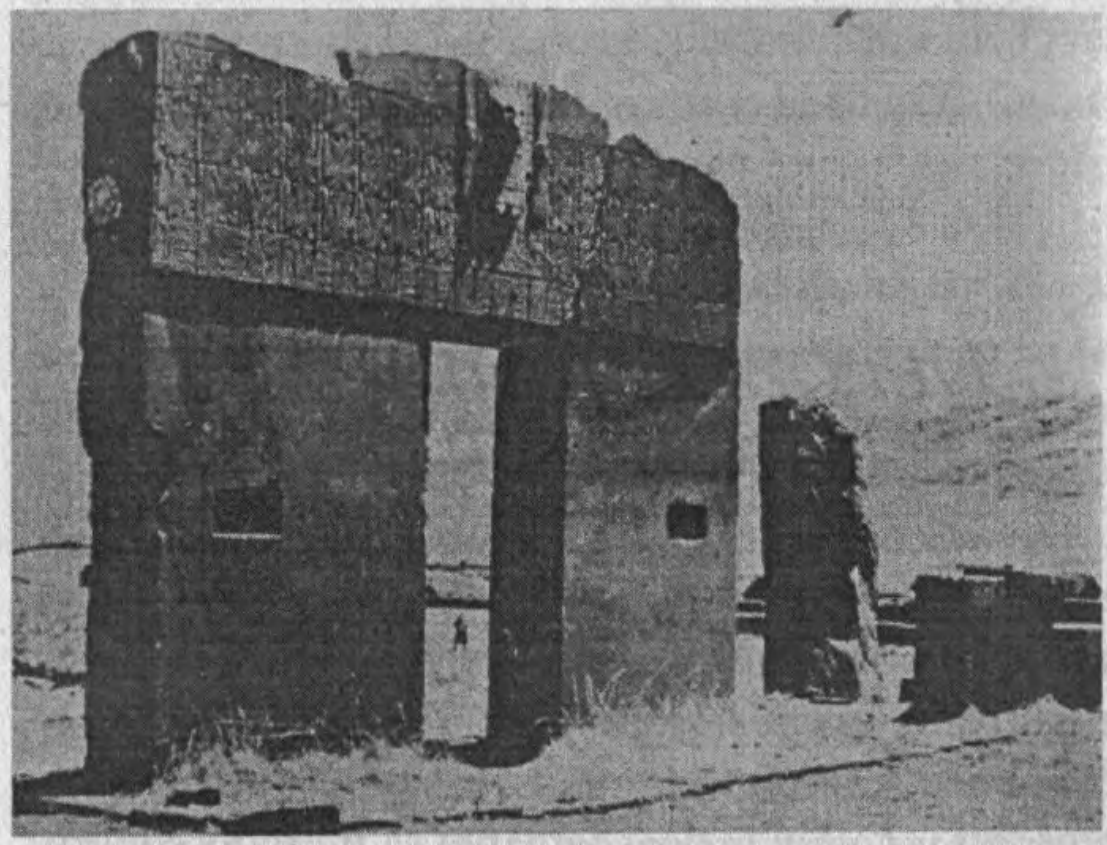

4

DEPOZITUL MEMORIEI OMENIRII

De ce se întâmplă atât de des să nu putem să ne amintim nume, adrese, numere de telefon sau idei, chiar când facem sforțări mari? „Simțim" că ceea ce căutăm este ascuns undeva în celulele cenușii ale creierului nostru și doar așteaptă să fie redescoperit. Unde s-au dus în memorie lucruri pe care le știam atât de bine? De ce nu putem dispune după bunul plac de cunoștințele stocate, atunci când avem nevoie de ele?

Robert Thompson și James McConnell din Texas au petrecut cincisprezece ani din viață căutând

secretele memoriei și localizarea lor. Au făcut tot felul de experimente, iar din viermele lat cu sonorul nume de *Dugesia Dorotocephala* au făcut un adevărat star, printr-un experiment care a dus la niște rezultate fantastice. Aceste creaturi sunt printre cele mai primitive organisme care posedă substanță cerebrală, dar au și o structură foarte complicată, care poate fi complet reprodusă, pe calea diviziunii celulare. Dacă unul dintre acești viermi este tăiat în bucăți, fiecare bucată se reînnoiește și devine un vierme lat complet și absolut intact.

Thompson și McConnell și-au lăsat starurile să se târască printr-un tunel de plastic, la care au conectat un curent electric slab. Pe lângă aceasta, ei au așezat lampa lor de birou cu un bec de șaizeci de wați exact deasupra tunelului de plastic. Viermii lați erau afotici (aveau aversiune față de lumină) și se strângeau ghem de câte ori se aprindea lumina. După ce au repetat timp de câteva ore jocul de-a stinsul și aprinsul luminii, cei doi oameni de știință au observat că viermii nu mai luau în seamă schimbările. Înțeleseseră că nu era nici un pericol mortal în sucesiunea întunericului și a luminii. Apoi Thompson și McConnell au combinat stimulul luminos cu un șoc electric slab, care afecta micile creaturi la o secundă după aprinderea luminii. De unde până atunci viermii ignoraseră stimulul luminos, ei au început iarăși să se

strângă ghem la sesizarea curentului electric.

Viermii au primit o pauză de două ore, înainte de a fi puși din nou în dispozitiv. A reieșit că nu uitaseră că trebuie să se aștepte la un șoc electric după aprinderea luminii. Ei s-au ghemuit după ce aceasta a fost aprinsă, deși așteptatul șoc electric nu a venit.

După aceea, cei doi experimentatori răbdători au tăiat viermii în bucățele mici și au așteptat o lună, până când părțile s-au regenerat și au ajuns viermi întregi. Apoi ei au reluat testul și au aprins lampa la intervale neregulate. Thompson și McConnell au făcut stupefianta descoperire că nu numai capetele care regeneraseră cozi noi, ci și cozile care generaseră noi creiere se ghemuiau de frica așteptatului șoc electric!

Oare avuseseră loc în celule niște procese chimice care să stocheze „vechile" amintiri, și care apoi să transmită experiența trecută nou formatelor celule?

Exact acest lucru s-a întâmplat. Atunci când un vierme lat „neantrenat" devorează pe unul „antrenat", el preia și experiența dobândită de victima sa. Experimente din alte laboratoare au confirmat că dacă sunt prelevate celule de la un animal care a învățat anumite lucruri și sunt inserate în corpul altui animal, respectivele calități vor continua să funcționeze. De exemplu, unii șobolani au fost

învățați să apese un buton special colorat, dacă voiau să capete hrană. Atunci când animalele au stăpânit la perfecție lecția, ele au fost omorâte, iar un extract din creierele lor a fost injectat în cavitățile abdominale ale unor șobolani neantrenați. Experiențe cu peștișori și cu iepuri confirmă și ele că ceea ce s-a dobândit prin învățare se poate transmite de la un corp la altul prin transferul unor anumite celule.

Astăzi este științific acceptat faptul că amintirile sunt stocate în molecule ale memoriei și că ARN și ADN stabilesc și transportă conținutul acestor amintiri. Dacă ar fi fost duse numai cu un pas mai departe, aceste cercetări ar fi făcut ca omenirea să poată stopa pierderea cunoștințelor și amintirilor atunci când omul moare și deci ca el să poată transmite toate posesiunile sale intelectuale dobândite.

Vom trăi oare să vedem delfini superinteligenți, „programați" să facă cercetări subacvatice, în „stațiuni submarine"?

Vom ajunge să vedem maimuțe ale căror creiere să fie „programate" să manevreze mașinile care lucrează pe străzi?

Aceste lucruri pot să pară astăzi ridicole, dar cred că omul care se îndoiește de ele poate greși mai mult decât cel care le consideră niște posibilități serioase.

Până acum, nu există demonstrații științifice că niște inteligențe necunoscute ar fi fost în stare să

provoace în trecutul îndepărtat asemenea manipulări ale memoriei. Cu toate acestea, oameni de știință faimoși, ca Șklovski, Sagan și alții, nu exclud posibilitatea existenței unor ființe de pe alte planete care să fi ajuns mult dincolo de stadiul cercetărilor noastre științifice actuale.

Încă o dată, chiar Vechiul Testament ne dă apă la moară. El vorbește de câțiva profeți care au primit de la „zei" cărți spre a fi mâncate.

Ezechiel, III, 3 ne amintește un asemenea festin cu cărți: „Iar el a spus către mine, Fiule al omului, pune burta să mănânce și umple-ți mațele cu acest sul [carte, n.a.] ce îți dau. Iar eu am mâncat..."

Deci, nu este surprinzător că profeții „nutriți" pe această cale știau mai multe decât oricare altul și erau mai inteligenți decât contemporanii lor!

De la descoperirea spiralei duble a ADN-ului, știm că nucleul celulei conține toată informația necesară pentru construirea unui organism. Întrucât astăzi ne sunt familiari termenii legați de computere, am putea spune că baza de date sau programul din nucleu „guvernează viața".

Această bază de date reproduce viața conform unui protocol de timp foarte precis. Să luăm de exemplu specia noastră. Un băiat de zece ani sau o fetiță de opt ani sunt în mod vizibil niște adulți în miniatură, dar ei sunt lipsiți de multe atribute pe care

le vor avea atunci când vor fi bărbat și femeie. Înainte ca ei să crească, celulele corpului lor se vor fi divizat de un trilion de ori și la fiecare diviziune se vor adăuga alte caracteristici stocate în baza de date. Băieții și fetele vor începe să crească rapid; vor începe să își facă apariția părul pubian, părul facial și sânii. Programul nu greșește niciodată. Instrucțiunile lui determină cursul creșterii la exact momentele potrivite.

Aș vrea să subliniez încă o dată că acest lucru se aplică fiecărui organism. Deci, pe această bază științifică solidă, aș vrea să pun în discuție o idee care mie îmi pare perfect logică. De ce să nu fi existat un plan atotcuprinzător pentru întreaga omenire – ca și pentru fiecare ființă individuală – încă din timpurile cele mai îndepărtate?

Factori antropologici, arheologici și etnologici mă împing să adaug această teorie celorlalte ipoteze asupra originii omenirii. Bănuiesc că în cazul omului primitiv toată informația, recte toate instrucțiunile programului genetic, au fost introduse din exterior, pe calea unei mutații artificiale planificate.

Dacă acceptăm să aplicăm teoria mea labirintului întunecat al preistoriei omenești, atunci omul este atât „fiul Pământului", cât și „copilul zeilor". Din această dublă descendență rezultă consecințe fantastice și înfricoșătoare.

Strămoșii noștri și-au trăit epoca „lor", trecutul primordial, în direct. Ei au conștientizat-o și memoria lor a stocat fiecare eveniment. Pe măsura apariției noilor generații, acestea au primit memoria aceasta primitivă. Simultan, fiecare nouă generație mai adăuga noi instrucțiuni la cele existente în program. Programele erau permanent îmbogățite cu noi informații. Chiar dacă o parte a informației s-a pierdut în decursul timpului, sau peste ea s-au supraimprimat impulsuri mai puternice, suma întregii informații nu a descrescut. Dar acum omul nu găzduiește numai propriile amintiri, ci și cele programate de către zeii care pe vremea lui Adam deja călătoreau prin spațiu!

Între cunoștințele noastre actuale și abundența acestor amintiri există o barieră pe care numai puțini oameni o pot trece și numai în momente de grație. Oamenii sensibili – poeți, pictori, muzicieni, joameni de știință – simt stimularea creatoare a acestei memorii primordiale și adesea se luptă cu disperare să își recapete informația stocată. Medicul poate intra în transă cu ajutorul drogurilor și al ritmurilor monotone, astfel încât să poată să străpungă bariera și să ajungă la memoria primitivă. De asemenea, cred că chiar și în comportamentul tendențios al pionierilor psihedelismului funcționează instinctul primitiv, care îi determină să caute accesul spre inconștient pe calea drogurilor și a muzicii exacerbate. Dar, chiar dacă

poarta către o lume îngropată este deschisă uneori unor indivizi, majoritatea oamenilor sunt incapabili să comunice altora ceea ce ei au trăit în starea lor de exaltare.

De exemplu, de câte ori oamenii vor să descrie un aparat fantastic sau un proces miraculos, ei se referă la lampa lui Aladdin. Dar eu nu numai că îi iau pe profeți literal, ci am căpătat și obișnuința de a căuta ceva real în amintirile primitive stranii ale oamenilor din antichitate, ceva real ce abia așteaptă să fie (re)descoperit de către noi astăzi.

Ce are deosebit lampa lui Aladdin? Faptul că putea materializa ființe supranaturale ori de câte ori tânărul Aladdin o freca. Este oare posibil ca el să fi pus în funcțiune în asemenea situații o mașină de materializare?

În lumina cunoștințelor din ziua de astăzi, lampa magică își are o explicație. Știm că tehnologia nucleară transformă masa în energie, iar fizica echivalează energia cu masa. O imagine TV este desfăcută în sute de mii de linii, care sunt emise în eter după ce sunt transformate în unde energetice.

Haideți să facem un salt în fantastic. O masă – ca cea la care lucrez acum – constă într-un număr imens de atomi alăturați. Dacă ar fi posibil să desfacem masa în componentele sale atomice, să le trimitem pe acestea sub formă de unde energetice și

să o reconstruim la un loc ales, transportul de materie ar fi rezolvat. Fantezie pură? Admit că așa stau lucrurile astăzi; dar în viitor?

Poate că memoria oamenilor din antichitate era încă bântuită de amintirile materializărilor care fuseseră văzute în timpurile îndepărtate. Astăzi oțelul este scufundat în azot lichid, pentru mărirea durității. Pentru noi, este un proces natural, care a fost descoperit în zilele noastre. Dar probabil că aceasta s-a întâmplat datorită memoriei primitive, pentru care procesul era în vechime o realitate. În orice caz, se aplica sub forma unei metode foarte brute. Pentru durificarea săbiilor lor, oamenii din vechime le înfigeau încălzite la roșu în trupurile unor prizonieri vii! De unde știau că trupul omenesc este plin de azot organic? De unde cunoșteau reacția chimică? Doar din experiență?

Iarăși întreb, de unde își trăgeau strămoșii noștri cunoștințele lor tehnologice avansate, ca și cunoștințele medicale moderne, dacă nu de la inteligențele necunoscute?

Cum ajung oameni inteligenți să creadă în ideea îndrăzneață, extravagantă, care le sosește pe îndelete, empiric, aceea că ceea ce astăzi este fantezie, într-o zi va deveni realitate?

Sunt ferm convins că oamenii de știință sunt inspirați de dorința imperioasă de a ști cât mai multe

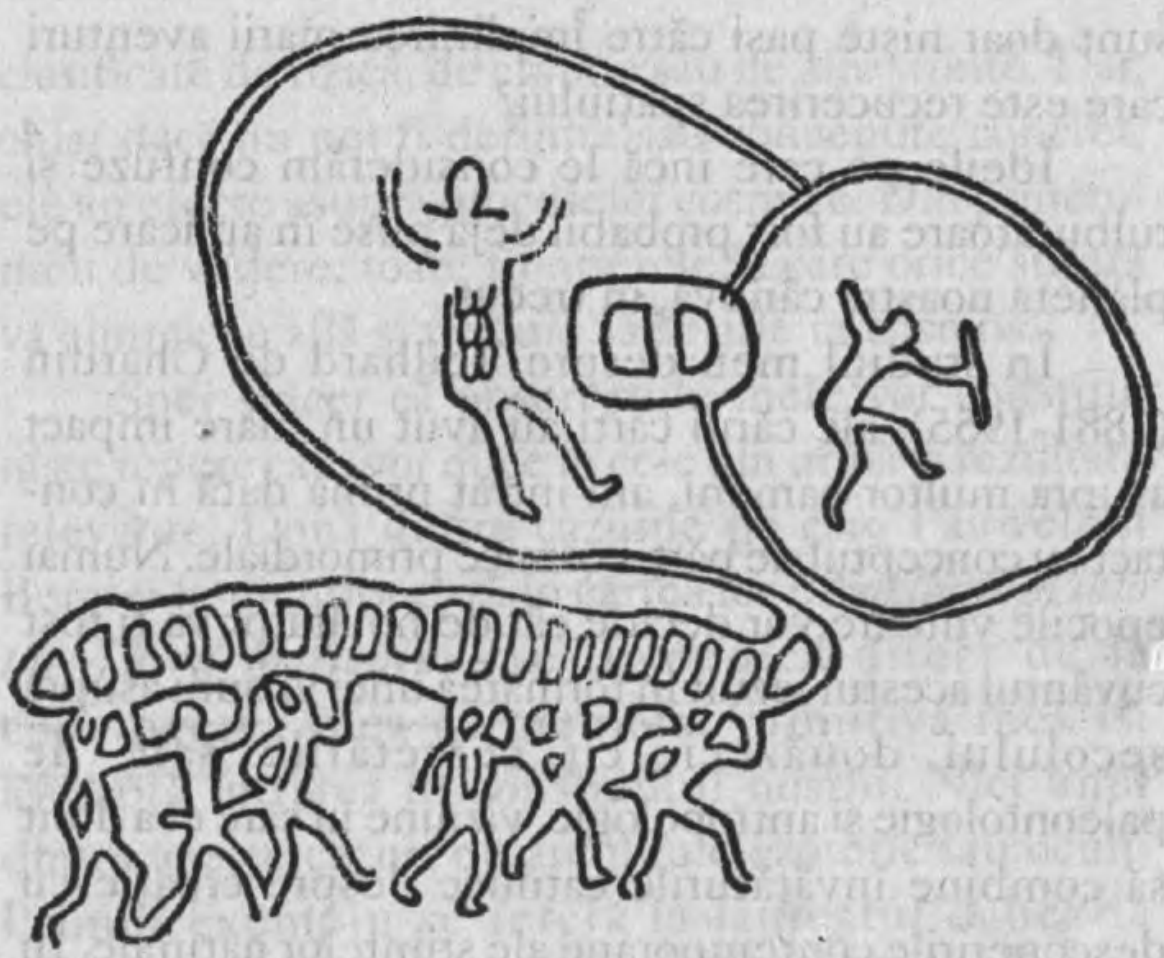

Despre acest desen misterios din Tell Issaghen II, Sahara, se crede că reprezintă transportul unei mumii.. Cele două personaje de sus par să plutească în spațiu.

lucruri, să pună în aplicare cât mai multe amintiri dintre cele introduse în memoria umanității de către inteligențele necunoscute din trecutul îndepărtat. Căci trebuie să existe o explicație plauzibilă pentru această tendință generală în istoria umană de cercetare a cosmosului.

Este oare adevărat că toate stadiile dezvoltării tehnicii, toate micile avansuri și toate ideile vizionare

sunt doar niște pași către împlinirea marii aventuri care este recucerirea spațiului?

Ideile pe care încă le considerăm confuze și tulburătoare au fost probabil deja puse în aplicare pe planeta noastră cândva, în trecut.

În studiul meu despre Teilhard de Chardin (1881-1955), ale cărui cărți au avut un mare impact asupra multor oameni, am intrat prima dată în contact cu conceptul de părți cosmice primordiale. Numai epocile viitoare vor decide cât de hotărâtor va fi fost cuvântul acestui iezuit în formarea unei viziuni asupra secolului douăzeci, cu cercetările sale de paleontologie și antropologie, viziune în care el a dorit să combine învățăturile catolice despre creație cu descoperirile contemporane ale științelor naturale. În 1962, la șapte ani de la moartea sa, s-a decis, după o violentă dispută teologică, că viziunea lui Teilhard contravine doctrinei catolice.

Nu am cunoștință despre vreun concept care să exprime clar ce se înțelege prin procese cosmice. Partea primordială a materiei este atomul. Atomul este și partea materială primordială în cosmos. Dar există și alte părți primordiale, de exemplu, timpul, conștiința și memoria. Într-un mod încă neexplicat, aceste părți primordiale sunt în relație și conexiune unele cu altele. Poate că într-o zi vom detecta alte părți primordiale, de exemplu forțe care nu pot fi

clasificate de fizică, de chimie sau de alte științe. Dar, chiar dacă nu pot fi definite sau concepute concret, ele au efecte asupra proceselor cosmice. Din punctul meu de vedere, toate frontierele la care orice știință va ajunge se află și trebuie să se afle în cosmos.

Sper sincer că observațiile mele vor constitui niște repere care vor duce în cele din urmă la rezultate relevante. Două dintre cazurile pe care Pauwels și Bergier le menționează în cartea lor *Breakthrough into the Third Millenium* se revendică direct de la convingerea mea că memoria primitivă încă își așteaptă intrarea în conștientul nostru. Nici unul dintre aceste cazuri nu are nimic ezoteric sau ocult. Primul exemplu se referă la laureatul danez la premiului Nobel, Niels Bohr (1885-1962), care a pus bazele actualei teorii atomice. Acest fizician de reputație mondială a povestit cum i-a venit ideea modelului atomic, pe care îl căutase timp de ani de zile. Visa că stătea pe un soare din gaze incandescente. Planetele treceau în goană pe lângă el, sâsâind și scuipând, iar toate planetele îi păreau legate de soare prin niște fire subțiri. Dintr-o dată, gazul s-a solidificat, planetele au înțepenit și au rămas nemișcate. Niels Bohr spune că în acel moment s-a trezit. A înțeles imediat că ceea ce văzuse în vis era modelul atomic. În 1922, el a primit pentru „visul" său premiul Nobel.

Al doilea caz menționat de Pauwels și Bergier

se referă tot la doi oameni de știință, care au fost atât niște visători, cât și oameni de acțiune. Un inginer de la Bell Telephone Company din Statele Unite a citit despre bombardamentele la care a fost supusă în 1940 Londra. Lectura l-a tulburat profund... Într-o noapte de toamnă el a visat că făcea planurile unui dispozitiv care putea să facă tunurile antiaeriene să urmărească traiectoria avioanelor și să asigure lovirea acestora de către proiectile într-un punct al traiectoriei, indiferent de viteza avionului. Dimineața următoare, inginerul de la Bell a făcut o schiță a ceea ce deja desenase în vis. În cele din urmă a făcut un dispozitiv care folosea pentru prima dată radarul. Celebrul matematician Norbert Wiener (1894-1964) a fost însărcinat cu producerea comercială a acestuia.

Cred că ce au „visat" cei doi străluciți oameni de știință exista deja la baza cunoștințelor lor ancestrale. La început este o idee (sau un vis), care trebuie să fie pus în practică. Cred că este foarte probabil că într-o zi geneticienii moleculari, care cunosc deja funcțiunile codului genetic, vor afla și câtă informație – și ce fel de informație – a fost introdusă în programul vieților noastre de către acele inteligențe necunoscue. Sună cam SF, dar într-o bună zi am putea să descoperim ce instrucțiune va fi capabilă să extragă din memoria primitivă o anume informație, specifică unui anume scop.

După părerea mea, amintirile cosmice au pătruns din ce în ce mai puternic în conștiința noastră de-a lungul evoluției omlului. Ele au încurajat apariția unor noi idei, care la vremea venirii „zeilor" fuseseră deja puse în practică. La anumite momente fericite, barierele care ne separă de memoria primitivă se prăbușesc. Atunci, forțele aduse la lumină de cunoștințele stocate în noi intră în acțiune.

Este oare o coincidență că tiparul, orologeria, mașina și avionul, ca și legile gravitației și codul genetic au fost inventate sau „descoperite" aproape simultan, la diferite perioade și în în diferite părți ale lumii?

Este oare o coincidență faptul că ideea stimulativă a vizitelor făcute planetei noastre de către inteligențe necunoscute a apărut simultan și a fost afirmată în foarte multe cărți, care folosesc surse și argumentații diferite?

Desigur, este forte comod să spui că este vorba de coincidențe, atunci când te lovești de lucruri care par să nu își găsească explicație, dar ar fi prea simplu. Oamenii de știință, care muncesc din greu să găsească legile din spatele oricăror procese, ar trebui să fie ultimii care să respingă noile idei – cât de fantastice ar putea ele să pară – ca fiind incompatibile cu cercetarea serioasă.

Astăzi știm că planul pentru creșterea și moartea

oricărui organism este codificat în nucleul celulelor. De ce nu ar exista și un plan mai cuprinzător, pentru întreaga omenire, un program atotcuprinzător, în care să fie înregistrate memoria cosmică și cea preumană? Această premiză ar explica pe loc și pentru totdeauna de ce ideile, descoperirile și invențiile care revoluționează lumea capătă viață la un anumit moment. Momentul prevăzut în program! Blocul de decizie face ca materialul uitat în subconștient să iasă la lumină.

Goana frenetică a vieții cotidiene nu ne lasă timp să ne ocupăm de subconștientul nostru. Asaltate de un flux continuu de impresii noi și stimulatoare, simțurile noastre nu ajung niciodată la locurile de stocare a memoriei primitive. Cred că este logic ca minunata priveliște a memoriei trecutului și viziunea viitorului să apară mai ales la călugării închiși în chiliile lor, la oamenii de știință închiși în laboratoarele lor, la filozofii aflați singuri în mijlocul naturii și la oamenii care mor singuri.

Din cele mai vechi timpuri, trăim cu toții pe o spirală a evoluției care ne duce inexorabil spre viitor, un viitor care, cred eu, a fost deja trăit; nu de către oameni, ci de către „zei", și care este în lucru în fiecare dintre noi și care într-o zi va deveni prezent. Suntem încă în așteptarea demonstrației riguroase. Dar eu *cred* în puterea acelor spirite alese, care au fost dotate cu

un mecanism subtil de selectare, care în cele din urmă va elibera informațiile stocate cândva despre realitățile trecutului. Până la apariția acelor zori, sunt de acord cu Teilhard de Chardin, care spune: „Cred în știință, dar și-a ciat știința vreodată osteneala să ia în seamă lumea toată, nu doar aparența lucrurilor?"

5

SFERA, FORMA IDEALĂ A NAVELOR SPAȚIALE

Toate tipurile de rachete din ziua de astăzi au formă de creion. Este acest lucrul absolut necesar? Nu este dovedit că în spațiul lipsit de aer forma de creion nu este nici necesară și nici ideală? O navă cosmică aflată în dum spre Lună, care nu mai are multele trepte de la lansare, dar care a păstrat o formă conică, trebuie să își schimbe de multe ori direcția axei. Complicat și periculos! Toate relatările de zboruri spațiale arată că orice schimbare de curs presupune o manevră de pilotare foarte complicată. Calculatorul navei trebuie să determine în miimi de

secundă deviațiile de la traiectorie și să comande în același timp jeturile slabe de corectare a cursului. O singură greșeală insesizabilă și pot să apară consecințe dezastruoase, căci ea va trebui să fie reparată prin folosirea suplimentară de combustibil, aflat în cantitate foarte redusă. Jeturile de corectare nu vor mai fi în stare să facă necesarele corecții ale cursului, iar nava spațială nu va mai fi în stare să se întoarcă în atmosfera terestră și se va pierde în spațiu.

Fără îndoială, rachetele actuale și-au dovedit utilitatea. Asta pentru că, date fiind motoarele, comparativ slabe, numai obiecte care oferă suprafețe mici de fricțiune pot să străpungă „zidul" gros al atmosferei terestre. Dar forma de ac nu este ideală pentru traficul interstelar.

Rezolvarea problemei constă în eliberarea unei energii propulsive mai mari, ceea ce duce la alte tipuri de nave spațiale. Vremea când tehnologia ne va putea oferi energii incredibile nu este prea departe. Atunci unitățile de propulsie fotonică pură vor fi în stare să ofere viteze apropiate de cea a luminii, pe o perioadă de timp aproape nelimitată.

Atunci nu vom mai fi nevoiți să facem economie la fiecare gram de combustibil, așa cum facem acum, când pentru fiecare kilogram transportat până la Lună, o rachetă trebuie să ia un surplus de 2590 kg de combustibil. Când vom scăpa de acest lucru, navele

se vor construi sub alte forme.

Vechile texte și descoperirile arheologice de peste tot din lume m-au convins că primele nave cosmice care au ajuns pe Pământ acum multe mii de ani erau sferice. Sunt convins că navele spațiale ale viitorului vor fi (din nou) sferice.

Nu sunt un proiectant de rachete, dar cu toții putem să facem niște raționamente destul de convingătoare. De pildă, o sferă nu are „înainte", „înapoi", „sus", „jos", „dreapta" sau „stânga". În orice direcție de mers, ea oferă aceeași suprafață. Deci sfera este ideală pentru cosmos, pentru că acesta, la rândul său, este lipsit de „sus", „jos", „înainte", sau „înapoi".

Să ne plimbăm la bordul unei sfere spațiale, care astăzi pare încă un vis SF. Să nu schimbăm însă subiectul. Închipuiți-vă o sferă cu diametrul de șase kilometri. Acest monstru se sprijină pe picioare de păianjen, retractibile. Ca la un transatlantic, interiorul este partajat în punți de diferite mărimi. În jurul acestei bile gigantice, la ecuator, se află un inel imens, care conține motoarele, douăzeci de motoare, poate mai multe, care se pot roti cu până la 180 de grade –o realizare tehnică simplă. Când numărătoarea va fi ajuns la zero, ele vor emite unde de lumină concentrată, amplificată de milioane de ori. Fie că va fi lansată de pe suprafața planetei, fie de pe una din

stațiile care orbitează în jurul acesteia, jetul va lovi platforma de lansare și va conferi navei o forță motoare uriașă. O dată ce sfera a depășit atracția gravitațională și s-a angajat pe drumul către o stea fixă, motoarele dispuse în jurul ecuatorului vor fi aprinse doar din când în când, când va fi nevoie de schimbări de curs. nu există pericolul ca schimbările de curs să pună în pericol echipajul, pentru că acesta se poate rapid adapta oricărei situații. Mai mult, astronauții vor fi foarte fericiți cu încă o manevră. Sfera va începe să se rotească deliberat. Astfel, în încăperile depărtate de axa de rotație se va crea un câmp de gravitație artificială, care va diminua imponderabilitatea în așa măsură, încât condițiile vor fi asemănătoare cu cele de pe Pământ. Zburătorii către stele vor fi legați de una din legile de pe bătrânul Pământ!

Este important de înțeles cum este eliminat pericolul în cazul schimbărilor de direcție. Unitățile de propulsie montate pe corsetul de oțel din jurul sferei vor putea permite acțiuni fulgerătoare de evitare sau întoarceri rapide în orice direcție. Jucătorii de biliard vor prinde repede ideea. Dacă este necesară o întoarcerea spre dreapta, atunci sfera va primi un scurt impuls de la un motor aflat în partea stângă și viceversa.

Navele spațiale sferice de tipul celor care este posibil să fi traversat galaxia cu mii de ani în urmă

vor fi doar niște fire de praf în univers. Mergând prin spațiu cu viteze apropiate de cea a luminii, astronauții vor simți doar o ușoară lunecare lină. În nava lor timpul va curge liniștit.

Dar ce se va întâmpla în acest „timp liniștit" în navă? Pe asemenea nave va fi urmată o rutină zilnică perfect normală. Roboții vor urmări funcționarea motoarelor și a mecanismelor, calculatoarele vor supraveghea cursul de zbor, iar astronauții vor face cercetări de laborator, vor închipui proiecte îndrăznețe, vor observa stelele și se vor gândi la exploatarea planetelor necunoscute. În timp ce sfera va parcurge milioane de kilometri pe minut, zilele vor deveni săptămâni, săptămânile vor deveni luni, iar lunile vor deveni ani. Iar în sarcofaguri criogenice un echipaj de rezervă își va aștepta trezirea la viață la apropierea sferei de țintă.

Dar, în același timp, pe nenumărate planete vor dispărea civilizații întregi, se vor schimba generații, pentru că pe planeta noastră și pe altele timpul va curge după legile „terestre".

Nu am să dezvolt ideea acestei călătorii în Utopia. Scriitorii au descris foarte ades nave spațiale imaginare ale viitorului. „Povestea sferei" mele are doar intenția de a pregăti cititorul pentru o asemenea idee, cât se poate de serioasă. Ce ar fi să examinăm primele legende ale creării omenirii având în minte

această „poveste a sferei"?

La școală am învățat că la început au existat doar cerul și pământul și că pământul era pustiu și gol. Dar o lumină a apărut în întuneric și a dat ordinul începerii vieții.

Totul este logic în desfășurarea acestei geneze. În timpul lungii călătorii cosmice prin univers, evident că nu a existat lumină. Totul era negru-tăciune. „S-a făcut lumină" doar după ce vehiculul cosmic se va fi așezat pe suprafața unei planete, iar ființele necunoscute au trăit ciclul zi/noapte. Iar apoi au apărut viața și inteligența, iar scopul călătoriei se va fi îndeplinit. Toate acestea la un ordin – Cuvântul.

În aproape toate legendele cunoscute ale creației este repetat adevărul primordial că acel cuvânt a venit din lumină. În insulele polineziene a existat o bogată tradiție orală, înainte de sosirea omului alb. Un grup foarte select de preoți veghea cu atenție ca vechea înțelepciune și cunoștințele de astronomie să nu fie alterate, dar civilizația occidentală și misionarii creștini au înăbușit bogata tradiție a aborigenilor. În 1930, Muzeul Bishop din Honolulu, cea mai mare colecție polineziană din lume, a trimis spre insule două expediții. Scopul lor era acela de a salva genealogiile și cântecele care au supraviețuit îndoielnicelor binecuvântări ale colonizării occidentale. Mulți ani după aceea, savantul suedez Bengt Danielsson, care

îl însoțise pe Thor Heyerdahl în traversarea Pacificului pe pluta Kon Tiki, a vizitat împreună cu soția insulele din Mările Sudului și a înregistrat tradițiile care încă erau vii în conștiința băștinașilor.

Pe mica insulă Raroia, din grupul Tuamotu, din Pacific, la 450 de mile marine nord-est de Tahiti, Danielsson a întâlnit un bătrân înțelept, al cărui nume era Te-Yho-a-te-Pange. Danielsson ne povestește cum a rostit acest preot istoria poporului său, ca pe o înregistrare de gramofon. Aceasta este tulburătoare:

„La început a fost doar spațiul gol, nici lumină, nici întuneric, nici pământ, nici soare și nici cer. Totul era un gol tăcut. Au trecut vremuri nenumărate..."

Ce relatare poate fi mai potrivită? Trebuie să vină un om primitiv aproape lipsit de haine, care se hrănește cu nuci de cocos și pește și care nu are nici un fel de cunoștințe tehnice, ca să ne explice cum este în spațiu? Dar să îl lăsăm pe Te-Yho-a-te-Pange să continue:

„...Apoi golul a început să se miște și s-a transformat în Po. Totul era întunecat, foarte întunecat, dar Po însuși a început să se învârtească..."

Am ajuns oare la sistemul solar, am intrat în câmpul gravitațional al planetelor (golul a început să se învârtească)? Întunericul domnea încă. Își face apariția o sferă, numită aici Po, care începe să se rotească în jurul planetei.

„Au început să lucreze alte forțe, ciudate, iar noaptea s-a transformat..."

O descriere plastică. Acum intră în joc atracția planetei (alte forțe, ciudate...). Am plonjat în atmosferă. Se face lumină ca ziua.

„...noua materie era ca nisipul, iar nisipul s-a făcut pământ tare, care a început să se înalțe. În cele din urmă, „Papa", Pământul mamă, s-a arătat și s-a întins peste tot și a devenit o țară mare..."

Ajunseseră pe teren ferm, care se întindea până în depărtare. Dar, înainte de a ajunge la suprafața Pământului, care „se înălța" (impresie pe care o ai atunci când vii de sus), a trebuit să fie traversată o materie care arăta „ca nisipul". Este o altă cale de a descrie puternicele forțe de frecare pe care învelișul de aer le exercită asupra carcasei navei navei spațiale?

Te-Yho-a-te-Pange continuă:

„...erau plante, animale și pești în apă și s-au înmulțit. Nu lipsea decât omul. Atunci Tangaloa l-a creat pe „Tiki", care este primul nostru strămoș..."

Niciodată nu ar trebui să uităm acest mit al creației. Poate că nu ar fi un lucru rău să îl introducem în școlile noastre. O altă poveste minunată este conținută în *Popol Vuh*. Această carte, care este una dintre „marile scrieri ale zorilor omenirii" (Cordan), are caracterul unei cărți secrete și este cartea sfântă a indienilor Quiche, din marea familie mayașă, aflați

în jurul lacului Atitlan, în Guatemala, în America Centrală.

Mitul creației este cuprinzător și pretinde că oamenii nu au apărut în întregime pe Pământ, că „zeii" au creat „primele ființe dotate cu rațiune, dar au distrus toate exemplarele nereușite, iar după ce și-au terminat treburile de pe Pământ s-au ridicat iarăși la cer, la locul „unde se află inima cerului", pe numele său Dabavil, la „cel care vede în întuneric".

Este acesta motivul pentru care indienii Quiche sunt impregnați cu ideea de zei care au construit sfere de piatră și care puteau ieși din piatră? Oare jocul cu mingea, un cult în acest trib, și de care povestește și Popol Vuh, își are originea în acest mit al creației? Este jocul cu mingea un rit cosmic și magic, simbol al zborului printre stele?

Între miturile creației care îmi întăresc teoria, un altul – cel al poporului Chibcha (oameni, pe limba lor) – este o adevărată bijuterie. Căminul istoric al acestor oameni, pe care spaniolii i-au descoperit în 1538, este platoul din estul Columbiei. Cronicarul spaniol Pedro Simon descrie mitul oamenilor Chibcha în ale sale *Noticias historiales de las conquistas de tierra firme en las Indias Occidentales*:

„Era noapte. În lume încă mai era ceva. Lumina era închisă într-o «ceva casă» și a ieșit de acolo. Acest «ceva casă»este «Chiminigagua», care ascundea lu-

mina înăuntru, așa că ea a ieșit afară. La strălucirea luminii au început să apară lucrurile..."

Îmi este ușor să înțeleg dificultatea traducătorilor și exegeților în a găsi un cuvânt potrivit pentru „ceva casă". Dar cât de norocoși suntem că ei au lăsat intact acest concept greu de înțeles și că nu l-au înlocuit cu vreun sinonim închipuit. Altfel nu am fi fost capabili să interpretăm corect semnificația acestei tradiții și să îi prindem întreaga importanță. Acum, noi putem să comparăm această „ceva casă" cu cunoștințele noastre actuale. Chibcha nu mai văzuseră înainte o navă spațială și nu puteau să îi dea un nume. Drept care au parafrazat-o în cuvinte care le erau familiare: ceva ca o casă, din care au ieșit „zeii".

Tradiția incașilor din Peru spune că exista un om numit Uiracocha (adică Viracocha, asimilat mai târziu zeului Quetzalcoatl), încă înainte de crearea lumii. Numele său întreg, Uiracocha Tachayachanic, înseamnă „Creator al lucrurilor de pe lume". Acest om fusese inițial și bărbat și femeie. El s-a așezat la Tiahuanaco și a creat acolo o specie de uriași.

Este vreo legătură directă între monolitul din Tiahuanaco, magnifica Poartă a Soarelui și povestea tradițională a creației? Oare suntem prea arbitrari dacă interpretăm legenda oului de aur care a venit din cosmos și ai cărui pasageri au început crearea oamenilor, drept o autentică relatare a venirii unei nave spațiale dinspre stele necunoscute?

Un desen stilizat al unei nave spațiale sferice de pe un vas de ceremonial. (Muzeul Antropologic național, Ciudad de Mexico)

Acest ou de aur, sau strălucitor, care a căzut din cer, este un veritabil leit-motiv în tradițiile despre creație din toată lumea.

Pe Insula Paștelui, zeii erau adorați ca „stăpâni ai spațiului". Între ei, Makemake este zeul celor care „trăiesc în aer". Simbolul său este un ou!

În Tibet există două cărți stranii, numite Kantyua și Tantyua. De fapt, în cazul lor nu se poate vorbi despre niște cărți, pentru că numai Kantyua singură conține 108 volume de pergament, care numără 1083 de cărți, în nouă mari diviziuni. Kantyua înseamnă „cuvântul tălmăcit al lui Buda". În ea sunt culese textele sacre ale lamaismului. Kantyua are aceeași importanță cu cea pe care o are Coranul pentru Islam. Tantyua înseamnă „tălmăcirea doctrinei" și este un comentariu în 255 de volume la Kantyua.

Aceste cărți, tipărite în chineză, ocupă atât de mult spațiu, încât se păstrează în mai multe pivnițe din câteva sate ascunse în văile munților Tibetului. Părți din ele, separate, sunt gravate pe blocuri de lemn de un metru înălțime, 10-20 cm grosime și 15 cm lățime. Deoarece pe opt asemenea blocuri de lemn abia încape o pagină de pergament, este de înțeles de ce volumele se păstrează în pivnițele unor întregi sate. Numai unu la sută din aceste texte, a căror dată de apariție nu a fost determinată, au fost traduse. În ambele aceste texte, există o permanentă menționare a unor „perle pe cer" și a unor sfere transparente, în care locuiesc zeii, care se arată oamenilor la intervale mari de timp. Dacă Kantyua și Tantyua ar fi supuse unui studiu hotărât și coordonat, probabil că am învăța multe despre „zei" și despre activitatea lor trecută de pe Pământ.

În lumea indiană, Rigveda este considerată cartea cea mai veche. Ea conține un Cântec al Creației, care ne duce încă o dată în starea de imponderabilitate și în tăcerea absolută care domnește în infinitul universului. Citez din cartea *Așa este scris*, a lui Paul Frischauer:

„În zilele acelea, nu era nici ființa, nici neființa. nici atmosfera, nici cerul de deasupra. Ce zbura, încotro și de unde? În al cui nume? Cine este cel de neînțeles?... În acele zile nu exista nici moartea, nici

nemurirea. Nu era semn de zi sau noapte. Acel unul respira după legea lui, fără curenți de aer. Totul în afara lui era ne-prezent. La începuturi, întunericul era ascuns în întuneric... Cel viu și puternic, închis în vid, unul, s-a născut din puterea acestui imperativ fierbinte...

Era vreun deasupra, era vreun dedesubt?... Cine știe cu siguranță, cine poate spune când au început, când a venit creația?"

De reținut acea exprimare, „cel viu și puternic, închis în vid". Ca oameni ai secolului douăzeci, nu putem să nu recunoaștem în acest Cântec al Creației descrierea unei călătorii spațiale.

Dar cine poate da o explicație convingătoare a faptului că popoarele din vechime, din toată lumea, care nu știau unul de altul, vorbesc despre creație în povești care au același nucleu de bază?

În vechea scriere clasică chineză Tao-te-King există o foarte frumoasă definiție a originii cosmosului, a vieții și a morții:

„Numele pe care îl putem inventa nu este numele etern. Numele pe care îl putem rosti nu este eternul nume. Dincolo de ce poate purta un nume se află obârșia lumii. Iar de partea aceasta, a ce poate purta nume, stă nașterea făpturilor."

Conform acestei definiții, ne întâlnim iarăși cu ideea că „începutul lumii" vine din afara sferelor

noastre; de partea noastră, „partea aceasta, care poate purta nume", este doar „nașterea făpturilor".

Preoții egipteni le ofereau morților mumificați din morminte texte care conțineau instrucțiuni pentru comportamentul acestora pe lumea cealaltă. Aceste cărți ale morților erau foarte detaliate; ele conțineau sfaturi pentru orice situație previzibilă. Directivele aveau menirea de a duce la reunirea cu zeul Ptah. Una dintre cele mai vechi rugăciuni dintr-o carte egipteană a morților spune:

„O, lume într-un ou, ascultă-mă,
Eu sunt Horus de milioane de ani.
Eu sunt domnul și stăpânul tronului.
Eliberat de rău, traversez erele
și spațiile care sunt fără sfârșit."

Întotdeauna sunt încântat atunci când pot „proba" interpretările mele la cele scrise în texte cu picturi, sau, mai bine, cu opere concrete ale constructorilor în piatră. Iar cercuri, sfere și bile pot fi găsite din abundență. În munții Tassili, din Sahara algeriană, pot fi văzute, pictate în sute de locuri, pe peretele stâncos, figuri în costume stranii. Acestea poartă pe cap căști rotunde, cu antene, și par să plutească liber în spațiu. Trebuie să fac o mențiune specială asupra sferei din Tassili, descoperită de

francezul Henri Lhote pe partea inferioară a unei stânci semicirculare. Într-un grup de cupluri plutitoare – o femeie împinge în spatele ei un bărbat – se vede clar o sferă cu patru cercuri concentrice. Pe partea superioară a sferei este deschisă o trapă, iar pe ea este

Un alt desen din Val Camonica, Italia. Coiful seamănă foarte mult cu o antenă. Să fie un cosmonaut?

scos ceva ce seamănă cu o antenă TV. Din jumătatea din dreapta a sferei ies două mâini foarte clare, cu degetele răsfirate. Cinci personaje care plutesc, însoțind sfera, poartă pe capete niște căști mulate, alb cu roșu, punctate. Sunt ele niște căști de astronaut?

Dacă în ziua de astăzi am da unor copii o cutie

cu creioane și le-am cere să deseneze din imaginație zborul spre Lună, rezultatul ar fi probabil ceva foarte

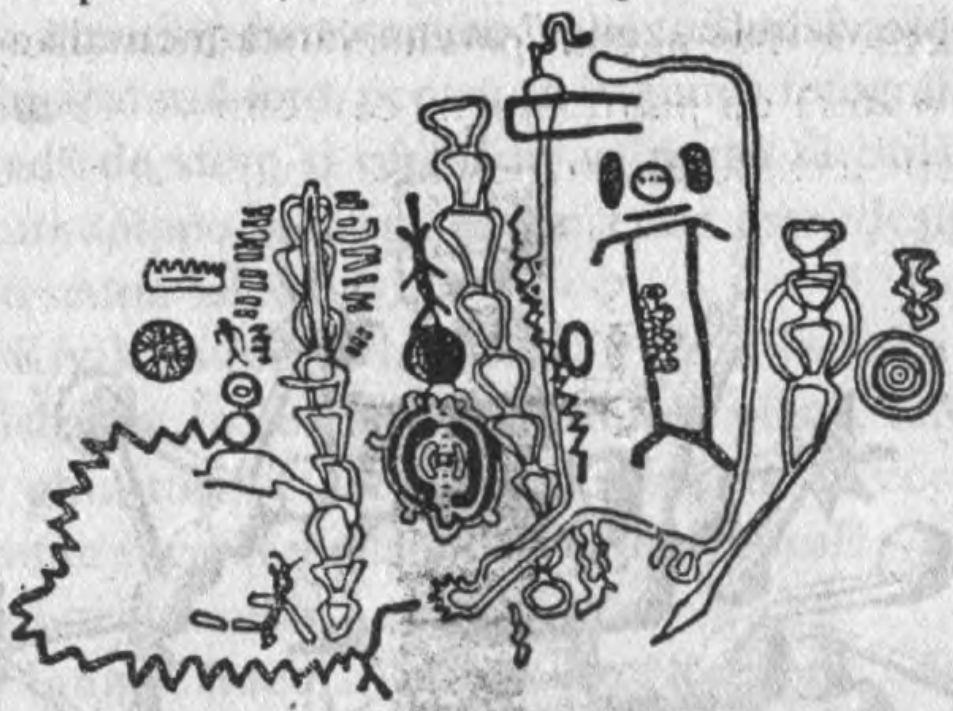

Până acum, nimeni nu a dat o explicație plauzibilă acestor complicate picturi pe stâncă din Santa Barbara, California. Remarcați diferitele figuri globulare.

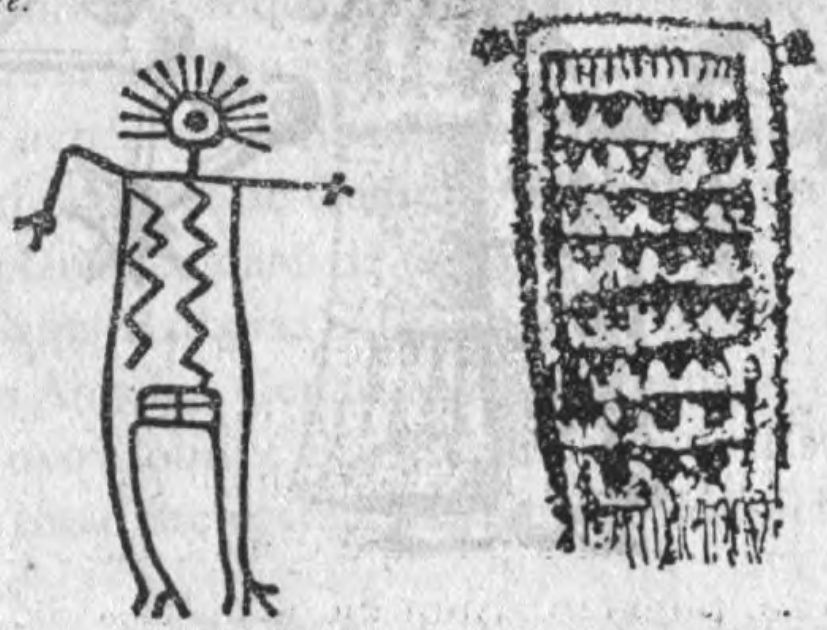

Arheologii susțin că aceste desene de pe stânci din Inyo County, California, reprezintă zei. Este oare plauzibil? Ei par a fi mai mult tehnici decât divini.

asemănător cu picturile din Tassili. Aceasta pentru că probabil că „sălbaticii" care au pictat acele amintiri despre vizitele „zeilor" aveau vârsta mentală a unor copii.

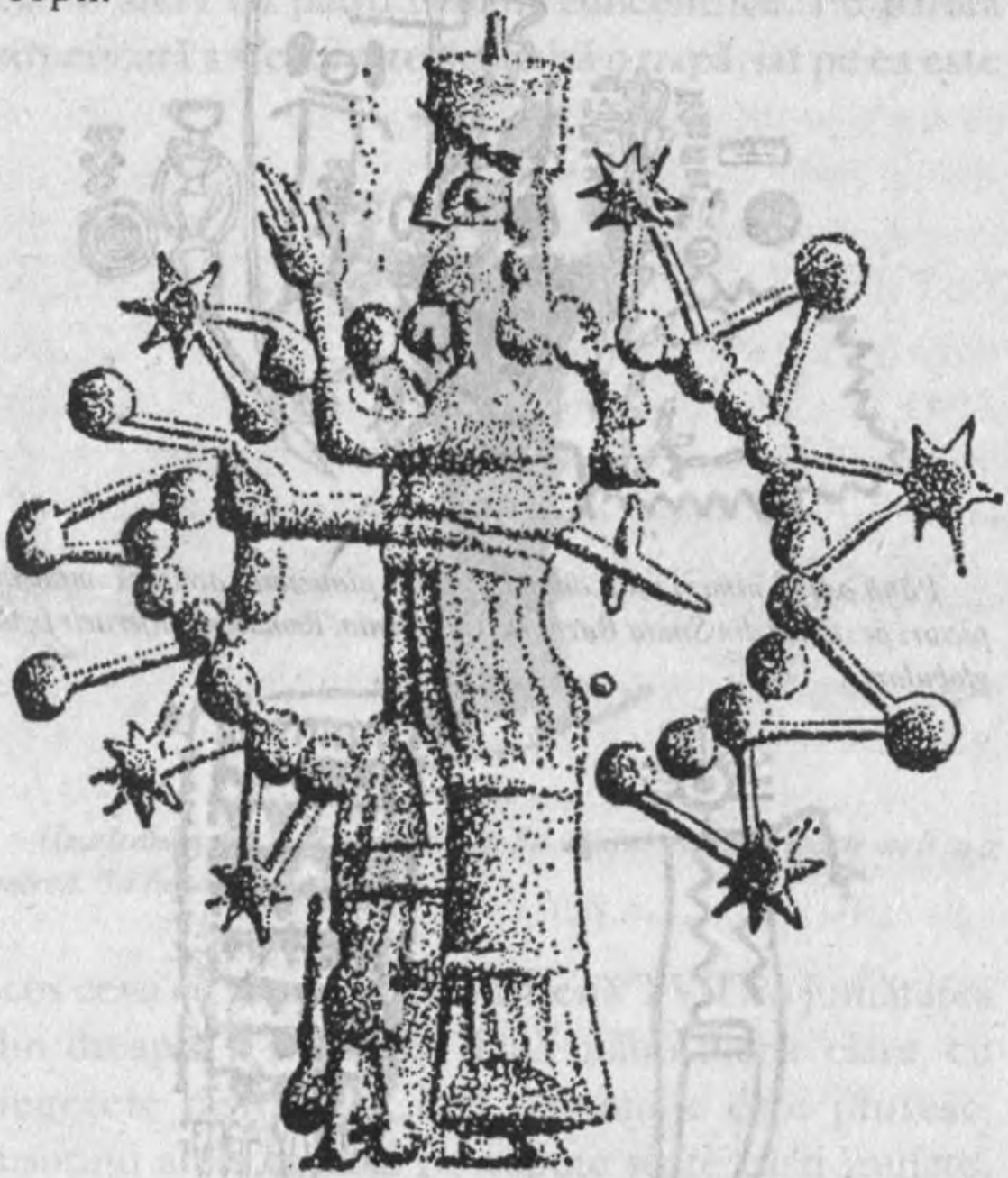

Detaliu de pe un sigiliu cilindric. În spatele personajului pare a fi o reprezentare a unui sistem planetar.

Sfera din Tassili nu este singura dovadă pe care o am. Oricine ajunge în unul dintre locurile pe care le voi aminti în lista următoare ar trebui să aibă un film în aparatul foto, pentru că va putea fotografia o grămadă de sfere și cercuri și va putea să cadă pe gânduri apropo de originea lor. Lista este, desigur, doar o scurtă selecție.

Kivik, Suedia, la circa 80 de kilometri de Simrishamn. În celebrul mormânt de piatră, care în orice ghid turistic are o stea, există multe cercuri obișnuite și cercuri tăiate de o linie verticală – toate simboluri ale zeilor.

Tanum, Suedia, la nord de Göteborg. Câteva minunate sfere și cercuri, înconjurate de raze.

Val Camonica, Italia, lângă Brescia. Circa 20000 de picturi preistorice, incluzând numeroase cercuri radiante și „zei" cu căști.

Fuencaliente, Spania, la aproximativ 65 de kilometri nord-est de Cordoba. Multe cercuri și sfere, cu sau fără o coroană de raze.

Santa Barbara, SUA, 80 de kilometri nord-est de Los Angeles. Cercuri parțial suprapuse, cu raze.

Inyo County, SUA, California de Est, China Lake. Inele, stele, sfere, raze multicolore și figuri ale „zeilor".

Cercuri și sfere răspândite parcă strategic se pot găsi în nenumărate locuri din toată lumea.

Să concluzionăm: Toate sferele și cercurile – fie în miturile creaționiste, în desenele preistorice sau în reliefurile și picturile de mai târziu – reprezintă „zeul", sau „zeitatea". Razele sunt în general îndreptate spre pământ. După părerea mea, acest obicei universal ar trebui să ne dea de gândit.

Sunt convins că sferele tradiționale și ouăle divine au o semnificație mai adâncă decât cea pur religioasă și simbolică. A sosit timpul să ne uităm la

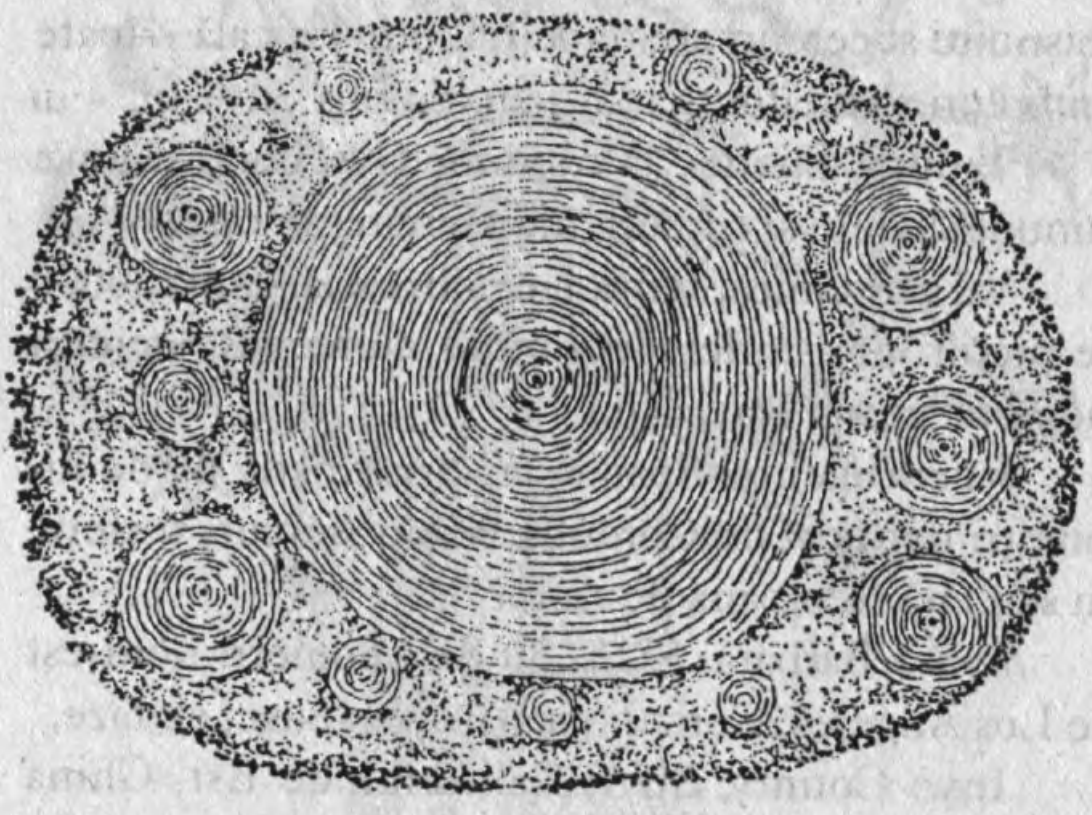

O placă ceremonială de lemn din Australia Centrală, aflată la Muzeul Național Victoria. Este o pictură preistorică stilizată a lumii, sau un desen al unui sistem planetar?

aceste semne din alt punct de vedere. Schemele de gândire pe care le-am folosit până acum sunt lipsite de premizele necesare pentru a înțelege pe deplin moștenirea lăsată de „zei" și conținută de monumentele și documentele strămoșilor noștri primitivi. Dar astăzi, când omul a pus piciorul pe Lună, el nu ar trebui să se declare satisfăcut de explicațiile pe care s-a bătut monedă timp de secole, bazate pe teoria că omul este ultimul strigăt al creației.

Culmea, pot să menționez și descoperirile preistorice excavate la circa un kilometru de Carschenna pe Thusis, în parohia Sils din cantonul Graubunden, la nici 35 de kilometri de casa mea. Ce a fost adus la lumină? Fețe și plăci de piatră acoperite cu un mare număr de sfere, cercuri, spirale și cercuri cu raze. Oare de ce a trebuit să călătoresc în jurul lumii, când probe ale teoriei mele se găseau chiar în fața ușii mele?

Sferele înconjurate de raze, ouăle și sferele zburătoare nu se găsesc numai pe pereții peșterilor sau ai stâncilor, pe vechi reliefuri de piatră și sigilii cilindrice, ci și pe pietre rotunde, tăiate din rocă dură. Ele se găsesc în multe părți ale lumii – în general răspândite la întâmplare și în locuri neospitaliere. În Statele Unite, de exemplu, au fost găsite bile în Tennessee, în Arizona, California și Ohio.

În 1940, profesorul Marcel Homet, arheolog care

acum trăiește în Stuttgart și autor al binecunoscutei cărți Fii ai Soarelui, a descoperit, pe cursul superior al lui Rio Branco, în nordul Amazoniei, o gigantică stâncă sub formă de ou, având o lungime de circa 100 de metri și o înălțime de circa 30 de metri. Pe acest colosal bloc, care se numește Piedra Pintada (piatra pictată), Homet a descoperit nenumărate litere, cruci și simboluri solare, pe o suprafață de circa 600 de metri pătrați. În cursul unei discuții, el m-a asigurat că nu este nici o îndoială că acel obiect magnific nu este produsul naturii, ci rezultatul unei munci făcute de nenumărate mâini de pietrari, timp de multe zeci de ani.

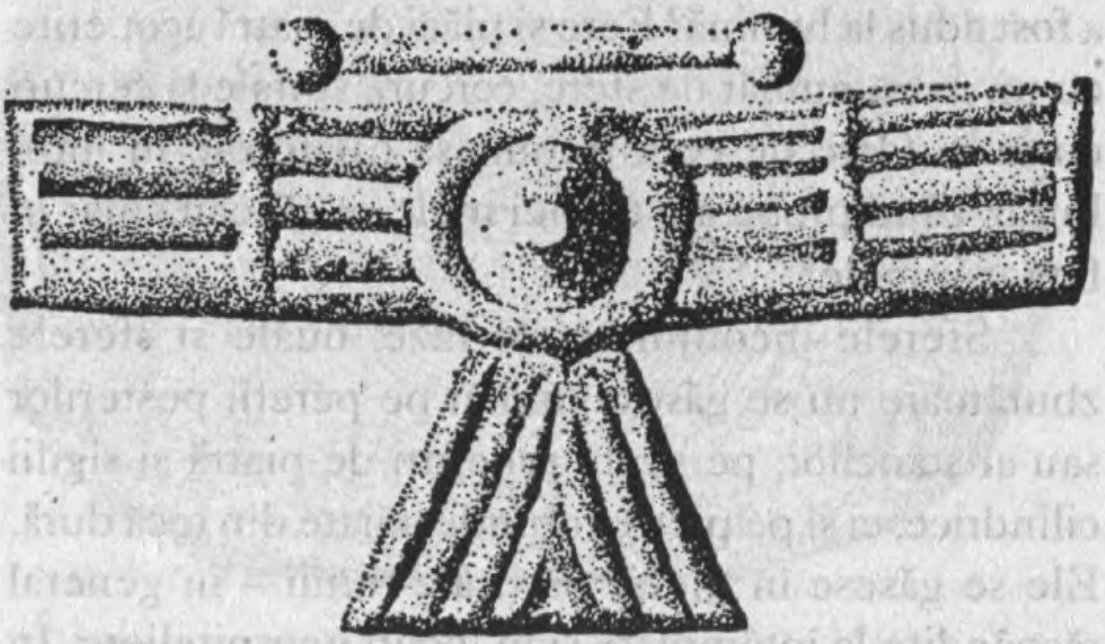

Detaliu al „mașinii zburătoare" de pe sigiliul cilindric asirian

Dar, în materie de sfere, adevărata senzație arheologică încă își așteaptă răspunsurile în micul stat din America Centrală, Costa Rica. Acolo, sute, dacă nu mii de bile de piatră stau în junglă și pe munți, în deltele râurilor și pe vârfurile dealurilor. Diametrele lor sunt între câțiva centimetri și trei metri. Cea mai grea dintre cele excavate până acum are opt tone!

Auzisem despre aceste lucruri senzaționale în cursul unei șederi de zece zile în Costa Rica, o țară în curs de dezvoltare tipică, până acum ocolită de turismul de masă. Incursiunea mea s-a dovedit a fi orice, numai o călătorie de plăcere nu, dar toate greutățile au fost răscumpărate cu prisosință prin ceea ce am văzut.

Primele bile pe care le-am întâlnit ședeau împrăștiate pe un șes, fără vreo rațiune anume. Apoi am văzut câteva grupuri de bile pe vârfuri de dealuri. Unele stau întotdeauna în centrul axei longitudinale a dealului. Am rătăcit prin noroiul din valea unui râu și am găsit grupuri mari de bile, dispuse în formații stranii, ininteligibile, deși evident deliberate.

Din vremuri imemoriale, patruzeci și cinci de bile zac în soarele arzător al șesului pârjolit al Diquisului. Ne spun ele ceva ce încă nu putem să înțelegem?

Pentru a îmi satisface curiozitatea și pentru a fotografia bilele de lângă Piedras Blancas, la sud-est de râul Coto, tot în Costa Rica, a trebuit să petrecem

într-un Land Rover o zi întreagă, ca să parcurgem o distanță de numai 95 de kilometri. În repetate rânduri am fost nevoiți să înlăturăm obstacolele din drum, să împingem Land Roverul ca să îl scoatem din gropi și să facem nenumărate ocoluri. Până la urmă, vehiculul nu a mai vrut să meargă mai departe. Bubu, un metis care ne era călăuză, ne-a deschis calea timp de o oră, eliberând-o de diversele creaturi. Fără atenția lui, am fi nimerit de vreo două ori în niște pânze de păianjen de mărimi pe care pur și simplu nu ți le poți imagina. Mușcătura veninoasă a acestor creaturi scârboase poate fi fatală.

În sfârșit, ne aflam în fața unor bile imense, ambele mai înalte decât noi, în mijlocul pădurii virgine. Eu am vrut să văd cu ochii mei aceste pietre exact pentru faptul că erau atât de adânc înfundate în junglă. Se spune că bilele au o vechime de doar câteva sute de ani. Nimeni nu ar mai crede acest lucru dacă ar fi stat ca mine, în fața lor. Jungla însăși este bătrână, iar eu sunt convins că bilele trebuie să fi fost așezate acolo cu mult înainte ca vegetația luxuriantă să apară.

În zilele noastre, am reușit să „transplantăm" Abu Simbel în alt loc, folosind tot felul de mașini moderne[1] dar mă cam îndoiesc că ne-am apuca să

1) Templul zeiței Isis de la Abu Simbel a fost mutat în 1965, pentru a nu fi acoperit de apele lacului de acumulare de la Assuan, Egipt (n.t.).

plantăm în junglă bile uriașe de piatră.

În Costa Rica am văzut mai multe asemenea bile.

Cincisprezece bile uriașe care stau aliniate pe o linie dreaptă perfectă, la Golfo Dulce.

Am găsit douăsprezece bile în apropierea satului Uvita, la nord de Sierra Brunquera.

Patru bile au fost excavate din albia râului Esquina.

Există două bile pe insula Camaronal și câteva pe vârfurile cordilierei Brunquera, în vecinătatea râului Dinquis.

Majoritatea acestor bile misterioase sunt din granit sau bazalt. Există puține șanse să aflăm câte bile de piatră au fost la începuturi. Astăzi, multe exemplare decorează grădini, parcuri și clădiri publice. O veche legendă spunea că în miezul lor s-ar găsi aur, de aceea multe au fost făcute praf cu ciocanul și dalta. Un lucru curios este acela că în apropierea locurilor în care au fost descoperite nu există nici un atelier în care să fi fost produse. Iar în alte locuri lipsește orice urmă care să ne ducă la „fabricant".

În timpul defrișărilor pădurilor și desecărilor mlaștinilor de la poalele cordielerei Brunquera, în districtul Rio Dinquis, în1940 și 1941, arheologul Soris Z. Stone a descoperit câteva pietre artificiale. A făcut o descriere detaliată a lor, descriere pe care o încheie

resemnată cu remarca: „bilele din Costa Rica trebuie să se numere printre problemele megalitice nerezolvate ale lumii".

În fapt, nu știm cine a făcut aceste bile de piatră; nu știm ce scule au fost folosite; nu știm ce scopuri au fost urmărite la tăierea lor în granit și nici în ce mod au fost făcute. Tot ce ne spun arheologii de astăzi despre bilele indiene, sau bilele din cer, cum le spun băștinașii, sunt pure speculații. O legendă locală spune că fiecare piatră reprezintă un soare – o interpretare acceptabilă. Dar arheologii resping această versiune, deoarece la acele latitudini Soarele a fost reprezentat întotdeauna ca un corp, o roată, sau un disc de aur și niciodată ca o bilă – nici la mayași, nici la incași, nici la azteci.

Un lucru este sigur. Bilele de piatră nu puteau să apară fără ajutorul unor mașini. Ele sunt perfect executate – absolut sferice, cu suprafețe finisate neted.

Arheologii care au studiat bilele din Costa Rica confirmă că ele nu prezintă nici cea mai mică deviație de la sfericitate. Această precizie impune ca oamenii care le-au făcut să fi avut cunoștințe solide de geometrie și să fi posedat și cunoștințele tehnice adecvate.

Dacă pietrarii ar fi îngropat mai întâi materia primă și ar fi început să lucreze la partea superioară,

inevitabil ar fi survenit erori de precizie, pentru că distanțele față de părțile aflate sub pământ nu ar mai fi putut fi verificate. Deci acest procedeu primitiv iese din discuție. Materia primă trebuie să fi fost transportată de undeva, pentru că în apropiere nu se află cariere. Numai acest lucru ar fi necesitat o mare risipă de energie. În plus, blocurile de piatră trebuie să fi fost tăiate sau rupte dintr-o stâncă. Concluzia mea este că la această muncă au fost angajați mulți oameni, pentru un timp lung și că ei posedau uneltele necesare pentru o asemenea finisare perfectă a pietrei.

Chiar dacă suntem de acord cu toate acestea, încă rămâne întrebarea de ce au fost ele duse până într-un loc anume, de exemplu pe un vârf de munte? Ce idee absurdă și câtă risipă de forță de muncă! Ni se dă, totuși, o explicație, dar ea este potrivită doar într-un ghid superficial: bilele gigantice au fost rostogolite pe văile râurilor. Dacă problema nu ar fi fost atât de serioasă pentru mine, aș fi râs. Bilele masive, grele, s-ar fi înfundat pur și simplu în albiile noroioase și cu pietriș fin.

Dar, pentru apărătorii transportului pe văi de râuri, mai există un fapt supărător, care nu ar fi putut să se schimbe prea mult în timp. Între munții de granit din care trebuie să fi fost luat materialul pentru majoritatea bilelor și locurile în care au fost descoperite bilele din delta lui Rio Diquis se întinde în

toate direcțiile și pe mari distanțe jungla luxuriantă, iar cele trei râulețe care există sunt de fapt niște obstacole însemnate pentru un transport de materiale la o scară atât de mare, fără camioane, macarale și nave de transport speciale. Și, ca și cum asta nu ar fi fost de ajuns, dacă te uiți de pe vârful munților de granit, vezi că majoritatea bilelor sunt situate în partea cea mai îndepărtată din Rio Diquis! Cu alte cuvinte, agenții de transport ar fi trebuit să „strecoare" materialul și dincolo de această barieră.

Am remarcat că, ori de câte ori nu pot explica niște transporturi de obiecte gigantice, arheologii recurg la așa-numita „teorie a rulării". Dar, dacă ne uităm la bilele gigantice de pe vârfurile munților, ne dăm seama că această teorie este inadecvată. Un expert mi-a spus că, pentru a face o bilă de șaisprezece tone, trebuie un bloc de materie primă de cel puțin douăzeci și patru de tone. Având în vedere numărul mare de bile, se poate ghici ce cantități de material au fost transportate în trecut.

Văzusem miraculoasa lume a bilelor de piatră și mă convinsesem de existența lor tulburătoare. Acum voiam să găsesc și un răspuns al problemei, dar când i-am întrebat pe costaricani despre originile și semnificațiile acestor bile de piatră, am întâlnit suspiciune și tăcere. Deși vizitați de misionari și „iluminați" de permanente contacte economice cu

Occidentul, băștinașii au rămas în forul lor intim foarte superstițioși. Doi arheologi de la Muzeul Național de la San Jose mi-au spus că crearea bilelor se leagă de un cult al stelelor, poate și de reprezentări calen-daristice și posibil de simboluri religioase și magice. Am aprobat în liniște. Explicația nu mă satisfăcea, dar am înțeles că pentru ei, dintr-un motiv care îmi scăpa, misterul bilelor era un tabu.

Deoarece arheologii nu puteau sau nu voiau să mă ajute, am încercat să întreb niște indieni. Având antrenamentul discuțiilor cu băștinașii din multe țări, am simțit curând că, îndată ce conversația se îndrepta spre subiectul bilelor, li se făcea frică de ceva.

Cu toate acestea, este extrem de surprinzător că aceste creaturi, care își numără ultima centimă, nu au vrut să mă călăuzească spre un vârf de stâncă de 600 de metri înălțime, oricât le-aș fi oferit. Bubu a fost o excepție.

Un german care este proprietarul pensiunii Anna din San Jose trece drept cel mai documentat om în materie de bile. El a făcut multe fotografii impresionante, dar se purta ca și cum ar fi păstrat secretul unei comori ascunse. El mi-a arătat schițe cu formațiile și grupurile de bile, dar a refuzat să îmi divulge localizarea lor exactă. Nu am avut nici permisiunea de a-i copia schițele. Răspunsul său inevitabil a fost „nu, nici nu poate fi vorba".

Chiar dacă nu aș fi știut din capul locului, șederea mea în Costa Rica m-ar fi lămurit că asupra acestor bile de piatră plutește un mister. Nu l-am putut rezolva, dar bănuiala mea că bilele și picturile preistorice de pe ele sau de pe pereții peșterilor sunt legate direct de vizita unor inteligențe necunoscute, care au aterizat pe planeta noastră într-o sferă. Ei deja știau și verificaseră faptul că sfera este cea mai potrivită pentru zborurile spațiale interstelare.

Într-o zi, nu prea îndepărtată, lungul drum înapoi către stele va porni de pe planeta noastră, probabil în nave sferice, pentru că sfera este cea mai naturală dintre toate formele pentru zborul prin univers.

6

SF-ul DE IERI ESTE REALITATEA DE ASTĂZI

Pentru cartea mea *Amintiri despre viitor* scrisesem un capitol în care prevedeam un exod de masă al oamenilor de pe planeta noastră spre un alt corp ceresc. Ideea aceasta fantastică mi s-a părut o cale de a ușura presiunea distrugătoarei explozii demografice, de care se pare că nu putem scăpa. În cele din urmă am scos această viziune asupra viitorului din manuscris, pentru că nu voiam să îi sperii pe cititori cu asemenea idei „imposibile". Dar progresul m-a prins din urmă; trebuia să am mai multă încredere și să o fi lăsat în carte.

Între timp au avut loc experimente rusești și americane, al căror scop final este să pună această idee în practică, chiar dacă astăzi sună a proiect SF. Profesorul Carl Sagan de la Harvard și profesorul Dmitri Martinov de la Institutul Sternberg din Moscova fac cercetări în aceeași direcție. Ei vor să cucerească pentu omenire planeta Venus – Venus, care se află față de Pământ la o distanță între 42 de milioane de kilometri (conjuncția inferioară) și 260 de milioane de kilometri (conjuncția superioară).

Pentru cercetările de laborator, ei au la dispoziție rapoartele sondelor spațiale. Acestea au raportat temperaturi între 400 și 530 grade Celsius. Atmosfera venusiană are o concentrație de dioxid de carbon de 93-97%, în timp ce azotul ar fi cam 2-5%, iar oxigenul ar fi de numai 0,4%. La o presiune de circa o atmosferă, aparatele de măsurat au indicat un conținut de apă de 4-11 mg per litru[1]. Aceste date sunt un material foarte valoros. Pe baza lor, atât Martinov, cât și Sagan fac planuri pentru aducerea la viață a Luceafărului de seară și de dimineață. Carl Sagan și-a publicat ideea în *Nature*, revistă care are reputația de a publica doar articole atent examinate din punct de vedere al rigurozității științifice.

1) Datele actuale indică o altă componență a atmosferei venusiene, cu o preponderență a compușilor sulfului. Presiunea atmosferică ar fi nu de o atmosferă, ci de câteva sute (n.t.).

Sagan crede că în viitorul apropiat – el vorbește în termeni de zeci de ani – nave spațiale cu cale uriașe vor arunca în atmosfera venusiană tone de alge albastre, adică vor „bombarda" suprafața lui Venus. Algele albastre pot să reziste chiar și la temperaturi mari, dar, prin metabolismul lor, reduc proporția de dioxid de carbon din mediu. Datorită acestei reduceri a dioxidului de carbon, temperatura va descrește gradat până sub 100 de grade Celsius. Atunci, algele albastre vor genera aceeași reacție chimică cu cea care a avut loc în „supa primitivă" de pe Pământ. Cu ajutorul luminii și apei, vor disocia dioxidul de carbon și vor elibera oxigenul. Dar, îndată ce algele albastre vor fi redus temperatura sub 100 de grade Celsius, pe Venus va cădea o ploaie ca Potopul. Lumina, oxigenul și apa vor furniza ingredientele pentru primii germeni de viață primitivă.

Oamenii de știință s-au gândit deja la evacuarea oamenilor pe altă planetă. Dar ei s-au gândit și la măsuri de protecție pentru ființele delicate care suntem noi. În a doua fază, în atmosferă se vor pulveriza substanțe care să distrugă microorganismele care ar putea pune în pericol viața „cununci creației".

Numai generațiile îndepărtate vor trăi să vadă îndeplinirea acestui proiect gigantic. Deși planul poate fi accelerat de către dezvoltarea tehnologiilor moderne, trebuie să rezervăm o perioadă mare de

timp dezvoltării unei lumi noi. La ora actuală, oamenii de știință vorbesc de o perioadă de 1000 de ani înainte ca prima navă de colonizare să o pornească spre Venus.

Tehnologia ne răsfață. Pe 20 iulie 1969, sute de milioane de telespectatori i-au văzut pe Neil Armstrong și pe Edwin Aldrin devenind primii oameni care au pus piciorul pe Lună. Era cea mai glorioasă realizare a științei spațiale de până atunci, care a fascinat oamenii din toată lumea. Dar, încă de pe atunci, știința se ocupa de planurile pentru zboruri exploratorii pilotate către Marte și Venus, ba chiar și de emigrări în masă pe planeta soră. Venus a fost și este investigată de sonde spațiale. Acestea ajung la țintă după circa 150 de zile de zbor și pot pune pe orbită sarcini utile de ordinul kilogramelor, după un drum de peste 250 de milioane de kilometri.

Au fost depuse module pe suprafața lui Venus. Paradoxal, sondele rusești și americane nu au urmat cel mai scurt drum până la Venus, ci s-au bazat pe principiul consumului minim de combustibil. Dacă s-ar fi lansat direct către Venus, sondele ar fi trebuit să aibă o viteză inițială de 32 km/s, iar mari cantități de combustibil ar fi trebuit consumate nu numai la lansare, ci și la frânarea sondei. Așa că experții în balistică preferă să calculeze zborul pe o traiectorie care să aproximeze cât mai mult orbita Pământului.

Cea mai favorabilă traiectorie este de zece ori mai lungă decât cea directă, dar permite o viteză de lansare de doar 11,55 km/s, la un consum de combustibil mult mai redus.

Ce a mai rămas utopic în toate acestea? Cercetările preliminare devin știință aplicată atât de repede, încât scriitorii SF au mari probleme atunci când vor să inventeze inimaginabilul.

Profesorul Hans Laven, director al Institutului de Genetică al Universității din Mainz, a publicat un raport conform căruia milioanele de insecte periculoase pentru om, animale și plante și purtătoare ale unor boli, ar putea fi exterminate fără ajutorul insecticidelor, substanțele chimice folosite în prezent pentru a distruge insectele periculoase și ouăle acestora. El a fost capabil să demonstreze eficacitatea metodei sale în orașul Okpo, din Birmania, care era invadat de musculițe. În câteva luni, Okpo a fost eliberat de plagă.

Laven a făcut timp de mulți ani experimente în laboratoarele din Mainz. În cursul acestora, el a descoperit că există o incompatibilitate naturală între musculițele de diferite origini. Musculițele din nordul Germaniei au predispoziția de a se împerechea cu cele din Suabia, dar progenitura lor nu era viabilă. Dacă musculițele din diferite părți ale Germaniei sunt atât de incompatibile, atunci este de așteptat ca cele

din continente diferite să producă progenitură mai puțin viabilă. Deci a fost crescută o rasă mixtă, din specimene din California și din Franța. Împrăștiați în orașul Okpo, masculii speciei bastarde de Mainz s-au dovedit a fi niște amanți mai buni, care au concurat cu succes masculii speciei locale birmaneze, dar ouăle depuse de femelele cu care se împerecheaseră nu au produs alte insecte. Cromozomii diferitelor rase nu s-au potrivit, intervenind distrugerea genetică. Avantajul acestei metode de distrugere a insectelor este evident – dispare riscul de contaminare a alimentelor și a plantelor prin împrăștierea insecticidelor.

Profesorul Laven își continuă cercetările pe baza celor mai recente descoperiri ale geneticii. El a iradiat musculițele masculi cu raze X, în doze de 4000 de roentgeni. Aceasta nu le cauzează insectelor nici o leziune organică, dar lanțul cromozomial este afectat. Locusul cromozomilor este bulversat, genele se schimbă, iar insectele se vor dezvolta după un alt program. Ele mai sunt capabile de reproducție, dar progenitura va fi inferioară din punct de vedere al numărului, dimensiunilor etc. Laven spune, referitor la aceste generații tratate, care își transferă debilitățile descendenților: „Nu există vindecare pentru semisterilitate, pentru că ea este ereditară".

Laven este convins că într-un timp relativ scurt

va fi posibil să se folosească modelul său și pentru stârpirea altor insecte dăunătoare; el crede că în multe părți ale lumii se poate rezolva și pacostea pe care o constituie șobolanii.

Imensele posibilități pe care le oferă manipularea codului genetic nu mai sunt un vis de vizionar. Avem a face cu realități științifice. Desigur, între ieri și mâine se întinde un „abis" care trebuie traversat. Cel mai probabil, vom redescoperi ceva ce deja a existat.

Într-o zi, noile cunoștințe și noua tehnică vor crea oameni potriviți zborului interstelar, care nu se vor îmbolnăvi și care vor fi indiferenți la stresul și la greutățile aferente.

Știința medicală a reușit transplanturi ale diferitelor organe, dar lumea a început să vorbească mai des despre ele, neliniștită sau dornică de senzație, abia după efectuarea primului transplant de inimă. Pielea a început să fie transplantată prin anii '40, oase au fost schimbate din 1948, în 1950 a fost transplantat un rinichi. În 1954 s-a reușit un transplant al unui picior al unui câine. În 1955 i-a fost transplantat unui om un plămân străin. În 1967 a fost făcut un transplant de pancreas, iar apoi s-a riscat un transplant de ficat. În afară de acestea, au avut loc și transplanturi ale altor organe.

Dar discuțiile violente s-au dezlănțuit abia după

ce a avut loc primul transplant de inimă. În ziarele din toată lumea a apărut o opoziție îndârjită, poate din cauza senzației nerostite că inima este mai mult decât o simplă pompă. În mod ciudat, omul, care dorește să trăiască și se teme de moarte, nu a primit bine acest pas înainte al științei medicale. Dar perspectiva salvării vieții unui om prin înlocuirea unui organ bolnav este foarte importantă. Multe echipe de chirurgi pot să facă asemenea operații. Îndată ce a putut fi diminuată reacția imunologică, fără a scădea prea mult capacitatea de apărare a organismului, operațiile de transplant au început să fie operații curente, la fel cu cele de apendicită. Dar au apărut dificultăți legate de lipsa organelor de schimb. S-au înființat „bănci de organe", la fel cu cele care existau înainte pentru sânge, în spitalele din lumea intreagă. Băncile de sânge nu au iscat controversele pe care le-au ridicat cele de organe. De ce oare? La urma urmei, sângele este fluidul vieții și este mult mai misterios decât inima-pompă. Desigur, sângele este donat voluntar. De ce nu se întâmplă același lucru și în cazul unor donatori de organe care știu că vor muri, sau al rudelor?

Eu cred că și transplanturile de organe sunt o stare tranzitorie. Dacă oamenii de știință vor reuși in cele din urmă să programeze spirala dublă a ADN-ului din nucleul celulelor cu informații necesare

pentru construcția sau reconstrucția unor organe, atunci metodele de tip Frankenstein vor fi curând uitate. S-a reușit regenerarea scalpului uman, ba chiar și un început de creștere a membrelor amputate. Într-o zi vom avea și o chirurgie a genelor. Pură fantezie? Nu cred. Știu că s-a reușit să se facă o injecție unui ovul fecundat de șoarece, încă din 1966. Acest ou este o zecime dintr-o celulă roșie și nu poate fi văzut cu ochiul liber!

Profesorul E.H. Graul, director al Institutului pentru Radiologie și Utilizare Medicală a Izotopilor al Universității din Marburg, împreună cu cibernetícianul Herbert W. Franke, au făcut previziuni asupra medicinei și ariilor ei învecinate, pe termen scurt și termen mediu, publicate în *Deutschen Ärzteblatt:*

Pe termen scurt:

Stăpânirea transplantului organelor animalelor și oamenilor, eliminarea completă a reacțiilor imunitare.

Organele și sistemele biologice artificiale vor deveni rutiniere (organe artificiale făcute din plastic și componente electronice, după ideea cyborgilor).

Progres marcant în geriatrie și gerontologie. Timpul estimat de viață va fi în jur de 85 de ani.

Procesul de îmbătrânire va fi manipulat favorabil, degenerarea inerentă organismului uman va fi

încetinită, atât din punct devedere fizic, cît și psihic.

Se vor trage primele concluzii categorice referitoare la producerea formelor primitive de viață artificială.

Electronica biomedicală va influența puternic medicina (de exemplu, membre artificiale electronice, radare pentru orbi, membre cu servomecanisme etc.)

Pe termen mediu:

Congelarea oamenilor pe perioade de ore sau zile.

Determinarea sexului copilului înainte de naștere.

Posibilități de transplant pentru toate organele.

Corectarea defectelor ereditare.

Centrul acestui desen pe stâncă din Toro Muerto (Peru) arată ca o radiografie X a toracelui. Semnificația sa este necunoscută.

Manipularea genetică permanentă a animalelor și plantelor.

Producerea unor forme primitive de viață. Folosirea laserelor cu raze X și gamma.

O imunizare biochimică generală împotriva bolilor.

Generalizarea tehnologiei cyborg (organe artificiale).

Manipularea organismelor prin stimulare electrică a creierului.

Medicamente pentru controlul stării emoționale a oamenilor, medicamente pentru îmbunătățirea memoriei și a capacității de învățare[1].

Eu presupun că inteligențe necunoscute erau capabile de toate aceste lucruri încă din vremurile imemoriale.

Presupun că „zeii" au lăsat în urmă-le aceste cunoștințe, la venirea lor pe Pământ.

Presupun că descoperirile care încă stau ascunse și așteaptă să fie scoase la iveală prin cercetare au fost stocate în memoria umană din timpuri imemoriale.

Experimentele lui David E. Bressler, de la Universitatea din Los Angeles și Morton Edward Bittermans de la Colegiul Bryn Mawr, Pennsylvania, sunt doar un pas de-a lungul acestui drum. Ei au

1) A sosit scadența termenului scurt. Cititorul își va putea face o idee despre talentele de profeți ale lui Graul și Franke (n.t.).

implantat unor pești celule cerebrale suplimentare. Peștii îmbogățiți în substanță cerebrală s-au dovedit în scurt timp mai inteligenți decât semenii lor netratați. La spitalul Cleveland se fac experiențe de transplantare a unor creiere de maimuță la câini.

De ce smulgeau preoții Maya inimile încă bătânde din piepturile prizonierilor?

De ce canibalii erau convinși că dacă își mănâncă dușmanii vor prelua puterea și inteligența acestora?

De ce un mit din antichitatea îndepărtată susține că omul are trupul doar pentru un timp și că are obligația să îl înapoieze „stăpânului" în orice moment?

Trebuie să înțelegem că sacrificiile umane practicate de milenii erau mai mult decât niște ritualuri religioase? Erau ele niște amintiri distorsionate ale unor transplanturi, operații, regenerări de celule, o formă grotescă după mii de ani de la preluarea lor?

Haideți să examinăm o altă posibilitate. Calculatorul electronic „gânditor" este folositor omului în cucerirea pașnică a universului. Oricât de uluitoare ar fi calculele executate de el, această minune a electronicii își trăiește încă copilăria.

Cu două secole în urmă, strălucitul matematician Leonhard Euler a calculat constanta π cu 600 de zecimale exacte. Această realizare fabuloasă i-a luat

De ce smulgeau preoții Maya inimile încă bătânde din piepturile prizonierilor vii? Era poate amintirea unei tehnici operatorii neînțelese folosite de „zei"?

câțiva ani. Unul dintre primele computere a scos constanta π cu 2000 de zecimale în câteva secunde. Calculatoarele moderne fac în mod curent calculul a 100000 de zecimale într-o nanosecundă (o miliardime de secundă).

Astăzi, „creierul" calculatorului, elementul său central, operează cu milioane de unități informaționale. În jargonul calculatoristic, acestea se numesc „biți". Creierul uman funcționează într-un mod similar. Unitățile moleculare ale memoriei și comutatoarele nervoase stochează și procesează informația. Până și copiii din leagăn fac acest lucru – chiar dacă nu o știu. Din păcate, adesea suntem nevoiți să recunoaștem că nu putem procesa cunoștințele care ne asaltează.

Elementul central al computerului lucrează cu o mare precizie. Creierul nostru folosește mai mult de 15 miliarde de comutatoare, în timp ce un calculator modern nu folosește mai mult de 10 milioane. Atunci, de ce un calculator lucrează cu o precizie mai mare decât cea a creierului? Pentru că nouă zecimi din creierul nostru sunt nefolosite, iar calculatorul își folosește biții până la ultimul.

Chiar și astăzi, superioritatea calculatoarelor este covârșitoare. Dacă vrem ca creierul nostru să lucreze la maximum, trebuie să ne concentrăm asupra unei probleme specifice. Dar calculatorul poate rezolva milioane de probleme diferite în același timp.

Calculatoarele de astăzi încă au nevoie de interpretoare care să traducă limbajul nostru, grafica și conceptele în limbajul intern al calculatorului. Conversația directă cu această „creatură" extraordinară

este așteptată cât de curând. Se încearcă, mai ales în Anglia, translatarea limbajului uman în grupe simbolice pe care să le înțeleagă computerul. Dar pentru mulți limbajul uman este prea lent pentru a fi un mijloc de comunicație între om și mașină. Se caută alți intermediari pentru transmiterea informației.

Am spus că tehnologia calculatoarelor este încă la începuturile marilor sale posibilități. Cercetările și-au propus pentru viitor un scop formidabil: unitatea de stocare biotronică. Acizii nucleici par să aibă proprietăți magnetice. Dacă această presupunere se dovedește a fi corectă, ei vor fi cei mai mici purtători de informație. Dacă cercetările acestea își vor atinge scopul, unitatea de procesare a calculatorului, care încă este destul de masivă, se va reduce la dimensiunile creierului uman. Unitățile de memorare biotronică vor fi nu mai mari decât lanțurile moleculare. Cred că această tendință a cercetării va reuși în cele din urmă, dar îmi este teamă că aceste calculatoare biotronice vor fi susceptibile la infecții cu viruși și bacterii[1].

Călătoriile spațiale interplanetare operează cu distanțe de sute de milioane de kilometri. La vitezele care vor interveni, calculatorul va fi mai mult decât o

1) Cartea a fost scrisă înainte de răspândirea pe scară largă a microprocesoarelor. De altfel, mai toate prezicerile autorului în materie de calculatoare s-au dovedit a fi greșite (n.t.).

mașină care calculează. Chiar dacă producătorii de calculatoare se sfiesc să spună că într-o zi calculatoarele vor putea să gândească și să acționeze independent, acea zi va veni. Atunci, calculatoarele vor ghida singure navele spațiale între planete.

Departe de mine să afirm că strămoșii aveau cunoștință despre calculatoare, aparate de măsură electronice sau circuite integrate. Dar, fiind convins că inteligențele extraterestre au vizitat Pământul, navele lor spațiale trebuie să fi fost comandate prin dispozitive adecvate. Și cum oamenii sunt programați de către „zei", curând vom fi posesorii unor miracole tehnologice.

Legende la ilustrații.

Fig. 1 - Acest bloc de piatră masiv are șanțuri cu margini drepte, imposibil de obținut cu topoare de piatră sau pene de lemn.

Fig. 2 - Această statuie din Tiahuanaco a fost sculptată dintr-un singur bloc de piatră. Actualmente se găsește în La Paz (Bolivia). Cine a făcut asemenea monumente uriașe? Sunt acestea asemănătoare cu ființele extraterestre?

Fig. 3 - Fragment dintr-o statuie de la Tiahuanaco de un tip diferit. Și aceasta se află în La Paz (Bolivia).

Fig. 4 - Acest om din Auanrhet, Tassili, are excrescențe ca niște antene pe umeri și pe genunchi. Casca are deschizături pentru ochi, nări și gură. În dreapta sa, un nud feminin.

Fig. 5 - Cajamarquilla, lângă Lima (Peru). Vizuini de vulpe? Depozite de grâne? Sunt 209, în linie dreaptă. La ce foloseau niște gropi în care nu poți să nu cazi?

Fig. 6 - O groapă, văzută de aproape. Diametru de 60 de centimetri, adâncime de 170 de centimetri.

Fig. 7 - Disc ceremonial aztec cu serpentine. Zeul soarelui, sau imaginea excesiv teologizată a unui cosmonaut?

Fig. 8 - Piatră de hotar cu regele Melichkhon și Soarele, Luna și un corp rotund, frumos sculptat. Pământul? Venus? Sau o sferă spațială?

Fig. 9 - Picturi pe stânci la Auanrhet, Tassili, vechi de circa 8000 de ani, cu figuri stranii. Chepengul deschis și cele două excrescențe din partea dreaptă a obiectului sferic ridică semne de întrebare.

Fig. 10 - Henri Lhote a numit acest personaj înalt de peste șase metri, de la Yabbaren, Tassili, Marele Zeu Marțian. Arată sută la sută ca un cosmonaut, chiar comparat cu astronauții noștri lunari.

Fig. 11 - Acest desen pe stâncă a fost găsit la 40 de kilometri sud de Fergana (Uzbekistan).

Fig. 12 - Călători spațiali într-un desen de pe o stâncă, Val Camonica (Italia).

Fig. 13 - Calendar circular mayaș. De unde au luat mayașii cunoștințele astronomice și matematice? Are forma sa vreo legătură cu conținutul?

Fig. 1

Fig. 2

Fig. 3

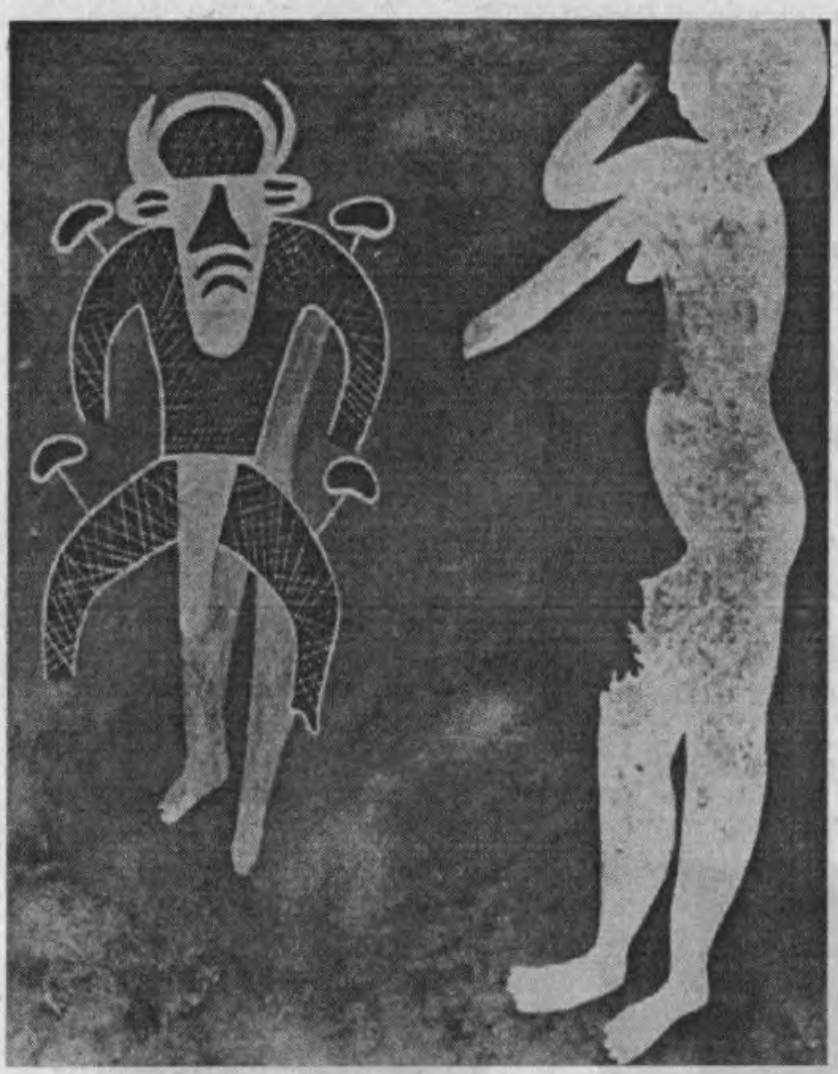

Fig. 4

Fig. 5

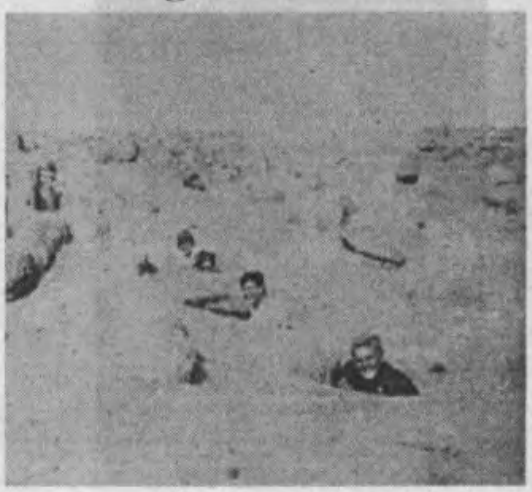

Fig. 6

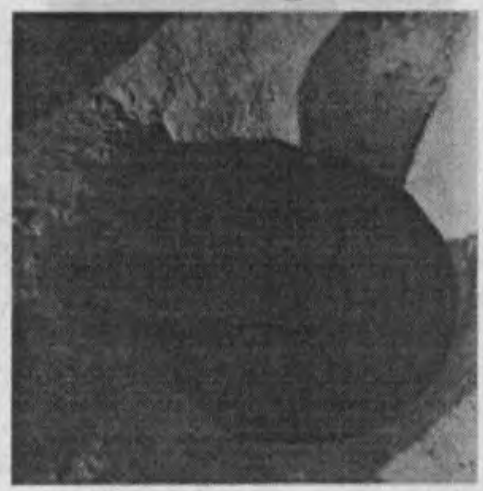

Fig. 7

Fig. 8

Fig. 9

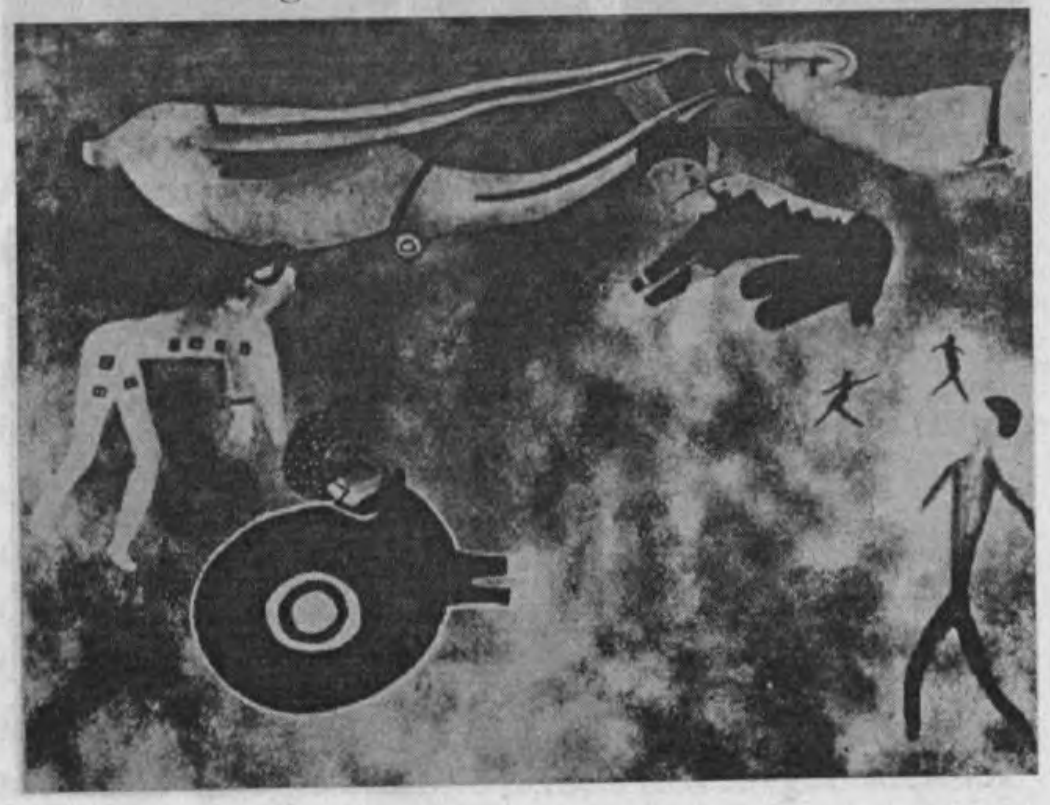

Fig. 10

Fig. 11

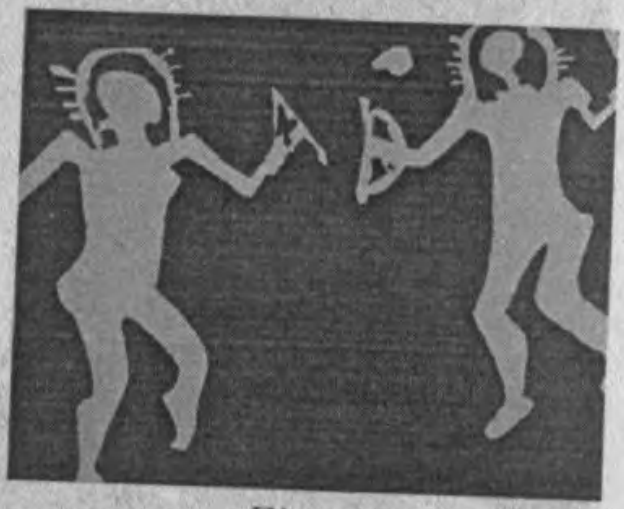

Fig. 12

Fig. 13

7

CONVERSAȚII ÎN MOSCOVA

În ziua de 16 mai 1968, faimosul scriitor sovietic Aleksandr Kazanțev punea cu nemăsurată grijă pe măsuța de sticlă din fața ferestrei din apartamentul său din Moscova trei statuete care m-au impresionat profund. Erau trei statuete japoneze vechi, turnate în bronz, și păreau să fie îmbrăcate în costume spațiale. Cea mai mare dintre ele avea cam 60 de centimetri înălțime și un diametru de circa 15 centimetri. Benzi strâns lipite porneau de la umeri, traversau pieptul și se întâlneau din nou în zona femurală. O centură largă cu ținte îi înconjura mijlocul. Întregul costum, până la nivelul genunchilor,

avea protuberanțe care aduceau a buzunare. Casca era legată strâns de trup cu benzi și coliere. Niște deschizături conice păreau să fie deschizături pentru respirație sau pentru aparatul de ascultare. Am mai observat două deschizături pe partea inferioară a căștii.

Dar cel mai fascinant lucru la aceste statuete erau fără îndoială ochelarii mari, cu lentile dispuse în unghi. Nu păreau să aibă arme; doar obiectul din mănușa mâinii stângi ar fi putut fi o armă. Cum ar putea să spună un autor SF, „o miniarmă laser".

Incitat la culme, l-am întrebat pe Kazanțev de unde proveneau acele statuete și cine i le dăduse.

El a chicotit în barbă: „Mi le-a dat un coleg japonez, înainte de război, în primăvara lui 1939. Statuetele au fost găsite în timpul unor săpături făcute în insula Hondo, din Japonia. Ele sunt datate mult înainte de era noastră. Personajele au trăsături frapante, incontestabile, de călători spațiali, dar nimeni nu poate spune de ce artiștii japonezi și-au îmbrăcat figurinele în asemenea costume. Dar un lucru pare a fi clar. Nici «ochelari de zăpadă», nici lentile de acest tip nu erau cunoscute în vechea Japonie".

Apoi Aleksandr Kazanțev m-a dus cu rabla lui veche pe splendidele străzi largi ale Moscovei până la Institutul Sternberg al Universității din Moscova, unde îmi aranjase o întâlnire cu profesorul Iosif Samuilovici

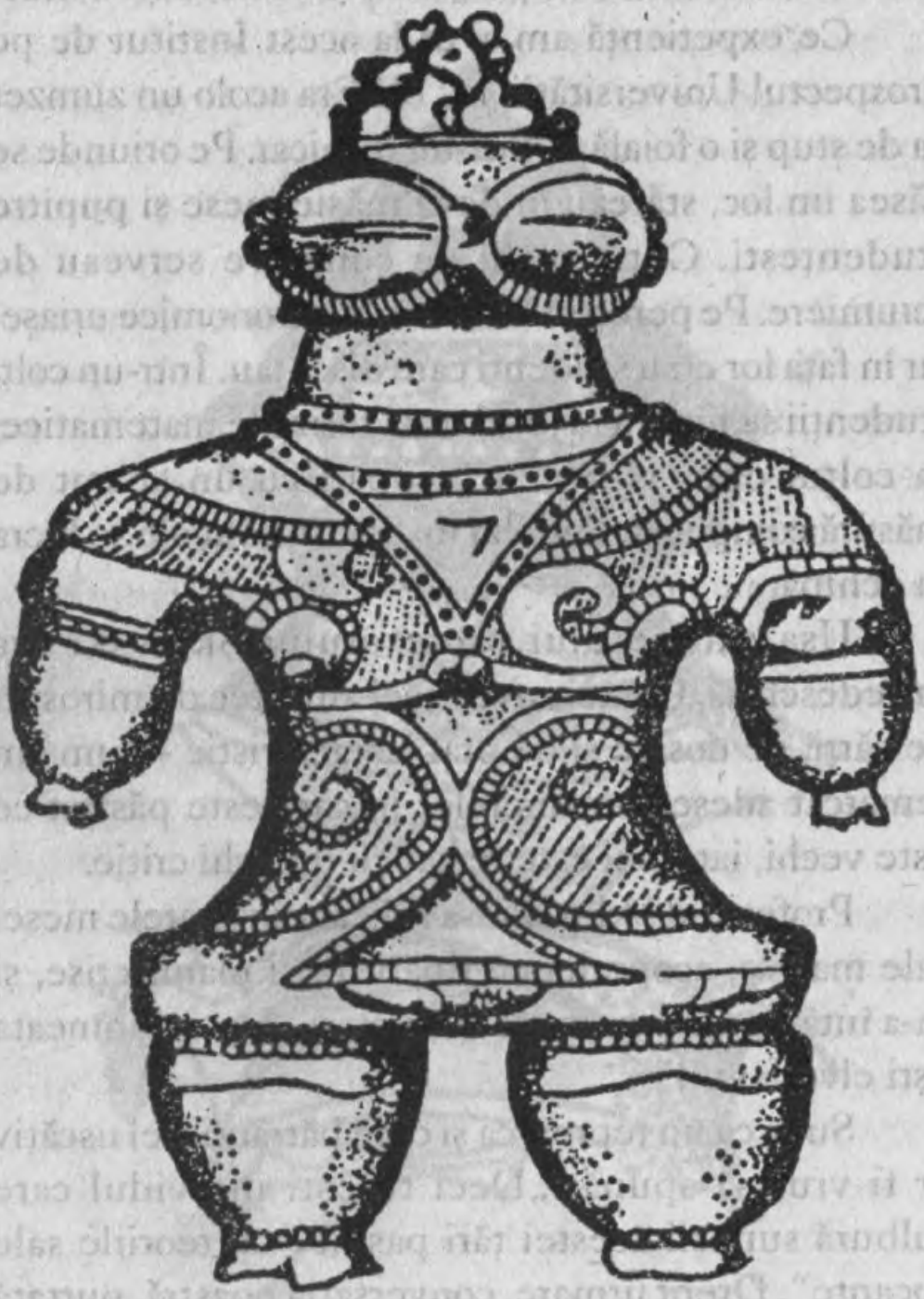

Nimeni nu poate spune când s-au purtat în Japonia ochelari de zăpadă ca aceștia. Oare artistul a sculptat imaginea unui călător spațial pe care îl văzuse?

Șklovski, directorul Departamentului de Astronomie.

Ce experiență am avut la acest Institut de pe Prospectul Universității, nr. 13! Era acolo un zumzet ca de stup și o foială ca într-un furnicar. Pe oriunde se găsea un loc, stăteau în devălmășie mese și pupitre studențești. Cutii vechi de conserve serveau de scrumiere. Pe pereți atârnau hărți astronomice uriașe, iar în fața lor erau studenți care discutau. Într-un colț, studenții se luptau în jurul unei formule matematice, în colțul opus alții erau ocupați cu un aparat de măsură complicat. Simțeai instinctiv că acolo se lucra în echipă.

Ușa cabinetului profesorului Șklovski era întredeschisă. Camera avea acel amestec de mirosuri de cărți, de dosare și de praf, caracteristic – cum am remarcat adesea – camerelor în care este păstrat ce este vechi, iar noul este testat cu un ochi critic.

Profesorul Șklovski s-a ridicat din spatele mesei sale masive, acoperită cu tipărituri și manuscrise, și m-a întâmpinat cu un râs suspicios: „Deci dumneata ești elvețianul!"

Suna ca un reproș, ca și cum bătrânul cel uscățiv ar fi vrut să spună: „Deci tu ești individul care tulbură supușii acestei țări pașnice cu teoriile sale șocante". Drept urmare, conversația noastră, purtată în engleză, a început cu oarecari rezerve. Calm, calculat, adesea căutându-și cuvântul cel mai

Aceasta este o altă statuetă japoneză veche. Ambele posedă niște semne care ar putea fi curele și agățători pentru echipament.

potrivit, faimosul om – și e conștient de faima sa – mi-a explicat teoria sa legată de sateliții lui Marte. El crede că cele două luni ale planetei vecine sunt sateliți artificiali. În timp ce îmi explica argumentația sa în favoarea teoriei, îmi repeta cu toată modestia că e vorba doar de o părere personală[1].

După ce am luat prânzul la cantina aglomerată, profesorul Șklovski și-a îmblânzit puțin atitudinea suspicioasă. Am început o discuție animată despre „posibilități imposibile" în cosmos. La final, am avut satisfacția înțelegerii faptului că nici acest expert proeminent al lumii răsăritene nu excludea posibilitatea unei vizite făcute în trecut de inteligențe necunoscute, venite din cosmos. El chiar bănuia că există planete cu viață inteligentă pe o rază de 100 de ani-lumină.

„Dar cum facem cu distanțele, domnule profesor? Cum vom acoperi distanțele incalculabile dintre stele?"

Șklovski mi-a răspuns fără ezitare: „Evident, nu există un răspuns riguros. Automatele sau stațiile controlate cibernetic nu se supun, după cum știți,

1) Fotografiile luate lui Phobos și Deimos (Spaima și Groaza la vechii greci) de către sondele spațiale arată corpuri cerești de formă neregulată, cu cratere de impact. Departe de a fi niște banale corpuri cerești, totuși ele nu pot fi considerate artificiale. Ipoteza principală este cea a unor asteroizi capturați (n.t.).

calendarului anilor „normali". Ce spui de un robot care să facă o călătorie de o mie de ani fără stricăciuni? La urma urmei, unii dintre sateliții pe care i-am plasat pe orbită vor funcționa mult după ce noi vom intra în mormânt."

Este părerea unui om de știință care este expert în domeniu. Ea arată o cale tehnic posibilă de a acoperi distanțe inimaginabile. Totuși, ea nu explică cum ar putea supraviețui atâta timp, și prin ce mijloace, niște ființe inteligente.

Îndatoritorul meu prieten Aleksandr Kazanțev mă aștepta în vechea lui mașină. El discutase cu studenții. Pentru el, Institutul este o a doua casă. Acum, el voia să mă ducă la Muzeul Pușkin, care adăpostește magnifice colecții de artă asiriană, persană, greacă și romană. Pe drum, am vorbit despre cercetările arheologilor chinezi, care îi impresionaseră pe arheologii noștri. În timp ce rulam pe Cheiul Pruzenskaya, Kazanțev mi-a dat multe detalii despre ultimele concluzii ale savanților chinezi și mi-a rostit cuvintele-cheie în microfonul casetofonului meu. Atunci când ne opream la semafoare, eu rosteam clar numele de persoane și de locuri. Ceea ce am adus cu mine înregistrat pe bandă magnetică a fost atât de interesant, încât a compensat copios cheltuielile și oboseala călătoriei.

Kazanțev mi-a vorbit mai ales despre

remarcabilele descoperiri din munții Baian Kara Ula, din China. Povestea lui suna ca un basm.

Iată povestea lui Kazanțev: „În 1938, arheologul chinez Chi Pu Tei a descoperit niște morminte dispuse în linie în peșterile din munții Baian Kara Ula, în regiunea de frontieră cu Tibetul. El a găsit niște schelete mici, ale unor ființe cu constituții delicate, dar cu niște capete mari. Pe pereții peșterilor el a descoperit picturi care reprezentau ființe cu căști rotunde. De asemenea, erau scrijelite și Soarele, Luna și stelele, unite cu linii punctate. Chi Pu Tei și asistenții lui au reușit – și aste este marea lor senzație – să recupereze 716 discuri de granit, groase de 2 cm, asemănătoare cu niște discuri long-play. Aceste discuri de piatră aveau o gaură centrală, de la care pornea o inscripție dublu spiralată către marginile discului.

Arheologii chinezi știau că în acea regiune deșertică locuiseră pe vremuri triburile Dropa și Ham (Shikang). Iar antropologii spun că aceste triburi de munte ar fi fost mici de statură, cu o medie de numai 1,60 m.

„Dar craniile mari?"

„Exact această parte a descoperirii a dat peste cap vechile clasificări antropologice. Savanții nu puteau clasifica craniile înalte și largi ale micilor schelete drept Dropa sau Ham. Nici cu cea mai mare bunăvoință de pe lume. Atunci când și-a publicat

teoria, în 1940, Chi Pu Tei a fost întâmpinat cu batjocuri. El afirma că populațiile Dropa și Ham trebuie să fi fost o specie stinsă de maimuțe de munte."

„Atunci, de unde veneau discurile de piatră? Să presupunem că le-au făcut maimuțele?"

„Nu, desigur. După părerea lui Chi Pu Tei, acestea au fost puse în peșteri de către oamenii unei culturi ulterioare. Din acest punct de vedere, teoria lui e mai degrabă ridicolă. Cine a mai auzit de morminte dispuse la rând, făcute de maimuțe?"

„Ce s-a întâmplat după aceea? Au fost cumva înregistrate în arhivele care păstrează cazurile antropologice și arheologice nerezolvate și uitate acolo?"

„Au fost foarte aproape! Timp de douăzeci de ani niște oameni deștepți s-au căznit să rezolve enigma discurilor de piatră. Abia în 1962, profesorul Tsum Um Nui, de la Academia de Studii Preistorice, a reușit să descifreze parțial inscripțiile gravate."

„Și ce spuneau?"

Kazanțev a luat o figură serioasă: „Povestea descifrată era atât de uluitoare, încât la început Academia de Studii Preistorice i-a interzis categoric lui Tsum Um Nui să își facă publice cercetările."

„Și asta a fost tot?"

„Tsum Um Nui este un tip foarte încăpățânat;

el a continuat să lucreze cu înverșunare. A reușit să demonstreze fără dubii că inscripțiile nu erau o farsă făcută de cine-știe-ce autoritate în scrieri preistorice. Asta pentru că chiar și savanții serioși dau uneori dovadă de simțul umorului. Gândește-te la Omul de la Piltdown. În cooperare cu geologii, el a demonstrat că discurile de piatră au o mare concentrație de cobalt și de alte metale. Fizicienii au descoperit că toate cele 716 discuri aveau un înalt ritm de vibrație ceea ce i-a dus la concluzia că fuseseră expuse cândva la tensiuni foarte mari."

Kazanțev a părăsit Cheiul Kropotkinskaya și a condus către cotul străzii Volkhonka. Mașina s-a oprit lângă Muzeul Pușkin. Eram atât de prins de povestea cu discurile, încât am vrut să ascult restul ei chiar acolo, pe trotuar, dar Kazanțev m-a luat de braț și m-a introdus în muzeu. Ne-am așezat pe o bancă, între înaltele vitrine de sticlă.

„Continuați, vă rog!"

„Erau deja patru savanți care susțineau teoria lui Tsum Um Nui. În 1963, acesta s-a hotărât să publice, în ciuda reticenței Academiei. Am auzit că lucrarea este cunoscută în Occident, dar că nu a fost luată prea în serios. Și aici e la fel, doar câțiva savanți curajoși au luat în seamă teoria discurilor de piatră. Foarte recent, filologul nostru, dr. Viaceslav Zaițev, a publicat câteva extrase din povestea discurilor de

piatră în revista *Sputnik*. Povestea întreagă este păstrată la Academia din Beijing și în arhivele istorice din Taipei, Formosa[1]. Povestea spune că acum 12000 de ani, numărați de astăzi, un grup dintr-ai lor s-a prăbușit pe a treia planetă a acestui sistem. Aeronavele lor – asta este traducerea exactă a hieroglifelor gravate – nu mai aveau destulă putere ca să părăsească această lume. Fuseseră distruse în munții îndepărtați și inaccesibili. Nu aveau nici mijloace, nici materiale să construiască o altă aeronavă."

„Toate astea sunt scrise pe discurile de piatră?"

„Da, iar apoi mai scrie că ființele acestea, care se prăbușiseră pe Pământ, încercaseră să se împrietenească cu locuitorii munților, dar fuseseră vânate și omorâte. Povestea se termină aproape textual așa: «Bărbați, femei și copii s-au ascuns în peșteri până la apusul soarelui. Apoi ei au crezut semnele și au văzut că ceilalți au venit de data asta cu intenții pașnice....» Cam așa se termină."

„Există ceva care să confirme acest conținut al discurilor de piatră?"

„Mai întâi, mormintele dispuse în rând și discurile însele. Și mai sunt legendele chinezești, cele din regiunea Baian Kara Ula, care spun că în trecut au sosit din nori niște ființe micuțe, subțirele și galbene. Mitul spune în continuare că străinii au fost

1) Formosa este numele dat de portughezi Taiwanului (n.t.).

ocoliți de către tribul Dropa, din cauza urâțeniei lor. Au fost omorâți de oameni «pe calea cea mai rapidă»".

„Domnule Kazanțev, de ce nu este discutată această poveste în toată lumea? Nu este destul de cunoscută?"

Însoțitorul meu a început să râdă, mi-a pus mâna pe umăr și mi-a spus cu o resemnare blândă: „Aici, în Moscova, povestea este cunoscută, tot ce trebuie să faci este să ții ochii deschiși. Dar povestea asta conține prea multe fapte care nu pot fi potrivite în cronologia atât de greu construită a arheologiei și antropologiei. Autorități care dau mare importanță reputației lor în lumea științifică ar trebui să abandoneze o mare parte din propriile lor teorii, dacă vor să ia în serios lucrurile din Baian Kara Ula. Este omenește să vrei mergi pe calea bătătorită. Sau să păstrezi tăcerea, sau să râzi discret și condescendent. Atunci când savanți recunoscuți fac la fel, râd sau nu spun nimic, nici cel mai curajos om nu poate să își păstreze entuziasmul pentru un subiect prea fierbinte ca să îl manevrezi."

Eu sunt prea tânăr ca să îmi permit să mă resemnez. Cred în puterea ideilor cărora nu le poți vârî pumnul în gură.

8

LOCURI VECHI CARE MERITĂ SĂ FIE CERCETATE

Într-una din călătoriile mele în Peru, tridentul înalt de 170 de metri de pe faleza golfului Pisco se vedea cel mai de aproape cam de la un kilometru și jumătate în interiorul uscatului. Trei ani mai târziu, am plănuit împreună cu Hans Neuner să mergem la țărm, să curățim cel puțin o parte dintr-un braț al tridentului și să luăm fotografii.

După o tentativă eșuată de a ajunge la trident pe calea terestră, cu o mașină închiriată care nu a putut să treacă de dunele de nisip, am convins un pescar să ne ducă în golf. Ne-am învârtit cam două ore, sub un

vânt slab, după care pescarul ne-a explicat că nu putea să ne ducă mai aproape de mal, pentru că barca lui s-ar fi făcut țăndări în recifurile submarine ascuțite.

Așa că nu am avut încotro și am sărit în apă, am înotat și am pășit prin apa puțin adâncă ultimii cincizeci de metri, complet îmbrăcați și încălțați, din cauza peștilor de pradă. Am luat cu noi ruletele, sculele și aparatele foto, protejate în cutii de plastic. Când am ajuns la primele stânci ale țărmului, ne-am scos hainele ude și ne-am târât prin nisipul fierbinte până la peretele de stâncă.

Din nefericire, zeii răuvoitori nu dau puteri supranaturale curioșilor idealiști. După câteva ore de muncă grea, a trebuit să recunoaștem că ne era imposibil să eliberăm măcar o porțiune a tridentului de stratul gros de nisip.

Cu toate acestea, am făcut câteva măsurători care au meritat efortul. Dinții tridentului au fiecare o lățime de circa patru metri și jumătate. Ei sunt făcuți din blocuri argintii fosforescente, dure ca granitul. Înainte de a fi fost acoperite cu nisip, adică atâta timp cât vechii locuitori au păstrat tridentul curat, aceste semnale intense, strălucitoare, destinate „zeilor", trebuie să fi „strigat" la ceruri.

Există unii arheologi care cred că tridentul de pe stâncile golfului Pisco este un reper pentru

navigație. Dar faptul că tridentul se află într-un golf și nu poate fi văzut din toate direcțiile de către nave contrazice teoria lor. Un alt argument împotriva acestei teorii ar fi acela că un reper de asemenea dimensiuni ar fi mult prea mare pentru navigația de coastă, iar existența navigației de larg în antichitate este cel puțin îndoielnică. Dar principalul argument împotrivă este că cei care au construit tridentul l-au făcut îndreptat spre cer. De asemenea, am putea să ne întrebăm de ce oamenii din vechime nu au folosit cele două insulițe aflate în larg, în prelungirea dintelui central al tridentului, dacă tot era nevoie de un reper pentru vreun tip de navigație. Acestea ar fi oferit o orientare naturală și ar fi fost vizibile din depărtare, de către orice vas, din orice direcție s-ar fi apropiat acesta de golf. Deci, la ce bun un reper pe care marinarii venind dinspre nord sau dinspre sud nu l-ar fi putut vedea? Și de ce unul îndreptat spre cer? În treacăt fie spus – pentru a lămuri lucrurile – pe lângă nisipurile deșertului, acolo nu se află absolut nimic care să poată atrage niște navigatori, iar recifurile ascuțite ar fi făcut locul puțin propice ancorării, chiar și în timpurile preistorice.

Teoria mea despre semnalul îndreptat către cer mai este susținută de un fapt. La numai 160 de kilometri în linie dreaptă se află platoul Nazca, cu misterioasele sale desene făcute pe pământ, care au

fost descoperite abia în anii '30. De atunci, arheologii își tot frământă creierii cu sistemul geometric al liniilor, cu desenele de animale și cu grupurile de pietre îngrijit aranjate, care se întind pe o zonă de circa 45 de kilometri între Palpa, la nord, și Nazca, la sud. Mie îmi par elemente ale unui aeroport.

Oricine zboară deasupra platoului poate să vadă limpede liniile strălucind. Ele se întind pe kilometri întregi, uneori paralele unele cu altele, alteori intersectându-se sau formând trapeze cu laturi de 800 de metri. Între aceste linii drepte care nu spun nimic, poți să distingi contururile imense ale unor animale, dintre care cel mai mare măsoară 250 de metri.

Văzute de aproape, liniile se dovedesc a fi niște șanțuri adânci, care pun în evidență contrastul dintre subsolul alb-gălbui al pampei și stratul superior de nisip cafeniu al deșertului. Maria Reiche, care lucrează din 1946 la prezervarea, măsurarea și interpretarea desenelor, este prima persoană care a făcut, folosind ruleta și sextantul, schițe pe teren ale triunghiurilor, dreptunghiurilor, liniilor drepte și ale numeroaselor desene de animale. Ea a fost prima care a descoperit de ce valea Ingenio a fost cea mai potrivită pentru asemenea marcaje, care să dureze sute de ani. Motivul este acela că în regiunea Nazca plouă în medie douăzeci de minute pe an. Cu alte cuvinte, predomină un climat uscat și cald.

Această schiță, făcută de Maria Reiche, arată mărimea relativă a figurilor stilizate din platoul Nazca. Cel mai mare desen (care nu se află aici) este cam de 250 de metri.

„Climatizarea" este asigurată de vântul care cară nisipul și care mătură tot materialul de la sol, lăsând doar pietrele, care se sfarmă încontinuu, datorită diferențelor mari de temperatură. Mai mult, aceste pietre sunt acoperite cu așa-numitul „lac de deșert", care constă într-un oxid cafeniu lucios. Pentru a face vizibile giganticele desene, constructorii au avut doar de înlăturat pietrele închise la culoare de la suprafață și de săpat în solul format din material aluvionar ușor.

Dar cine a făcut aceste desene și de ce le-a făcut atât de mari, încât poți să îți faci o idee de ansamblu doar de la o mare înălțime, de exemplu dintr-un avion?

Aveau ei un sistem foarte avansat de supraveghere, cu ajutorul căruia să fi putut reproduce la o scară uriașă, cu o precizie absolută, niște schițe făcute la o scară mult mai mică?

Maria Reiche spune: „Proiectanții, care ar fi putut verifica perfecțiunea creației lor numai din aer, trebuie să fi avut niște planuri inițiale, desenate la o scară mai mică. Cum au fost ei în stare să pună fiecare linie la locul ei și cum au făcut alinierile pe distanțe mari, iată o problemă care ne va lua mulți ani pentru a o rezolva".

Până acum, savanții nu prea s-au sesizat de fenomenul din pampa de la Nazca. La început, ei au

crezut că liniile drepte fuseseră vechi drumuri incașe, sau canale de irigație. Dar aceste explicații sunt absurde! De ce ar trebui niște „drumuri" să înceapă din mijlocul unui platou, pentru ca apoi să se termine brusc? Dacă liniile ar fi fost drumuri, de ce nu se intersectează după un sistem de coordonate? Și de ce urmează punctele cardinale, când scopul unui drum este să îndeplinească niște scopuri pământești, pe cea mai scurtă distanță? Și de ce trebuie să fie niște canale de irigație sub forma unor păsări, păianjeni și șerpi?

Maria Reiche, care a lucrat cel mai mult și cel mai intens la rezolvarea secretului de pe platoul Nazca și care a scris despre acesta cartea *Secretul deșertului*, respinge aceste interpretări. Ea crede că aceste desene sunt legate mai degrabă de calendar și de semnificații religioase. După părerea ei, marcajele de pe pământ sunt niște observații astronomice lăsate posterității într-o formă indestructibilă. Totuși, ea are anumite rezerve: „Nu este absolut sigur că toate liniile pot fi interpretate astronomic, pentru că există unele (inclusiv multe orientate nord-sud) care nu pot corespunde apariției nici unei stele în perioada în discuție. Dar, dacă s-a intenționat reprezentarea poziției constelațiilor nu numai de pe orizont, ci și de deasupra acestuia, atunci liniile au atâtea explicații

posibile, încât va fi extrem de dificil să dovedești vreuna dintre ele."

Știu că Maria Reiche nu împărtășește părerea mea despre desenele geometrice de la Nazca, pentru că rezultatele cercetării ei nu justifică asemenea concluzii îndrăznețe. În ciuda acestui lucru, aș dori să mi se permită să îmi expun teoria.

Cu câtva timp în urmă, pe platoul nelocuit aflat în apropierea orașului Nazca de astăzi au aterizat ființe inteligente necunoscute, care au construit un aerodrom improvizat pentru navele lor spațiale care aveau să opereze în apropierea Pământului. Ei au făcut două piste pe un teren ideal. Sau și-au marcat zonele de aterizare cu un material necunoscut nouă? Ca și în alte ocazii, cosmonauții și-au îndeplinit misiunea și s-au întors pe planeta lor.

Dar triburile preincașe, care văzuseră aceste ființe la lucru și fuseseră puternic impresionate, au așteptat cu febrilitate întoarcerea acestor „zei". Ei au așteptat ani de zile, iar când așteptarea nu s-a împlinit, ei au început să facă noi linii pe platou, așa cum văzuseră că făcuseră „zeii". Așa se explică extensiile primelor două piste de aterizare.

Dar „zeii" tot nu apăreau. Cu ce greșiseră? Cu ce îi supăraseră pe „cei din cer"? Un preot și-a amintit că „zeii" veniseră din stele și au venit cu ideea ca

liniile imploratoare să fie îndreptate către stele. Lucrul a reînceput, iar noile traseele au fost făcute conform constelațiilor.

Dar „zeii" tot nu veneau.

În acest timp s-au născut și au murit generații. Pistele originale, făcute de cosmonauții necunoscuți, căzuseră în ruină. Triburile indiene nou-venite auziseră de „zeii" veniți din ceruri doar din tradiția orală. Preoții au transformat relatările acelor întâmplări în tradiție sacră și au determinat poporul să construiască noi semne pentru „zei", astfel încât aceștia să se întoarcă într-o zi.

Dar, întrucât această extrapolare liniară nu avea succes, ei au început să sape pe pământ desene uriașe de animale. La început, au desenat tot felul de păsări, care simbolizau zborul, dar mai târziu imaginația le-a sugerat și contururi de păienjeni, maimuțe și pești.

Admit că este o explicație ipotetică a desenelor de la Nazca, dar ar fi imposibil să se fi întâmplat așa? Am văzut – și toată lumea poate vedea – că simbolurile animale și coordonatele pistelor de aterizare pot fi recunoscute doar de la o mare înălțime.

Dar asta nu este tot. În vecinătatea orașului Nazca există desene pe pereți de stâncă, reprezentând oameni din ale căror capete pornesc raze, asemănătoare cu icoanele care îl glorifică pe Iisus.

Nazca este la cam 160 de km în linie dreaptă față de Pisco. Deodată am avut o iluminare. Exista vreo legătură între tridentul de la golful Pisco, desenele de platoul Nazca și ruinele de pe platoul de la Tiahuanaco? Exceptând o mică deviație, acestea sunt pe hartă pe aceeași linie dreaptă. Dar dacă platoul Nazca a fost un teren de aterizare, iar tridentul de la Pisco un reper, atunci ar trebui să se găsească un reper și la sud de Nazca, pentru că e greu de închipuit că toți astronauții veneau dinspre nord, adică dinspre Pisco.

Într-adevăr, lângă orașul Nollendo, din sudul Peru-ului, la 400 de kilometri de Nazca, au fost descoperite marcaje mari desenate pe fețele stâncilor înalte. Semnificația și scopul lor nu au fost încă explicate. Ele se continuă cu altele, aflate în deșerturile și munții provinciei chiliene Antofagasta. În multe părți se pot identifica unghiuri drepte, săgeți și scări cu trepte curbate, sau pot fi văzuți versanți de dealuri acoperiți cu dreptunghiuri, în parte ornamentate. Peste tot de-a lungul liniei de pe hartă, fețele stâncilor arată cercuri cu raze interioare și ovaluri umplute cu căsuțe de șah, în timp ce pe un deal inaccesibil din deșertul Tarapacár există un „robot" gigantic.

Despre această descoperire (la mai puțin de 800 de kilometri de Nazca), ziarul chilian *el Mercurio* scria,

cu litere mari: „Noi descoperiri arheologice prin fotografiere aeriană":

„Un grup de experți a reușit să facă o nouă descoperire arheologică din aer. În timp ce zburau deasupra deșertului Tarapacár, aflat în nordul extrem al țării, ei au descoperit trăsăturile stilizate ale unui om, desenate în nisip. Personajul este înalt de 110 metri și conturul său este marcat cu pietre de origine vulcanică. Se află pe un deal solitar, înalt cam de 200 de metri... Cercurile științifice sunt de părere că cercetările aeriene sunt de mare importanță în investigarea preistoriei..."

Conform membrilor expediției, „robotul" are cam 110 metri înălțime. Corpul său este rectangular, ca un dulap, picioarele sunt drepte, iar pe gâtul subțire stă un cap pătrat, din care ies douăsprezece antene de lungimi egale. De sus și până jos, el are atașat pe ambele laturi aripioare triunghiulare, ca aripile de direcție ale supersonicelor.

Datorăm această descoperire lui Lautaro Nuñez, de la Universitatea de Nord din Chile, generalului Eduardo Jensen și americanului Delbert Trou, care au observat formațiunea de aproape, în timpul unui zbor pe deasupra deșertului. Această descoperire cu adevărat senzațională a fost confirmată pe deplin de un al doilea zbor, efectuat de directorul Muzeului

Arheologic din Antofagasta, doamna Guacolda Boisset. Ea a confirmat și a făcut și fotografii aeriene ale altor desene stilizate, pe o rază de cinci kilometri, descoperite pe înălțimile Pinados.

Ziarul guvernamental chilian, El Arauco, scria:

„Chile are nevoie de cineva care să satisfacă curiozitatea noastră cronică, pentru că nici Gey și nici Domeyco [arheologi] nu ne-au spus nimic despre platforma de la El Enladrillado, despre care se spune că ar fi artificială, iar unii susțin că ar fi opera unor ființe de pe altă planetă".

Primele detalii despre descoperirile de pe platforma El Enladrillado datează din august 1968. Platoul pietros este lung cam de trei kilometri, iar în partea nedistrusă de trecerea timpului are cam 850 de metri lățime. Terenul arată mai degrabă ca un amfiteatru. Dacă ar fi fost făcut de oameni, aceștia ar fi trebuit să aibă puterea legendarului „Superman". Blocurile de piatră sunt dreptunghiulare, având între trei și patru metri înălțime și între șapte și zece metri lungime. Dacă aici ar fi trăit uriași, și ei ar fi trebuit să fie extraordinar de mari. Judecând după scaunele de piatră, gambele lor ar fi trebuit să măsoare peste patru metri. Nici o fantezie nu este destul de bogată pentru a închipui ce fel de muritori au asamblat acele blocuri

sub formă de amfiteatru. Ziarul *La Mañana* din Talca, Chile, întreba: „Acest loc ar putea fi un loc de aterizare (pentru zei). Ar putea, categoric." Ce și-ar mai putea dori cineva?

Platoul de la El Enladrillado este accesibil doar călare. Se călărește cam trei ore de la sătucul Orto Alto de Viches, până se ajunge la înălțimea de 350 de metri, la care se află ținta călătoriei. Blocurile vulcanice care se găsesc aici au o suprafață foarte lustruită, care s-ar fi putut obține numai printr-o foarte atentă finisare. Pe acest platou se poate recunoaște limpede și o pistă de aterizare parțial întreruptă, lungă cam de un kilometru și lată de vreo șaizeci de metri. În apropiere, oamenii de știință au descoperit și încă descoperă unelte preistorice cu care – se presupune – au fost executate cele 233 de blocuri de piatră cu forme regulate, fiecare cântărind cam zece tone.

Ziarul *Conceptión*, din El Sur, Chile, numește platoul de la El Enladrillado „un loc misterios". Locul este într-adevăr misterios – la fel ca toate locurile cu tradiție preistorică. Dacă îți arunci privirea spre vest, întâlnești abisuri uriașe, deasupra cărora se rotesc condori și vulturi, și dincolo de care vulcanii par niște santinele mute. În dealurile vestice se află o peșteră naturală, lungă de 100 de metri, în care se pot vedea încă urme ale activității umane. În prezent, savanții

cochetează cu ideea că oamenii epocii de piatră au excavat o vână de obsidian (formațiune sticloasă a unor depuneri recente din lavă), și că au lăsat astfel o urmă a capacităților lor tehnice, sub forma folosirii uneltelor metalice. Nu pot subscrie la aceasta. Oamenii epocii de piatră cu greu ar fi putut să aibă scule conținând metal. Cred că această teorie nu este corectă.

În timpul cercetărilor arheologice și geologice, savanții au descoperit un monolit căzut, care și într-o rână avea o înălțime de doi metri. După ce l-au întors, cu mari eforturi, pe cealaltă parte au descoperit câteva desene. O enigmă demnă de a fi inclusă în jungla de întrebări iscate de Insula Paștelui.

Merită să fie menționată și o altă remarcabilă descoperire. În mijlocul platoului se află trei bolovani cu diametre de la un metru la un metru și jumătate. Atunci când s-au făcut măsurători, s-a descoperit că linia care unește doi dintre cei trei bolovani se află exact pe direcția nord-sud. Iar linia care pornește de la primii doi la cel de-al treilea indică, cu o mică eroare, direcția în care soarele se află vara la zenit. Iarăși trebuie să ne întrebăm dacă este vorba de o cultură stinsă, care și-a lăsat urmele cunoștințelor astronomice, sau dacă nu cumva strămoșii noștri munceau „din ordine superioare".

Aceste dovezi ale trecutului nu pot fi tratate drept coincidențe.

În *El Mercurio* din Santiago de Chile, șeful expediției științifice, Humberto Sarnataro Bounaud, a susținut punctul de vedere că o străveche cultură necunoscută ar fi făcut totul, pentru că băștinașii din regiune nu ar fi putut niciodată să ajungă la asemenea realizări. Dar, spune Bounaud, era deja clar că platoul ar fi fost un excelent loc de aterizare pentru tot felul de obiecte zburătoare. Aceasta ar explica de ce cele 233 de blocuri de piatră aranjate perfect simetric, care ar putea fi privite ca niște repere îndreptate spre cer.

Bounaud mai scrie: „Sau explicația ar putea fi foarte simplă, anume că locul a fost folosit de niște ființe necunoscute pentru scopurile lor".

Am intrat atât de detaliat în descoperirile de pe platoul de la El Enladrillado din două motive. Mai întâi, pentru că acestea sunt cunoscute în Europa doar într-un cerc restrâns de specialiști, iar în al doilea rând pentru că ele se potrivesc perfect cu teoria mea care spune că marcajele de la golful Pisco sunt începutul unei linii drepte de-a lungul căreia se află terenuri de aterizare pentru cosmonauți, care duc până în nordul statului Chile.

Trebuie să avem permanent în minte faptul că, deși creatorii străvechilor culturi dispar, urmele lăsate

de ei ne ridică întrebări și ne provoacă. Pentru a găsi răpunsuri la întrebările lor, pentru a putea ridica mănușa provocării, institutele de cercetări arheologice ar trebui să primească de la guverne, sau poate de la organizațiiile internaționale, fonduri adecvate, astfel încât să își poată sistematiza și accelera investigațiile. Este atât necesar, cât și corect ca națiunile avansate să investească în viitor miliarde, iar cercetarea trecutului să fie considerată o Cenușăreasă? S-ar putea să vină ziua în care națiunile să înceapă o cursă a cercetărilor arheologice, care să fie păstrate sub cel mai strict secret militar. Va apărea o situație similară cu cea din vremea primelor aselenizări, dar cursa arheologică nu va mai fi una de prestigiu, ci una care să implice mulți bani.

În această privință, aș vrea să menționez un număr de locuri în care cercetarea cu mijloace moderne ar duce probabil la „descifrarea" multor secrete ale trecutului, în beneficiul tehnologiei.

♦ Rămășițele unei așezări umane datate cu metoda C_{14} acum 29600 de ani, găsite în insula Santa Rosa, California.

♦ La mai puțin de 20 de kilometri de orașul spaniol Ronda, într-o vale montană singuratică, se găsește peștera La Pileta. Se poate demonstra că aici au trăit

oameni între anii 30000 și 6000 î.e.n. Pereții peșterii sunt acoperiți cu semne stranii stilizate, care nu sunt niște mâzgăleli fără noimă, pentru că sunt executate artistic și se repetă adesea. Ele ar putea constitui un tip de scris.

♦ În munții Ennedi, din sudul Saharei, Peter Fuchs a descoperit patru personaje feminine gravate pe piatră, cu caracteristici de negăsit altundeva în Africa. Corpurile acestora poartă îmbrăcăminte și au tatuaje similare cu cele găsite în Pacificul de Sud. Dar distanța dintre sudul Saharei și insulele Pacificului este de 25000 de kilometri în linie dreaptă!

♦ Așa-numitele meandre se cunosc de demult, din numeroase desene rupestre din Africa și Europa. Ele sunt desene ale unor labirinturi; până acum, nimeni nu a știut ce să facă cu ele. Dar aceste simboluri labirintice su fost găsite și în peșteri din America de Sud, mai ales în Territorio Nacional de Santa Cruz și în Territorio de Neuguen, în Argentina. A existat un schimb de idei între artiștii care le-au creat? Cum altfel s-ar putea explica repetarea acelorași simboluri?

♦ Savantul argentinian Juan Moricz a demonstrat că limba maghiară era vorbită în vechiul regat Quito înainte de cucerirea spaniolă. El a descoperit nume de familie similare, toponimice similare și obiceiuri funerare identice. Când vechii maghiari își înmormântau un mort, ei își luau rămas-bun de la

acesta cu cuvintele: „Va dispărea în constelația Ursei Mari". Iar în văile Quinche și Cochasqui din America de Sud se găsesc tumuli care sunt reproduceri fidele ale celor șapte stele principale ale Ursei Mari.

♦ Din timpuri preistorice, o piatră înaltă de trei metri și jumătate și cu o circumferință de zece metri se află pe un delușor între Abancay și râul Apurimac, în Peru, pe drumul dintre Cuzco și Macchu Picchu. Această Piedra de Sihuite are reliefuri care arată minunate terase, temple și blocuri de locuit, ca și stranii „conducte" și o scriere care nu a fost încă descifrată. Există reliefuri similare din zonă, cunoscute sub numele de Rumihuasi și Intihuasi. Rumihuasi are un model al unui templu cu o nișă de un metru și jumătate.

♦ În cunoscuta revistă americană *National Geographic* a apărut în februarie 1967 un articol despre un mic trib de Ainu, care trăiește în insula japoneză Hokkaido. Ainu încă susțin cu tărie că ei sunt descendenții direcți ai „zeilor" veniți din Cosmos, iar miturile lor spun aceleași lucruri.

♦ Pe un vas care datează din secolul șase î.e.n., aflat la Vatican, Apollo este reprezentat zburând, cântând la liră stând așezat pe un fel de scoică cu trei picioare lungi. Toată structura este purtată prin aer de trei aripi mari de vultur.

♦ În parcul-muzeu de Villahermosa, Tabasco

(Mexic) se găsește un monolit îngrijit sculptat pe care este reprezentat un șarpe, sau mai degrabă un dragon, care înconjoară colosul din trei părți. Înăuntrul animalului se află un om care stă așezat, cu spatele aplecat și cu picioarele întinse. Picioarele sale se sprijină pe niște pedale, iar mâna stângă odihnește pe o „manetă", în timp ce mâna dreaptă poartă o cutiuță. Capul este acoperit de o cască strânsă, care îi acoperă sprâncenele, urechile și bărbia, lăsând la vedere doar fața. Chiar lângă buzele sale se află un aparat care poate fi identificat cu un microfon. Îmbrăcămintea și casca personajului așezat sunt strâns legate.

♦ În cimitirul regal din Ur a fost găsită o daltă lată de cupru, pe care oricine poate vedea, de sus în jos: cinci bile, o cutiuță ca un difuzor, două rachete absolut moderne, care stau una lângă alta și emit raze spre înapoi, câteva desene ca de dragoni și o „copie" destul de fidelă a unei capsule spațiale. Artistul care a gravat aceste lucruri acum 5500 de ani trebuie să fi avut o imaginație de invidiat!

♦ Señor Gerardo Nieman (Hacienda Casa Grande, Trujillo, Peru) are în colecția sa particulară două remarcabile vase de lut. Unul dintre acestea este înalt de 21,5 cm și reprezintă un soi de „capsulă spațială" pe care se pot recunoaște ușor motorul și eșapa-mentul, ca în relieful care îl reprezintă pe zeul-pilot de rachetă Kukulkan de la Palenque. Un

animal asemănător cu un câine, cu gura căscată, stă ghemuit în capsulă. Al doilea vas de lut arată un om care își folosește degetele arătătoare de la ambele mâini pentru a opera un fel de mașină de calcul sau un panou de comandă. Acest vas are o înălțime de patruzeci de centimetri. Ambele vase au fost găsite în valea Chicama,pe coasta de nord a Peru-ului.

Nu, nu ne aflăm la sfârșitul, ci doar la începutul marilor descoperiri care aduc trecutul în vitor.

9

INSULA PAȘTELUI: UN SUBIECT INEPUIZABIL

Pe aproape toate insulele locuibile din Mările Sudului se găsesc rămășițe ale unor mari culturi necunoscute. Acestea, supraviețuitoare ale unor tehnologii inexplicabile, dar vădit foarte avansate uluiesc vizitatorul și efectiv îl împing să facă speculații și să emită teorii.

Mai ales pe Insula Paștelui.

Am petrecut zece zile pe peticul acela de rocă vulcanică din Pacificul de Sud. Zilele în care insula era vizitată doar o dată la șase luni de un vas de război chilian sunt demult duse. Am ajuns acolo cu un avion

cvadrimotor. Nu există încă hoteluri, așa că am locuit într-un cort. Avusesem grijă să aducem cu noi provizii, care pe insulă sunt foarte rare. De două ori am fost invitați la cină de către băștinași. Am consumat somon copt, pe care ei îl îngropau într-o gaură în pământ și îl acopereau cu cărbuni aprinși și cu o grămadă de frunze diferite, care fac parte din rețetele secrete ale gospodinelor din Rapa Nui[1]. A trebuit să așteptăm două ore scoaterea mâncării care sfârâia. Ca un gurmand ce mă aflu, trebuie să recunosc că papilele mele gustative au avut parte de un festin, un adevărat deliciu, o plăcere pe care a egalat-o doar festinul urechilor mele, atunci când oamenii din Rapa Nui au început să cânte din folclorul lor.

Calul încă este mijlocul de transport al insulei – cu excepția unei mașini, care aparține primarului Ropo, în vârstă de douăzeci și șase de ani, om de statură medie și cu o față rotundă, ales democratic de către concetățenii săi. Ropo este regele neîncoronat al insulei, deși există și un „guvernator" și un „comisar de poliție". Ropo provine dintr-o familie veche și probabil știe mai multe despre Insula Paștelui și despre enigmele ei nerezolvate decât toți ceilalți insulari la un loc. El și doi dintre asistenții săi s-au oferit să ne fie ghizi.

Limba vorbită în Rapa Nui este bogată în vocale:

1) Numele dat de băștinași Insulei Paștelui (n.t.).

ti-ta-pe-pe-tu-ti-lo-mu. Nu o vorbesc, așa că am comunicat într-un amestec de spaniolă și engleză. Când nu ne mai înțelegeam, încercam să comunicăm cu ajutorul mâinilor, picioarelor și al mimicii; cred că pentru privitori eram foarte amuzanți.

Există multe versiuni ale istoriei Insulei Paștelui și multe teorii despre aceasta. După cercetările mele de doar zece zile, evident că nu pot să spun ce s-a întâmplat acolo în trecutul îndepărtat, dar cred că am găsit argumente ca să arăt ce nu putea să se întâmple acolo.

Există o teorie care spune că strămoșii actualilor locuitori din Rapa Nui au dăltuit statuile, acum faimoase în întreaga lume, din roca vulcanică dură, de-a lungul a generații întregi de muncă grea. Thor Heyerdahl, pe care îl respect profund, descrie în cartea sa *Aku-aku* cum a găsit sute de unelte de piatră zăcând în dezordine în cariere. Din această masă de unelte, el a tras concluzia că un număr necunoscut de oameni au dăltuit la statui, iar apoi au abandonat în pripă munca într-un moment oarecare. Ei și-au aruncat sculele și le-au părăsit la locul de muncă.

Folosind un mare număr de locuitori, care au lucrat timp de optsprezece zile, Heyerdahl a ridicat în picioare o statuie de dimensiuni medii, folosind grinzi de lemn și o tehnică primitivă, dar eficientă, iar apoi au transportat-o, cu ajutorul frânghiilor și a

aproximativ o sută de oameni, pe principiuiul „hei-rup".

Iată o teorie care pare a fi verificată de practică! Cu toate acestea, arheologii din toată lumea au protestat împotriva acestui exemplu. În primul rând, spun ei, Insula Paștelui a avut întotdeauna un număr mic de oameni și prea puțină hrană pentru a ține în viață numărul de pietrari necesar pentru a îndeplini marele țel – chiar și pe timp de mai multe generații. În al doilea rând, ei afirmă că nu există dovezi că băștinașii ar fi avut vreodată la dispoziție lemnul pentru materialul de construcție (pentru role, de pildă).

După ce am reflectat asupra subiectului la fața locului, cred că pot să spun că teoria uneltelor de piatră nu stă în picioare la o analiză mai atentă a faptelor, care sunt dure, în sensul propriu al cuvântului. După încercarea reușită a lui Heyerdahl, eram gata să tai de pe lista mea una din enigmele nerezolvate. Dar, după ce am ajuns în fața peretelui de lavă din craterul Rano Raraku, am hotărât să las semnele de întrebare în continuare. Am măsurat distanța scobită dintre lavă și statuile neterminate și am găsit spații de până la 2 metri, pe o distanță cam de 35 de metri. Nimeni nu ar fi putut vreodată să scobească cantități atât de mari de lavă cu mici unelte primitive de piatră.

Thor Heyerdahl i-a pus pe băștinași să cioplească timp de săptămâni cu ajutorul vechilor

unelte găsite acolo din abundență. Am văzut rezultatul: un șanț de câțiva centimetri săpat în roca vulcanică dură! Și noi am zgâriat ca nebunii în rocă, folosind cele mai mari pietre pe care le-am putut găsi. După câteva sute de lovituri, din „uneltele" noastre nu mai rămăseseră decât niște ciobituri amărâte, în timp ce roca abia dacă prezenta câteva zgârieturi.

Teoria uneltelor de piatră ar putea să fie valabilă în cazul unora dintre statuile mai mici, provenind dintr-o epocă mai apropiată de a noastră, dar, după părerea mea și a multor altor vizitatori ai Insulei Paștelui, ea nu poate fi acceptată pentru excavarea materiei prime a colosalelor statui din rocă vulcanică.

Astăzi, craterul Rano Raraku arată ca un gigantic atelier al unui sculptor, în care s-a dat încetarea lucrului chiar când munca era în toi. Statui terminate, pe jumătate terminate și abia începute stau peste tot, în poziție verticală sau orizontală. Aici răsare din nisip un nas uriaș, acolo un picior pentru care nu există pantof pe lumea asta stă întins în iarba pipernicită, iar în altă parte o față iese din piatră, de parcă ar vrea să respire.

Primarul Ropo stătea lângă noi și se uita cum dădeam în piatră cu toată puterea, dând din cap.

„De ce râdeți? l-a întrebat prietenul meu Hans Neuner. Doar așa au făcut și strămoșii dumneavoastră, nu?"

Ropo i-a răspuns cu un zâmbet larg. Cu o priv-

ire piezișă, el a spus sec: „Așa spun arheologii."

Până acum, nimeni nu a reușit să aducă o explicație măcar cât de cât acceptabilă de ce câteva sute de polinezieni, care abia își duceau zilele în lupta cu lipsa de hrană, s-au hotărât să se apuce de greaua muncă de a sculpta peste 600 de statui.

Nimeni nu a fost capabil să dea vreun indiciu privitor la tehnicile avansate cu ajutorul cărora blocurile de piatră au fost extrase din lava dură.

Până acum, nimeni nu a fost capabil să explice de ce polinezienii (dacă ei au fost sculptorii) au dotat fețele cu trăsături și expresii pentru care nu exista vreun model pe insulă: nasuri lungi și drepte, guri cu buze subțiri, ochi trași și frunți înguste.

Nimeni nu știe ce reprezintă aceste sculpturi.

Nici chiar Thor Heyerdahl!

Poate să pară din partea mea o obrăznicie nu numai să resping teoria lui Thor Heyerdahl despre modul în care au fost folosite unelte de piatră pentru a face statuile, dar și să folosesc abundența de unelte exact pentru a demonstra contrariul, anume că uriașele statui nu puteau fi realizate pe calea aceasta.

Dacă ce spun eu sună incredibil, iată explicația – ca de obicei, una care sună fantastic.

Un mic grup de ființe inteligente a eșuat pe Insula Paștelui, datorită unei „probleme tehnice". Naufragiații aveau un stoc mare de cunoștințe

tehnice, arme foarte avansate și o metodă de prelucrare a pietrei necunoscută nouă, care a lăsat urme în multe locuri de pe Pământ. Străinii sperau că vor fi căutați, găsiți și salvați de ai lor. Dar cel mai apropiat pământ continental se afla la 4000 de kilometri distanță.

Zilele se scurgeau fără ca ei să facă ceva. Viața pe mica insulă devenise plictisitoare și monotonă. Necunoscuții au început să îi învețe pe băștinași elemente de vorbire; le-au spus despre lumile străine, despre stele și sori. Poate pentru a lăsa băștinașilor o amintire perenă a șederii lor, dar poate și pentru a semnaliza prietenilor care îi căutau prezența lor pe insulă, străinii au extras din roca vulcanică o statuie colosală. Apoi au făcut alți uriași de piatră, pe care i-au dispus pe piedestale de piatră de-a lungul țărmului, astfel încât să fie vizibili de departe.

Până când, brusc, a intervenit salvarea.

Iar băștinașii au fost lăsați cu o grămadă de resturi, cu statui abia începute și pe jumătate terminate. Ei au ales pe cele care erau cel mai aproape de finisare și le-au terminat, după ce au muncit îndârjit ani de zile, folosind uneltele lor de piatră. Dar cele circa 200 de statui care erau doar schițate în stâncă și-au bătut joc de „zgârieturile" făcute de ustensilele de piatră. În cele din urmă, locuitorii nepăsători, care se gândesc doar la ziua de azi – nici chiar astăzi nu se

prea omoară cu munca – au renunțat la treaba care nu le aducea nimic, și-au aruncat uneltele și s-au întors la peșterile și colibele lor primitive.

Cu alte cuvinte, întregul arsenal de câteva sute de unelte de piatră care nu au reușit să sape în stâncă a fost lăsat de ei, și nu de sculptorii adevărați. Eu susțin că uneltele de piatră sunt dovada resemnării în fața unei sarcini imposibil de îndeplinit.

De asemenea, bănuiesc că maeștrii care au dat lecții în Insula Paștelui sunt aceiași cu cei de la Tiahuanaco, de la Sacsayhuaman, de la golful Pisco ș.a.m.d. Evident, este una dintre multele teorii posibile și ar putea fi contracarată prin invocarea distanțelor mari. Dar asta ar însemna să nu se ia în seamă teoria mea – și eu nu sunt singurul care o susține – că în trecutul îndepărtat au existat niște ființe inteligente, posesoare ale unei tehnologii avansate, pentru care parcurgerea unor distanțe mari în aeronave de diferite tipuri nu constituia o problemă.

Lumea poate să se îndoiască de teoria mea, dar trebuie să recunoască faptul că lucrurile arată ca și cum pentru sculptorii aceia tăierea colosilor din lava tare ar fi fost un joc de copii.

Poate că pentru ei era un hobby.

Dar poate că aveau în minte o finalitate anume.

S-au săturat oare într-o zi de jocul de-a statuile?

Sau au primit un ordin care i-a determinat să înceteze?

În orice caz, ei au dispărut brusc.

Până acum, nu s-a făcut nici o săpătură mai adâncă. Poate că în stratele mai de jos se vor găsi vestigii care să facă posibilă o datare semnificativ mai timpurie.

Americanii au construit un aeroport; au săpat solul până au obținut o pistă tare de calcar. Dar nu am văzut vreo săpătură sistematic făcută și nici nu am auzit de planuri pentru așa ceva. Localnicii își văd de treburile lor, fără să își facă probleme – și de ce și-ar face? Turiștii care se obosesc să vină până aici se minunează de ce văd și fac poze pentru albumul de familie. Dar investigații arheologice serioase nu se fac.

Se știe că Moai, cum numesc localnicii statuile, aveau pe vremuri pe capete niște pălării roșii, făcute dintr-un material adus dintr-o altă carieră decât cea folosită pentru corpuri și capete. Am și văzut cariera „de pălării". În comparație cu cea din craterul Rano Raraku, aceasta pare o groapă făcută de un copil în joacă. Locul este prea îngust pentru a putea face uriașele pălării roșii. Iar pălăriile roșii, care sunt fragile și poroase, mă fac și ele sceptic.

Chiar au fost cioplite acolo?

Eu cred că mai degrabă au fost făcute dintr-un

amestec de pietriș și pământ roșu. Multe pălării sunt goale pe dinăuntru. Au vrut constructorii să le facă mai ușoare, pentru a le transporta mai ușor? Dacă acceptăm ideea pălăriilor făcute dintr-un amestec de pietre și pământ – iar aceasta este destul de plauzibilă – atunci spinoasa problemă a transportului va fi instantaneu rezolvată. Pălăriile rotunde au fost pur și simplu rostogolite de la cariera de tuf până la locul de amplasament al statuilor, întotdeauna aflate mai jos.

Atunci când am discutat această posibilitate cu primarul Ropo, acesta a spus că pălăriile trebuie să fi fost mult mai mari la construirea lor în cariera de tuf, pentru că la rostogolire ar fi trebuit să piardă mult material prin abraziune. Poate că așa este, dar chiar și astăzi pălăriile au o mărime respectabilă, cu o circumferință de 8 metri și o înălțime de 2,15 m. Chiar și așa, trebuie să fi fost foarte greu să pui asemenea pălării pe capete aflate la peste 10 metri înălțime.

Dar, la urma urmei, de ce au fost puse pălăriile roșii pe statuile acelea ciudate? Până acum, nu am văzut vreo explicație convingătoare în literatura despre Insula Paștelui. Prin urmare, îmi pun următoarele întrebări:

Au văzut băștinașii niște „zei" cu căști și și-au amintit de acest lucru atunci când au construit statuile?

Din ce motiv statuile le-au părut incomplete

fără pălăriile-căști?

Vor aceste pălării să exprime același lucru cu „căștile" și „halourile" de pe stâncile și pereții de peșteră de peste tot din lume?

Atunci când primii oameni albi au vizitat Insula Paștelui, de gâturile statuilor Moai încă atârnau tăblițe de lemn cu inscripții, dar nici măcar acești primi curioși nu au găsit vreun băștinaș care să știe citi cele scrise. Nici până acum cele câteva tăblițe păstrate nu și-au dezvăluit secretele. Dar ele sunt dovada că în trecut pe Rapa Nui se cunoștea scrierea, scriere care, în treacăt fie spus, seamănă uluitor cu cea chineză. Generațiile care au urmat vizitei „zeilor" au uitat scrisul.

De asemenea, se găsesc și petroglife, care conțin litere și simboluri inexplicabile. Aceste pietre late cu inscripții și desene se află împrăștiate pe plajă ca niște covoare. Multe dintre aceste pietre rupte sau fisurate au suprafețe de 20 de metri pătrați. Ele se pot găsi peste tot unde solul este destul de plat. Pe ele am putut identifica pești, ființe greu de definit în stadiu embrionar, simboluri solare, sfere și stele.

Pentru a face contururile mai clare, primarul Ropo le-a întărit cu creta. L-am întrebat dacă există cineva care să știe să interpreteze acele semne. El a spus că știa că petroglifele conțin date astronomice. A mai spus că toate templele de pe insulă fuseseră

aliniate după Soare și constelații.

După aceea, excursia noastră pe Insula Paștelui ne-a oferit o surpriză plăcută. Primarul Ropo ne-a dus pe plajă și ne-a arătat un ou de piatră de proporții uluitoare. În timp ce ne învârteam în jurul relicvei de piatră, el ne-a explicat că acel ou fusese inițial amplasat în centrul Templului Soarelui, pentru că „zeii" veniseră la ei într-un ou. (Descoperită în ziua de Paște a anului 1722, Insula Paștelui nu putea să ne facă o altă surpriză decât un ou.) Am adăugat recunoscător această informație la dosarul meu cu ouă stranii găsite în toată lumea.

La câțiva metri de armata de statui căzute, oul artificial se fărâmițează pe malul mării. În cataloage, doar un număr deosebește acest ou de toate fleacurile de piatră aflate pe plajă.

10

ÎN INDIA, PENTRU A CONSULTA SCRIERILE SFINTE

„Și am intrat în camera cea mare, care strălucea ca interiorul unui templu. Ființe cu fețe umane și cu mâini de om alergau peste tot. Purtau tot felul de aparate și tot felul de cutii de toate mărimile, pe care le înmânau unor făpturi ce așteptau în spatele unor ziduri scunde, purtând un acoperământ de cap ciudat, cu semnul vulturului. Sala templului era plină de o muzică cerească. Adesea auzeam o voce de înger, iar o dată am prins niște cuvinte: «zborul 101 spre New York – poarta 12».

Apoi un heruvim m-a dus de mână și m-a lăsat în seama unui serafim care a fost foarte blând cu mine și mi-a spus «biletul dumneavoastră». Nu am putut descifra scrisul divin de pe el. Iar heruvimul a venit iarăși lângă mine și m-a condus la o pasăre cerească mare, care strălucea, aflată într-un loc neted, întins, în marele țarc al fiarelor cerești. Pasărea divină stătea așezată pe opt roți care ieșeau din pântecele ei de metal ca niște picioare de vițel și care păreau să fie făcute din piele tăbăcită. Creatura divină strălucitoare avea aripile larg întinse. Toată lumea aștepta pe zeul care urma să zboare cu noi și pe care heruvimul l-a numit pilot.

Am urcat pe scara de argint a păsării și am văzut pe aripi patru cutii, cu câte o gaură mare în ele. Și am văzut că în una din acele cutii se roteau multe roți. Pasărea cerească era sigur a zeului numit «Swissair», pentru că un zid care strălucea tare îi spunea des numele.

În pântecele păsării zeului aerului am auzit sunete de harpă, iar nasul mi s-a umplut de mirosul plăcut de iasomie. Un heruvim cu o față foarte plăcută m-a așezat pe un tron și mi-a legat strâns de piept o curea lată. Muzica de harpă a încetat, iar o voce zeiască a anunțat: «Vă rugăm să nu mai fumați și să vă strângeți centurile de siguranță». Vocea a mai rostit niște profeții pe care le-am înțeles tot atât de puțin

pe cât am înțeles și alte lucruri care s-au spus acolo. Dintr-o dată a venit un zgomot mare, ca mugetul și bubuitul unei furtuni. Pasărea a tremurat, a început să se miște și a vuit departe de celelalte păsări care veneau mai iute decât goana leopardului. Și a mers tot mai iute și mai iute, mai puternic decât talazul mării, tare ca un fiu al primului nostru părinte, Soarele. Frica îmi apăsa pieptul ca o curea strânsă, încinsă la roșu. Simțurile m-au părăsit.

Apoi heruvimul cel încântător stătea lângă mine și îmi dădea nectar divin amețitor, apoi ridica mâna și deschidea o ușiță deasupra capului meu. Fața mi-a fost atinsă de un vânt celest răcoritor. Am ridicat ochii și, iată, din pântecul păsării divine am putut vedea aripile, care nu se mișcau și care nu s-au mișcat așa cum se mișcă aripile păsărilor. Sub mine am văzut apă și nori și o învălmășeală de verde și brun în figuri cu colțuri ciudate. M-am simțit tulburat și am tresărit. Apoi heruvimul stătea iar lângă mine și îmi spunea cu înțelepciunea celor din cer: «Nu îți fie teamă, nimeni nu a rămas vreodată aici»."

Tocmai am povestit o călătorie cu avionul așa cum ar fi spus-o unul dintre strămoșii noștri dacă ar fi zburat de la Zürich la New York într-un reactor modern. Aparent, este o închipuire absurdă, dar vom vedea că nu este deloc ridicolă.

Profetul Ezechiel (X, 1-19) ne-a lăsat o relatare

care sugerează o similitudine cu tentativa mea de a reproduce călătoria unui strămoș cu avionul:

„1. Apoi m-am uitat și, iată, pe firmamentul de deasupra capetelor heruvimilor a apărut ceva care era ca o piatră de safir, care arăta ca un tron.

2. Iar el vorbit-a omului îmbrăcat în pânză și i-a spus, Du-te între roți, chiar sub heruvim, și umple-ți mâinile tale cu cărbuni de foc... Și el a trecut prin fața ochilor mei.

3. Acum, heruvimii stăteau în partea dreaptă a casei, iar omul a intrat. Iar norul a închis de tot curtea.

4. Apoi slava DOMNULUI s-a ridicat de la heruvim și a trecut peste pragul casei; iar casa s-a umplut de nor, iar curtea era plină de strălucirea slavei DOMNULUI.

5. Iar sunetul aripilor heruvimului se auzea chiar și în celaltă curte, ca vocea Dumnezeului Atotputernic când vorbește.

6. Si s-a făcut că atunci el i-a poruncit omului îmbrăcat în pânză, spunându-i, Ia foc dintre roți, dintre heruvimi; iar el s-a dus și a stat între roți.

9. Iar când m-am uitat, iată cele patru roți cu heruvimii, o roată la un heruvim și o roată la alt heruvim: iar roțile erau de culoarea pietrei de beril[1].

1) Berilul este un silicat compus de aluminiu și beriliu. Formele sale cele mai cunoscute sunt smaraldul și aquamarina. Principala sursă minerală de beriliu (n.t.).

10. Iar cum arătau ei, cei patru arătau la fel, ca și cum ar fi fost o roată înăuntrul altei roți.

11. Când se duceau se duceau în cele patru colțuri, dar nu se întorceau așa cum veneau, ci la locul unde le era înainte capul.

12. Iar tot trupul lor, și spatele lor, și mâinile lor și aripile lor, erau pline de ochi, chiar și roțile pe care toți patru le aveau.

13. Roților acestea, după cum am auzit eu, li s-a zis: „Vijelie".

16. Iar când heruvimii plecau, și roțile se ascundeau, iar când heruvimii își ridicau aripile ca să se urce de pe pământ, și roțile se ascundeau în spatele lor.

17. Când ei stăteau și acestea stăteau, iar când se ridicau, și ele se ridicau...

19. Iar heruvimii și-au înălțat aripile și s-au ridicat în fața mea de la pământ. Cum urcau ei, roțile erau sub ei..."

Academia Internațională de Studii Sanscrite de la Mysore (India) a fost primul organism care a făcut experimentul de a interpreta un text sanscrit al lui Maharishi Bharadvaya, un clarvăzător dintr-o perioadă veche, într-o manieră potrivită modului nostru modern de gândire. Rezultatul, care mi-a parvenit negru pe alb, a fost atât de surprinzător, încât în cursul unei călătorii în India am verificat exactitatea traducerii

atât la Mysore, cât și la Colegiul Central din Bangalore. Iată cum arată în traducere modernă un vechi text sanscrit:

„6. Un aparat care se mișcă prin propriile puteri ca o pasăre, că este pe pământ, în apă sau în aer, se numește Vimana...

8. ...care se poate mișca pe cer dintr-un loc într-altul...

9. ...de la țară la țară, de la lume la lume...

10. ...este numit Vimana de către preoții științelor...

11. ...secretul construirii de mașini zburătoare...

12. ...ce nu se poate rupe, nu se poate divide și nu ia foc...

13. ...și care nu poate fi distrus...

14. ...secretul facerii mașinilor zburătoare stă ascuns.

15. ...secretul care face invizibile mașinile zburătoare.

16. ...secretul care face să auzi zgomotele ușoare și conversațiile din mașinile zburătoare dușmane.

17. ...secretul care face să vezi ce se întâmplă în interiorul mașinilor zburătoare dușmane.

18. ...secretul de a prezice drumul mașinilor zburătoare dușmane.

19. ...secretul de a face ca ființele din mașinile zburătoareduşmane să își piardă cunoștința și de a

distruge mașinileduşmane."

Mai departe, în text se descriu cu precizie cele treizeci și una de piese principale din care este făcută mașina. De asemenea, se enumeră șaisprezece feluri de metal care sunt necesare pentru a construi un vehicul zburător, dar numai trei dintre acestea ne sunt cunoscute astăzi. Toate celelalte au rămas intraductibile până în ziua de astăzi.

Experimentul efectuat la Mysore asupra acestui text, a cărui vechime nu se cunoaște, ar trebui să fie consacrat ca un exemplu de conținut al unui text vechi exprimat în termeni moderni.

O curiozitate care nu îmi dă pace m-a determinat să mă duc direct la vechea sursă indiană originală. Ce mulțime de informații misterioase și fascinante despre mașini zburătoare și arme fantastice ar putea fi găsite în traducerile Vedelor indiene și ale epopeilor! În fața acestor bijuterii indiene, pălește chiar și Vechiul Testament, cu descrierile sale pline de vigoare.

Curiozitatea mea față de sursele originale s-a amplificat datorită unei întâlniri pur întâmplătoare. După ce am ținut un curs într-un cerc restrâns la Zürich, un student indian s-a apropiat de mine și mi-a spus cu o candoare dezarmantă: „Chiar credeți că ce ne-ați spus aici este nou sau surprinzător? Orice indian semieducat cunoaște capitolele principale ale Vedelor și știe că zeii din timpurile vechi se deplasau în mașini

zburătoare și posedau arme îngrozitoare. Nu glumesc, în India și un copil știe asta!"

În mare, simpaticul tânăr voia doar să îmi confirme teoria și poate și să mă calmeze, pentru că mă aprind repede când discut subiectul meu favorit.

În anii care au urmat, am avut o corespondență cam unilaterală cu savanți indieni, specialiști în sanscrită. Ei mi-au răspuns foarte politicos la întrebări și mi-au trimis fotocopii ale textelor sanscrite, pe care nu le puteam citi. Singurii care au profitat de pe urma obsesiei mele au fost prietenii mei colecționari de timbre. Dar eu nu îmi găseam liniștea. Trebuia să merg în India, la texte.

În toamna lui 1968 a zburat către Bangalore, capitala statului sudic Mysore. Bangalore este centrul educațional al sudului Indiei. Dar la început nu am remarcat așa ceva. Prima zi a șederii mele acolo a fost un caleidoscop de impresii amețitoare care îmi treceau prin fața ochilor. Cerșetori, foamete, care cu boi, taxiuri rablagite, femei cu diamante în nas și cu pete roșii pe frunte, colibe scorojite de lemn și palate în stil englez colonial, freamătul străzilor și vaci sfinte slăbănoage, cu ochii roșii, soldați în uniforme verzi-albăstrui și o apă gălbuie murdară pe marginea străzilor și mai presus de toate mirosul ciudat care părea să îmi pătrundă în creier.

Universitatea din Bangalore, care beneficiază de

subvenții din străinătate, este foarte bine echipată și are multe minți strălucite. Profesorii și studenții lucrează împreună la rezolvarea problemelor științifice care apar.

Specialiști în limba sanscrită, ca profesorul Ramesh J. Patel, de la Centrul cultural de la Kochrab și T.S. Nandi de la Universitatea din Ahmedabad, mi-au rezervat o parte din prețiosul lor timp. În general, un simplu apel telefonic era deajuns pentru stabilirea locului și orei de întâlnire.

Am întrebat despre vechimea Vedelor și a epopeilor. Savanții mi-au spus în unanimitate că Mahabharata, epopeea națională a indienilor, care are mai mult de 80000 de strofe, are actuala formă stabilită cam în 1500 î.e.n. Dar când am întrebat despre miezul epic am primit drept răspuns sau 7016, sau 2604 î.e.n. Neobișnuita precizie a datelor se datorează poziției unor constelații la vremea unei bătălii descrise în Mahabharata. În ciuda acestor date astronomice, specialiștii încă nu s-au pus de acord asupra vechimii epopeii. Ca și în cazul Vechiului Testament, autorul inițial al Mahabharatei nu este cunoscut. Se presupune că acesta ar fi un personaj legendar, Vyasa, dar se spune, cu o siguranță destul de mare, că ultimul narator oral, Sauti, ar fi pregătit prima versiune scrisă completă.

Pentru uzul matematicienilor care își pot pune

calculatoarele la lucru pentru a calcula dilatarea temporală a zborurilor interstelare, pot menționa două numere pe care le-am notat în Bangalore. În Mahabharata, 1200 de ani divini sunt echivalenți cu 360800 de ani ai oamenilor!

Am fost de-a dreptul furios că nu știu să citesc scrierea sanscrită; mi s-a arătat cu exactitate în ce texte pot găsi pasajele despre „superarme", „arme zburătoare" și „mașini zburătoare" pe care le căutam. Oamenii aceia au luat telefonul și au avertizat bibliotecarii despre sosirea mea și despre textele pe care voiam să le văd; mi s-au recomandat și niște studenți săritori, ca să mă însoțească și să se asigure că am găsit exact ce căutam.

Iar când țineam în mână, în sfârșit, răspunsul la întrebările mele, esențialul era scris în sanscrită sau în una dintre limbile vorbite în India. Dezamăgit de slabele rezultate, am decis să păstrez contactul, iar într-o zi să mă întorc cu ceva mai multă înțelepciune.

Încă nutream speranța că există o autoritate capabilă să îmi satisfacă curiozitatea, spunându-mi în detaliu ce e cu acele texte. Din Elveția, corespondasem cu profesorul dr. T. S. Nandi, savant sanscritolog la Universitatea din Ahmedabad. L-am vizitat, iar prin intermediul lui am făcut cunoștință cu profesoara Esther Abraham Solomon, care este șefa

lui. Ea are vaste cunoștințe de limbă sanscrită. A condus timp de șase ani Departamentul de Limba Sanscrită, iar savanții din toată India o privesc ca pe unul dintre cei mai mari experți în domeniu.

Ahmedabad este un vechi centru al industriei bumbacului și are multe moschei și morminte importante. Se află pe malul râului Sabramartic și are 1.2 milioane de locuitori. Faima de astăzi i se datorează Universității Gujarat, fondată în 1961.

Ahmedabad are o atracție turistică deosebită, Minaretele Tremurătoare. Acestea sunt două minarete înalte de moschee, construcții masive, iar în ele se poate urca până în vârf cu ajutorul unei scări spirale – desculț, bineînțeles. Aceste minarete au o ciudățenie unică în lume. Dacă un mic grup de oameni face să oscileze unul dintre turnuri prin mișcări ritmice, și celălalt va începe să oscileze. Până acum, cele două turnuri au rezistat asaltului continuu al turiștilor și după cum arată vor supraviețui și turnului înclinat de la Pisa.

Profesorul Nandi mi-a aranjat o întâlnire cu profesoara Esther Solomon pentru ora prânzului. El mi-a spus: „Mergeți la primul etaj; numele ei este scris pe ușă, intrați și simțiți-vă ca acasă".

Am plecat sub arzătorul soare al amiezei – era în noiembrie. Universitatea este o clădire tencuită, modernă, funcțională, cu două etaje, fără inutile

decorațiuni exterioare. Am așteptat în vestibul. Pentru un european, indicația „intră și simte-te ca acasă" este foarte neobișnuită. Am privit cum profesorii și studenții intră în diversele cabinete fără să bată, ca și cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume, și am observat cât de politicos și fără formalități se amestecau unii cu alții.

Profesoara Solomon a sosit după ora unu. Avusese un seminar. Era îmbrăcată cu un sari simplu. Am estimat că avea cam cincizeci de ani. M-a primit ca pe un vechi prieten, evident, pentru că profesorul Nandi îi vorbise despre mine. Am purtat discuția în limba engleză, iar ea mi-a permis să înregistrez convorbirea pe bandă magnetică.

Iată convorbirea noastră:

„Doamnă profesor, greșesc în interpretarea mea, sau am înțeles bine de la colegii dumneavoastră că vechile Vede indiene sunt mai vechi decât Vechiul Testament?"

„Nu putem și nu trebuie să facem asemenea afirmații. Nici textele indiene antice, nici Vechiul Testament nu pot fi datate exact. Deși înclinăm tot mai mult să datăm cele mai vechi părți din Mahabharata în jurul anului 1500 î.e.n., este o estimare destul de prudentă și o presupunere care se referă la nucleul epic, cel mai vechi, al epopeii. Evident, există multe adăugiri și șlefuiri care au fost făcute în era noastră. Chiar și datările exacte de astăzi trebuie privite cu rezerve.

Nucleul original al Mahabharatei ar putea să fie mai vechi cu o sută sau mai multe sute de ani decât anul 1500 î.e.n. Știți, cele mai vechi texte au fost scrise pe coajă de palmier, dar înainte de aceste texte pe palmier epopeea a fost transmisă timp de generații pe cale orală. Există și inscripții în piatră, dar acestea sunt relativ rare în India."

„În munca dumneavoastră ați găsit paralelisme între textele Vechiului Testament și textele indiene originale?"

„Fără îndoială, există unele paralelisme, dar după părerea mea asemenea similitudini se pot observa și la cele mai multe dintre legendele omenești. Să ne gândim numai la Potop, sau la povestea zeilor care l-au creat pe om, sau la eroii care au fost goniți din rai, sau la repetatele referiri la armele folosite de ei."

„Dar mai ales în vechile texte indiene și tibetane se întâlnesc arme care amintesc de science-fiction. Mă gândesc la trăznetul divin și la armele cu raze, la acea armă de tip hipnotic, ca cea menționată în Mahabharata, sau la discul pe care îl aruncau zeii și care se întorcea mereu la ei, ca un bumerang, ca și la textele care par să ne spună despre arme bacteriologice. Ce credeți despre acestea?"

„Ele sunt exagerări ale descrierilor închipuite ale imaginarei puteri a zeilor. Oamenii din vechime simțeau, fără îndoială, nevoia de a atribui conducătorilor și regilor lor o aură mistică, misterioasă. În mod sigur, ei au inventat mai târziu acele incredibile atribute ale invulnerabilității – amplificându-le cu fiecare generație."

„Ar putea aceste concepții fantastice să fie reconciliate

cu lumea ideilor din epoca primitivă?"

„Evident. Dar noi înșine ne confruntăm mereu cu probleme!"

„Obiectele zburătoare numite Vimana sunt foarte des descrise în textele indiene și tibetane. Ce credeți despre acestea?"

„Ca să fiu sinceră, nu știu cum să le tratez. Descrierile duc la ceva care seamănă evident cu avioanele, în care zeii luptau în cer."

„Atunci, putem sau ar trebui să le clasificăm ca simple mituri și să le lăsăm deoparte pur și simplu?"

Profesoara Solomon s-a gândit o clipă, apoi a răspuns resemnată:

„Da, așa ar trebui."

„Dar dacă acestea ar fi descrierile unor evenimente reale foarte îndepărtate?"

„Asta ar fi fantastic!"

„Dar imposibil ar fi?"

„Nu știu, cu adevărat nu știu."

Ajuns afară, am fost atacat de o căldură insuportabilă. M-am întors încet în oraș, trecând peste un pod care nu părea să aibă vreun rost, pentru că râul era secat și arăta ca un pârâiaș. Producătorii de covoare își întinseseră marfa lor colorată la uscat în albia râului, cât vedeai cu ochii. Am încercat în mai multe rânduri să recapitulez discuția. Nici măcar această femeie foarte inteligentă nu reușise să dea un răspuns satisfăcător întrebărilor mele.

Căci exact lucrurile pe care profesoara Solomon nu putuse să mi le lămurească erau cele care mă împingeau de atâta vreme să compar teoria mea cu conținutul celor mai veci cărți ale omenirii și să găsesc paralele în descrierea unor evenimente anumite.

Ajuns la hotel, climatizarea m-a mai adus la viață. Am deschis la întâmplare Mahabharata și am ajuns la pasajul acesta:

„Brighu, întrebat despre dimensiunile cortului cerului, a răspuns:

«Infinit este acel spațiu locuit de cei binecuvântați și de divinități, încântător este, cu multe clădiri, iar marginile lui nu pot fi atinse.

Deasupra este sfera puterii, iar dedesubt Soarele și Luna nu se mai văd, acolo zeii sunt propria lor lumină și strălucesc ca soarele și sclipesc ca focul.

Și nici chiar ei nu văd granița mărețului cort al paradisului, pentru că este greu de atins, pentru că este nesfârșit... Dar în sus și tot mai în sus, universul nu poate fi măsurat nici măcar de zei, și este plin cu ființe care ard și se luminează singure».”

Poveștile din Mahabharata sunt încă ancorate în cețurile trecutului, chiar și în India, unde acest text străvechi este supus celei mai pedante cercetări științifice.

Încă de când a fost capabil să gândească și să folosească limbajul, omul a inventat mituri și legende,

care, după ce au fost repetate timp de mii de ani, la un moment dat au fost scrise. Este uimitor cum unele dintre aceste tradiții au ajuns să fie bazele religiilor sau filozofiilor care au guvernat activitatea omenirii, iar altele au fost respinse și au rămas fără vreo influență. O trăsătură comună a tuturor tradițiilor străvechi este conținutul lor nedemonstrabil. Cele ridicate la rangul de religie sunt „crezute". Dacă încercăm să interpretăm dintr-un punct de vedere mai nou vechile texte, nu avem versiuni mai noi ale textelor, ci trebuie sau să ne mulțumim cu textele vechi, „crezute", sau să ne adresăm textelor respinse. Și totuși, în acestea vom găsi informații uluitoare. Dar se pare că nu e voie să pui în discuție dogmele „crezute", nici să tratezi episoadele din mituri ca pe niște rapoarte asupra unor evenimente reale.

M-am îngropat în biblioteca Universității Sorbona din Paris, în cele douăzeci și șapte de volume ale ediției complete a Cabbalei. Înainte de a scrie concluziile studiului meu, trebuie să spun pe scurt că, cu siguranță, Cabbala este cea mai cuprinzătoare și mai încifrată doctrină secretă a lumii. Începerea scrierii ei a început, se presupune, în jurul anului 1200. Se mai spune că a constituit o reacție la realismul și materialismul Talmudului.

Cabbala interpretează misterioasele sentințe din Vechiul Testament și face comentarii pentru un

cerc restrâns de inițiați asupra mesajelor codificate conținute în vechile legi ebraice. Cabaliștii susțin că această carte a fost scrisă la porunca Domnului. Ea conține semne secrete, simboluri și formule matematice și face legături între toate faptele oculte și puterea mistică a diverșilor zei. Cei care fac parte din restrânsul cerc al inițiaților și care stăpânesc pe deplin misterele Cabbalei dobândesc, se zice, puterea de a face miracole.

Întrucât am obiceiul de a considera descrierile din alte texte vechi drept reale, am luat și istorisirile din Cabbala drept relatări ale faptelor imediat după consumarea acestora. Este singura cale de a pătrunde în ideile oculte ale Cabbalei și în cele din urmă de a găsi o urmă adevărată care să ne ducă de la Pământul nostru la „zei".

Cele „șapte lumi exterioare" ale Cabbalei, cu locuitorii lor, sunt descrise foarte detaliat în mai multe pasaje. Iată câteva extrase pe care le reproduc, respectând sensul:

„Locuitorii lumii Geh însămânțează și cultivă pomi. Ei mănâncă doar din copaci și nu cunosc grânele sau alte cereale. Lumea lor este umbroasă și în ea se găsesc multe animale mari.

Locuitorii lui Nesziah mănâncă tufișuri și plante pe care nu trebuie să le cultive. Ei sunt mici de statură și în loc de nas au în cap două găuri prin care respiră.

Ei sunt foarte uituci și, după ce termină un lucru, uită de ce l-au început. În lumea lor se poate vedea un soare roșu.

Locuitorii lumii Tziah nu au voie să mănânce ce mănâncă alte ființe. Ei sunt foarte cinstiți și au mai multă credință decât oricare alte ființe. În lumea lor se află multe bogății și multe clădiri mari. Pământul este uscat, și se pot vedea doi sori.

Locuitorii lumii Thebel mănâncă totul din apă. Ei sunt superiori tuturor ființelor, iar lumea lor este împărțită în zone în care locuitorii au fețe și culori diferite. Ei fac ca morții lor să învie din nou. Lumea este foarte departe de soare.

Locuitorii lumii Erez sunt descendenții lui Adam.

Locuitorii din Adamah sunt și ei descendenți ai lui Adam, pentru că Adam s-a plâns de lipsa de veselie de pe Erez. Ei cultivă pământul și mănâncă plante, animale și pâine. Ei sunt mereu supărați și adesea se războiesc unii cu alții. În această lume sunt zile, iar constelațiile sunt vizibile. În trecut, ei erau adesea vizitați de locuitorii lumii Thebel, dar vizitatorii au fost loviți de uitarea lumii Adamah și nu au mai știut unde să meargă.

Locuitorii lumii Arqa însămânțează și strâng recolte. Fețele lor sunt diferite de ale noastre. Ei vizitează toate lumile și vorbesc toate limbile."

Din nou se ridică vechea întrebare. Cum au știut autorii Cabbalei că ființele din cele șapte lumi

exterioare aveau altă înfățișare decât locuitorii Pământului? De unde știau că ei au o hrană diferită și alți sori pe cer?

Merită să amintim și afirmația din Cabbala că, înainte, ființele umane nu se priveau în față în timpul actului sexual și că unirea semințelor avea loc într-o *singură* ființă. Cabalistica modernă susține că inițial Dumnezeu a creat, înainte de Adam, o altă ființă, și care era doar „bărbat" – caracteristică ce nu l-a împiedicat să facă copii – care mai târziu s-a împerecheat cu șarpele.

Principala lucrare din Cabbala, Cartea Zohar, este scrisă în aramaică și interpretează Pentateuhul din punctul de vedere al concepției cabalistice de Dumnezeu. Zoharul este considerat a fi opera lui Rabi Simon bar Yochai (130-170 e.n.), dar probabil că tradiția orală a fost scrisă pentru prima dată de Moses de Leon, în Spania, la sfârșitul secolului treisprezece, iar tipărirea a avut loc în Cremona, în 1558.

Lucru uimitor, în Zohar apare convorbirea dintre un pământean și cineva venit din lumea Arqa. Din acest dialog, aflăm că după ce lumea a fost distrusă prin foc, câțiva refugiați, conduși de Rabi Yossé, care au supraviețuit catastrofei, au întâlnit un străin care a ieșit din crăpătura unei stânci și care avea „o față diferită". Rabi Yossé s-a dus la străin și l-a întrebat de unde a vine.

Străinul i-a răspuns:

„Eu sunt locuitor al lumii Arqa."

Refugiatul a fost surprins și l-a întrebat:

„Vrei să spui că pe Arqa sunt creaturi vii?"

Străinul i-a răspuns:

„Da. Când v-am văzut venind, am ieșit din peșteră ca să aflu numele lumii pe care am ajuns."

Iar străinul le-a mai spus că în lumea lui anotimpurile nu erau la fel cu cele din țara lor; acolo însămânțarea și recolta se fac numai după câțiva ani; aranjarea constelațiilor era altfel de cum se vede de pe Pământ...

În spatele acestei tradiții stau 1800 de ani de tradiție orală, care nu a fost pusă pe hârtie decât acum 700 de ani și nu a fost tipărită decât acum 400 de ani. Dar, iarăși, trebuie să pun întrebarea: ce știință veche se ascunde în spatele acestor cuvinte?

Este evident că un străin care vizitează Pământul vede constelațiile dintr-un alt punct decât de pe planeta sa, care are și anotimpuri în altfel de succesiune decât cea de pe Pământ.

Afirmațiile sunt prea realiste ca să le aruncăm deoparte ca pe niște pure fantezii.

Iată Cartea lui Dzyan, cu semnele sale simbolice sacre. Nimeni din lume nu îi cunoaște adevărata vârstă. Se spune că originalul ei este mai vechi decât Pământul. Se mai spune că este atât de tare

magnetizată, încât „aleșii" care o iau în mână văd evenimentele descrise trecând prin fața ochilor și pot înțelege simultan misterioasele texte prin impulsuri transmise ritmic, cu condiția ca limba lor să aibă un vocabular adecvat.

Timp de mii de ani, această doctrină esoterică a fost păstrată în cel mai strict secret în criptele Tibetului. S-a spus că învățăturile secrete ar putea fi teribil de periculoase în mâinile ignoranților. Textul original – nu se știe dacă mai există pe undeva – a fost copiat cuvânt cu cuvânt din generație în generație și îmbogățit de către „aleși" cu noi istorisiri și noi cunoștințe dobândite de aceștia.

Se crede că această Carte a lui Dzyan își are originea dincolo de munții Himalaya. Pe căi neștiute, învățăturile ei au ajuns în Japonia, India și China, iar urme ale ideilor sale se găsesc chiar și în tradițiile din America de Sud. Frății secrete, care se ascund în trecătorile izolate ale lanțului muntos Kun-lun din China, sau în văile adânci ale munților Altyn-tag, și aceștia situați în vestul actualei Chine Populare, veghează asupra unor colecții de cărți de mare anvergură. Comorile lor literare sunt încredințate unor încăperi subterane, la care se ajunge prin tuneluri. Ei trăiesc în temple sărăcăcioase. Și Cartea lui Dzyan este păzită în aceste fortărețe. Primii părinți ai bisericii au făcut toate eforturile pentru a șterge

această doctrină secretă din amintirea celor cărora le era familiară. Dar toate eforturile au eșuat, iar textele au fost transmise oral din generație în generație.

Mi s-a spus adesea în străinătate despre aceste învățături, dar nu am întâlnit pe nimeni care să fi văzut o copie „autentică" a cărții. Părți ale Cărții lui Dzyan care au fost păstrate, sau, mai precis, au fost făcute cunoscute, circulă prin lume în mii de teste traduse în sanscrită. Toate relatările spun că această doctrină secretă remarcabilă ar conține cuvântul primordial, formula creației și că ar cunoaște evoluția omenirii de-a lungul a milioane de ani.

Cele șapte strofe ale creației din Cartea lui Dzyan sunt atât de interesante, încât voi da extrase din ele:

Stanța I.

„Timpul nu era, căci dormea la sânul nesfârșit al duratei...

...Doar întunericul singur umplea nesfârșitul întreg...

...iar viața pulsa inconștient în spațiul universal...

...Cei șapte stăpâni sublimi și cele șapte adevăruri încetaseră să mai fie...

Stanța II.

...Unde erau constructorii, fiii luminoși...

Făcătorii formei din ne-formă – rădăcina lumii...?

...Ora încă nu izbucnise; raza nu sclipise în germene...

Stanța III.

...Ultima vibrație a celei de a șaptea eternități sfredelește infinitul.

...Vibrația trece și atinge cu aripa sa ușoară întregul univers și germenul care stătea în întuneric, întunericul care respira deasupra apelor adormite ale vieții...

...Rădăcina vieții era în ultima picătură a oceanului nemuririi, iar oceanul arunca lumină, care era foc și căldură și mișcare. Întunericul a dispărut și nu a mai fost...

...Iată... spațiu strălucitor, fiu al spațiului întunecat... El lucește mai departe ca soarele; el este strălucitorul dragon divin al înțelepciunii..

...Unde se afla germenul, și unde era acum întunericul?...

...Germenul este aceea, iar aceea este lumina, strălucitul fiu al ascunsului tată întunecat.

Stanța IV.

...Ascultați, voi, fii ai pământului, de învățătorii voștri, fiii focului...

...Învățăți de la noi, care coborâm din cei șapte ai începuturilor, noi, născuți din focul cel dintâi, am învățat de la părinții noștri.

...Din fulgerarea luminii – raza pornită din eternul întuneric – s-au împrăștiat în spațiu energii retrezite... Iar de la omul divin au emanat formele, scânteile și animalele sacre și mesagerii părinților sacri...

Stanța V.

...Primele șapte răsuflări ale dragonului înțelepciunii dau naștere la rândul lor, din sfânta lor rotire, vârtejului de foc.

...Fiul cel iute al fiilor divini... aleargă în cercuri la întâmplare... El trece ca fulgerul prin norii de foc...

...El este spiritul lor călăuzitor și conducătorul lor. Când el începe să lucreze, în scântei împrăștie mândre împărății de jos, care plutesc [în] bucuria facerii lor luminoase...

Stanța VI.

...Cel iute și luminos... așează universul pe temelii eterne...

...El le [îi] construiește după asemănarea vechilor roți, și le [îi] plasează pe osii nepieritoare...

...Cum au fost ei făcuți de Fohat? El adună praful de foc. El face mingile de foc, aleargă printre ele și le învârte și înăuntru împrăștie viața, apoi le pune în mișcare... Ele sunt reci, el le face fierbinți; ele sunt uscate, el le umezește; ele strălucesc, el suflă și le răcește. Așa face Fohat de la un amurg la altul, de șapte eternități.

...Ouăle mamei au umplut întregul. Au fost bătălii ale creatorului cu distrugătorii și au fost bătălii pentru spațiu.

Stanța VII.

...Iată începutul vieții conștiente fără formă. Mai întâi, divinul, cel născut din spiritul-mamă...

...Unica rază se înmulțește în mai multe raze...

...Apoi constructorii, după ce au făcut prima îmbrăcăminte [primul acoperământ], coboară pe pământul cel luminos și domnesc asupra oamenilor – care sunt ei înșiși."

Pentru cititorul cult, acest mit al creației nu necesită vreun comentariu suplimentar. Este uimitor cum aceste texte și interpretează singure în epoca călătoriilor spațiale. Numai câteva concepte necesită o dezvoltare.

Eterna mamă = spațiul.

Șapte eternități = eoni, sau perioade. „Eternitatea" din teologia creștină este lipsită de sens în ideologia asiatică. Un eon se întinde pe o perioadă mare de timp, anume 100 de ani ai lui Brahma, sau 311.040.000.000.000 ani tereștri. O zi a lui Brahma constă în 4.320.000.000 de ani ai muritorilor. Îmi permit să amintesc cititorului legile dilatării temporale, fără de care aceste unități de timp ar fi de neconceput.

Timp = succesiunea stărilor conștiente.

Spațiu = materie.

Lumină = ceva inimaginabil, pentru că sursa ei este necunoscută.

Tată și mamă = principiile masculin și feminin ale naturii primordiale.

Șapte stăpâni sublimi = șapte spirite creatoare.

Constructori = adevărații creatori ai universului, sau arhitecții sistemului planetar.

Răsuflare = spațiul fără dimensiune.

Raza = materia lumii-ou.

Ultima vibrație a celei de a șaptea eternități = fenomenul de apariție periodică a inteligenței universale.

Oul virgin = simbol al formei originare a oricărui lucru vizibil – de la atom la corpuri cerești.

Fii ai pământului – fii ai focului = forțe cosmice care capătă formă.

Fohat = forță constructivă a energiei cosmice.

(Citatele și exegeza sunt luate din *Doctrina secretă* de Helene Petrovna Blavatsky, publicată în Germania, în 1888!)

Despre alte secțiuni ale cărții lui Dzyan se afirmă că ar spune că acum 18 milioane de ani pe Pământ se aflau ființe fără oase și elastice, care vegetau fără rațiune sau inteligență. Se crede că acele ființe se reproduc prin diviziune. Acum patru milioane de ani, din acestea a apărut, după o lungă evoluție, un fel de ființe blânde și pașnice. Aceste ființe au trăit într-o

perioadă de beatitudine liniștită, o lume a visătorilor fericiți. În următoarele trei milioane de ani s-a dezvoltat o specie gigantică de un cu totul alt fel. În Dzyan scrie că acești giganți erau androgini și se împerecheau cu ei înșiși. Apoi, acum 700.000 de ani, ei au început să se împerecheze cu animale femele, dar au rezultat monștri cu un aspect îngrozitor. Acești monștri erau incapabili să se elibereze de această metodă bestială de reproducere și au devenit dependenți de animale și proști ca animalele.

Cartea lui Dzyan ar spune și că în anul 9564 î.e.n s-ar fi scufundat mari întinderi de uscat din largul actualelor Florida și Cuba. Până acum , legendara Atlantidă nu a fost localizată, deși cele mai recente teorii sugerează existența ei pe insula Thera, din Mediterana.[1)] Ar putea ea să fie pământul despre care Cartea lui Dzyan spune că s-ar fi scufundat? Poate că Atlantida este ca OZN-urile – ambele fiind puternic ancorate în imaginația omenească.

Mahabharata, Cabbala, Zohar, Dzyan. Identice prin faptul că arată în aceeași direcție.

Sunt ele relatări ale unor lucruri care s-au petrecut în realitate?

1) Vezi Voyage to Atlantis de James Mavor (Souvenir Press) (n.a.).

Legende la ilustrații.

Fig. 1 - Două sigilii cilindrice asiriene. STÂNGA: Două ființe, jumătate om-jumătate animal, sprijină o a treia ființă înaripată. O a patra ființă apare într-un obiect ovoidal. DREAPTA: Soarele, luna și obiecte zburătoare sferice sunt înfățișate din nou în partea superioară. Obiectul din stânga sus ne amintește de un aparat de zbor.

Fig. 2 - Această sferă de piatră (2,15 metri diametru) servește ca obiect decorativ în fața unei clădiri din San José (Costa Rica).

Fig. 3 - Marcaj uriaș, pe golful solitar de la sud de Pisco (Peru). Acest imens jalon fosforescent, înalt de aproape 250 metri, este orientat direct către cer.

Fig. 4 - Din avion, câmpia Nazca pare un aerodrom gigantic, cu piste de aterizare radiale și convergente. Să fi fost cândva folosit de „zei" drept centru spațial?

Fig. 5 - Această maimuță, înaltă de circa 70 metri, este inclusă într-un sistem geometric de linii desenat cu extremă acuratețe, care ar fi fost de neconceput fără cunoașterea survolărilor aeriene.

Fig. 6 - Aceste „pălării" sunt goale la interior, au o înălțime de maxim 2,15 metri și o circumferință de până la 7,5 metri.

Fig. 7 - Tabletă cu inscripții din Insula Paștelui. Scrierea, încă nedescifrată, nu este cunoscută în nici o insulă polineziană.

Fig. 8 - Semnificația și originea acestui petroglif sunt necunoscute. În fundal se vede o siluetă stranie, jumătate om, jumătate pește, cu un simbol stelar.

Fig. 9 - „Oul zeilor" se fărâmițează pe o plajă de pe Insula Paștelui. Pe vremuri, aici se găsea un templu dedicat zeilor.

Fig. 10 - Această pictură rupestră din districtul Central Kimberley din Australia reprezintă pe Vondjina, făptura mitică fără gură a preistoriei. Ca personificare a Căii Lactee, Vondjina a fost obiectul unei venerații speciale și s-a bucurat de prioritate față de alți zei.

Fig. 11 - Urmele acestea, perfect paralele își continuă parcursul până pe versantul învecinat. Ele leagă două platouri pe al căror sol se află niște desene.

Fig. 12 - Aceste desene scrijelite pe versanții dealurilor de lângă Nazca arată niște ființe înalte de câțiva metri, cu coroane radiale, similare cu aureolele din picturile creștine.

Fig. 13 - Desene de cult făcute pe piatră. Conform tradiției peruane, liniile în zig-zag sunt atribute ale zeilor.

Fig. 14 - Monolitul-dragon din Parcul Olmec din Villahermosa (Mexic).

Fig. 15 - Personajele gigantice ale acestui grup pitoresc din Yabbaren, Tassili, poartă costume spațiale. Să fie oare pământeni sau cosmonauți din vechime?

Fig. 16 - Uriași de piatră ca aceștia sunt aliniați de-a lungul țărmurilor nisipoase ale Insulei Paștelui. Pe cap aveau drept „pălării" niște pietre rotunde, care însă au căzut.

Fig. 17 - O statuie neterminată la marginea craterului Rano Raraku. Să fie oare posibil ca această statuie enormă să fi fost tăiată din roca vulcanică dură cu unelte primitive de piatră?

Fig. 18 - Întreaga față a stâncii este un mozaic de statui gigantice neterminate. Astăzi, ele se află îngropate pe mai mult de două treimi din înălțimea lor.

Fig. 19 - Fizionomia Moai tipică: cap îngust, arcade joase, ochi îngropați în orbite, nas exagerat de mare, buze foarte subțiri și urechi lungi.

Fig. 20 - Statui neterminate în pereții craterului Rano Raraku. Distanța dintre ele este de 1,25 m. Oamenii care au putut executa opere atât de desăvârșite trebuie să fi posedat unelte ultramoderne.

Fig. 21 - Nu se întreprinde nici o cercetare arheologică. Monumentele nu sunt protejate. Băștinașii folosesc vestigiile unei culturi cândva puternice la construirea caselor și a digurilor.

Fig. 1

Fig. 2

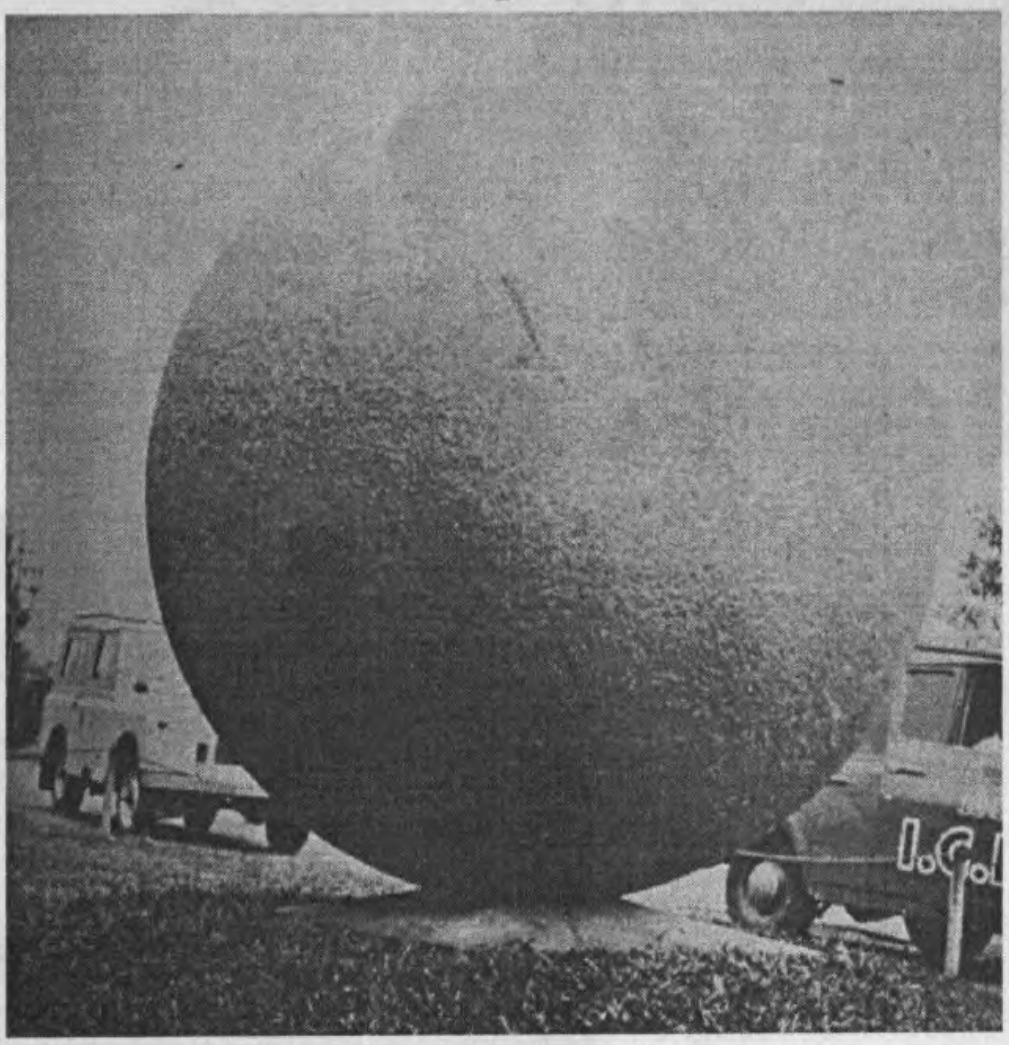

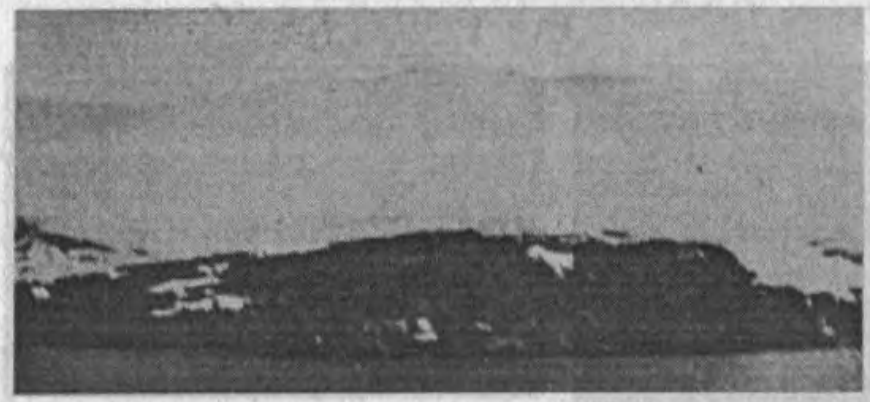

Fig. 3

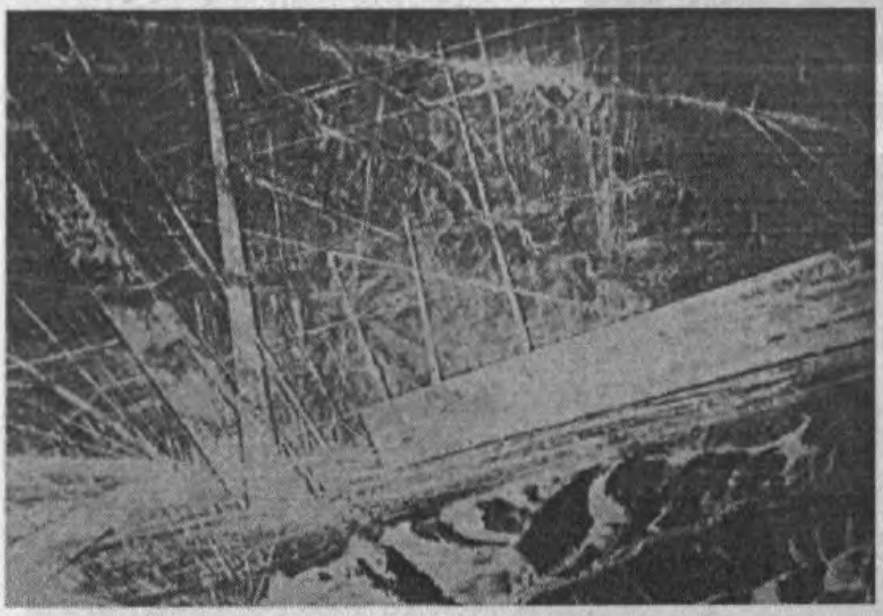

Fig. 4

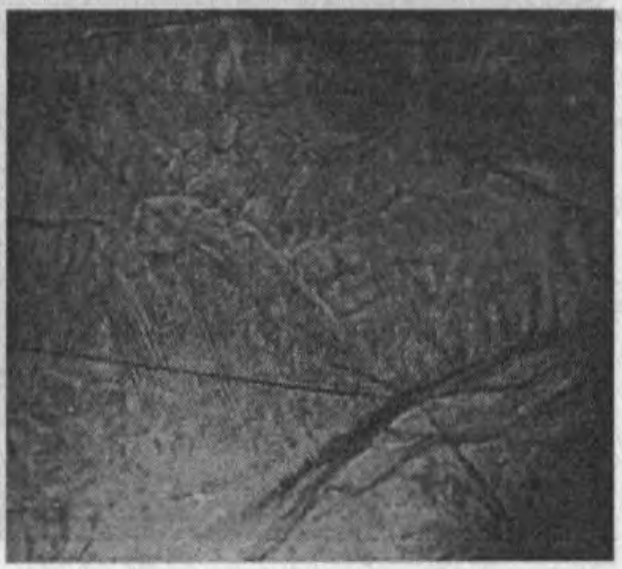

Fig. 5

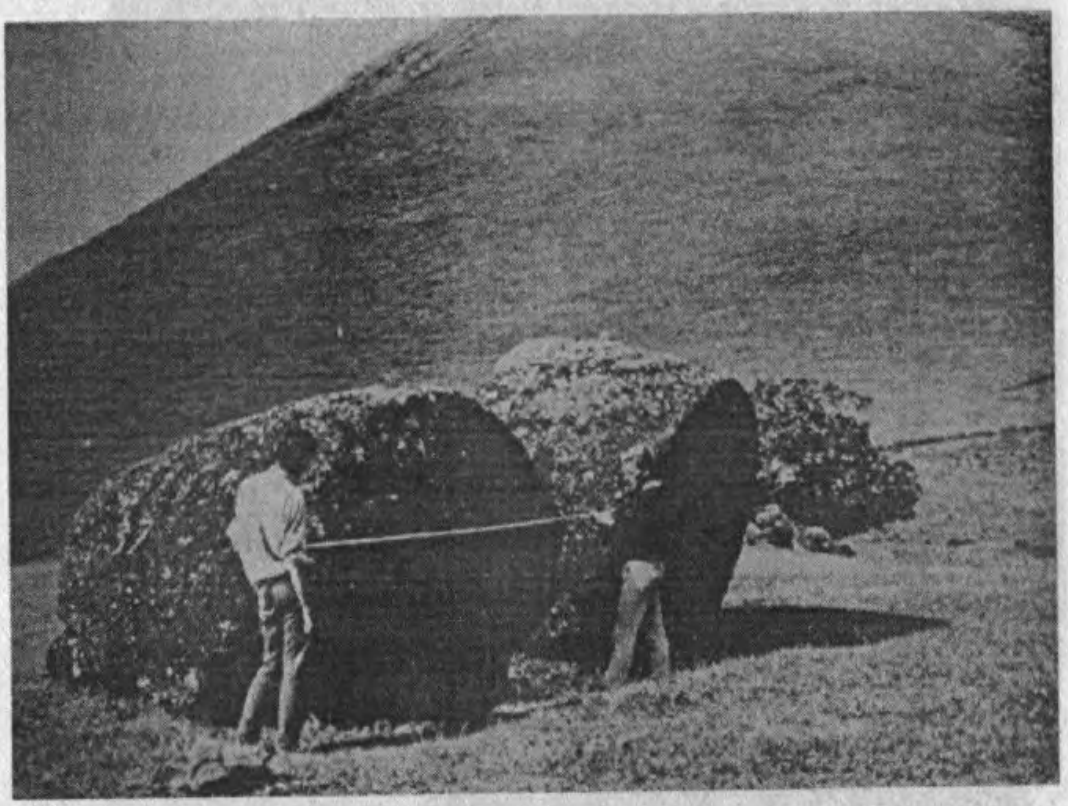

Fig. 6

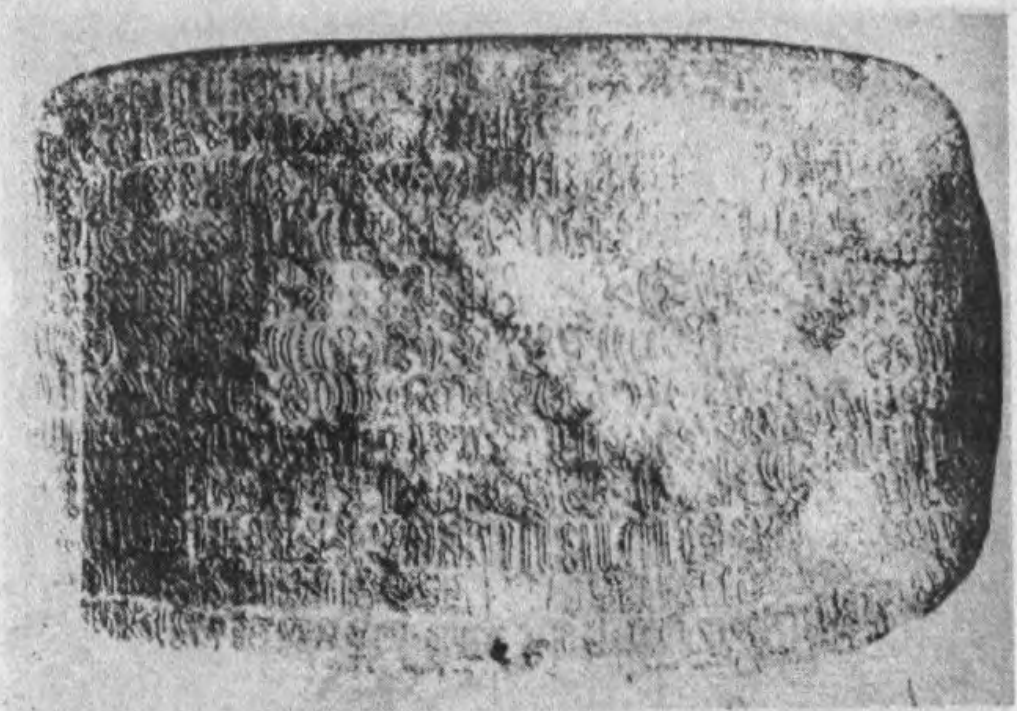

Fig. 7

Fig. 8

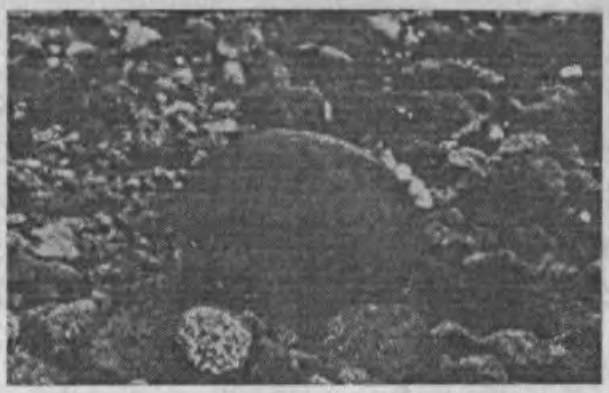

Fig. 9

Fig. 10

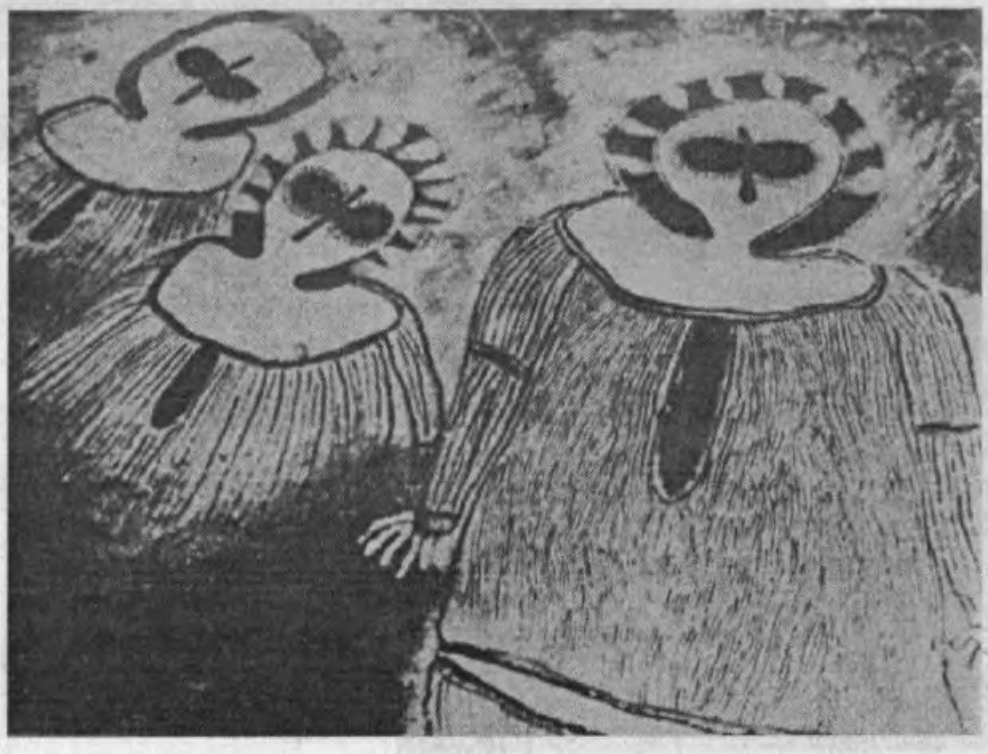

Fig. 11

Fig. 12

Fig. 13

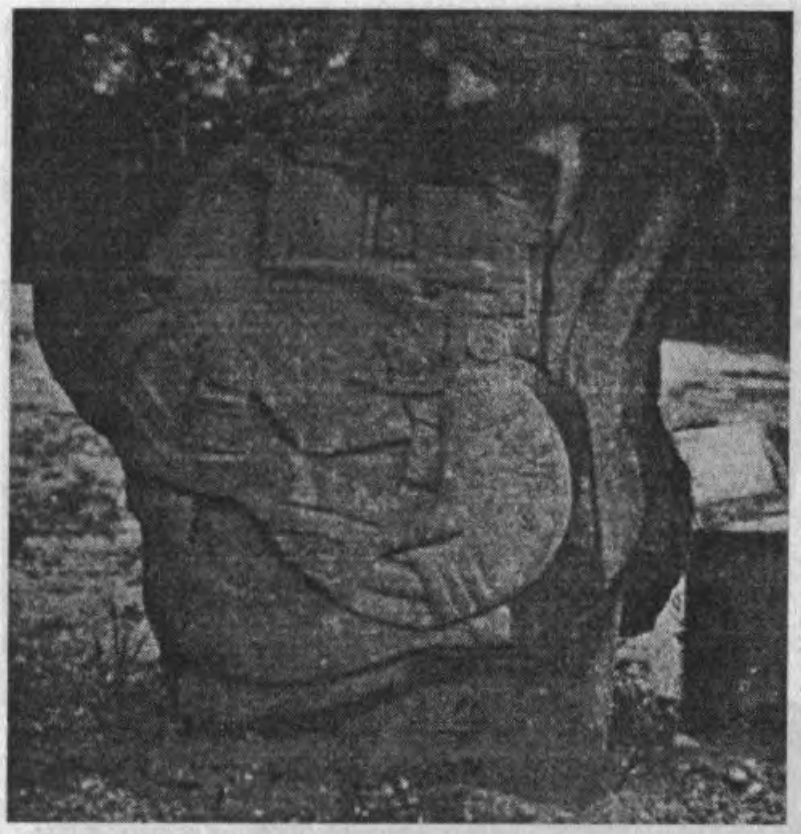

Fig. 14

Fig. 15

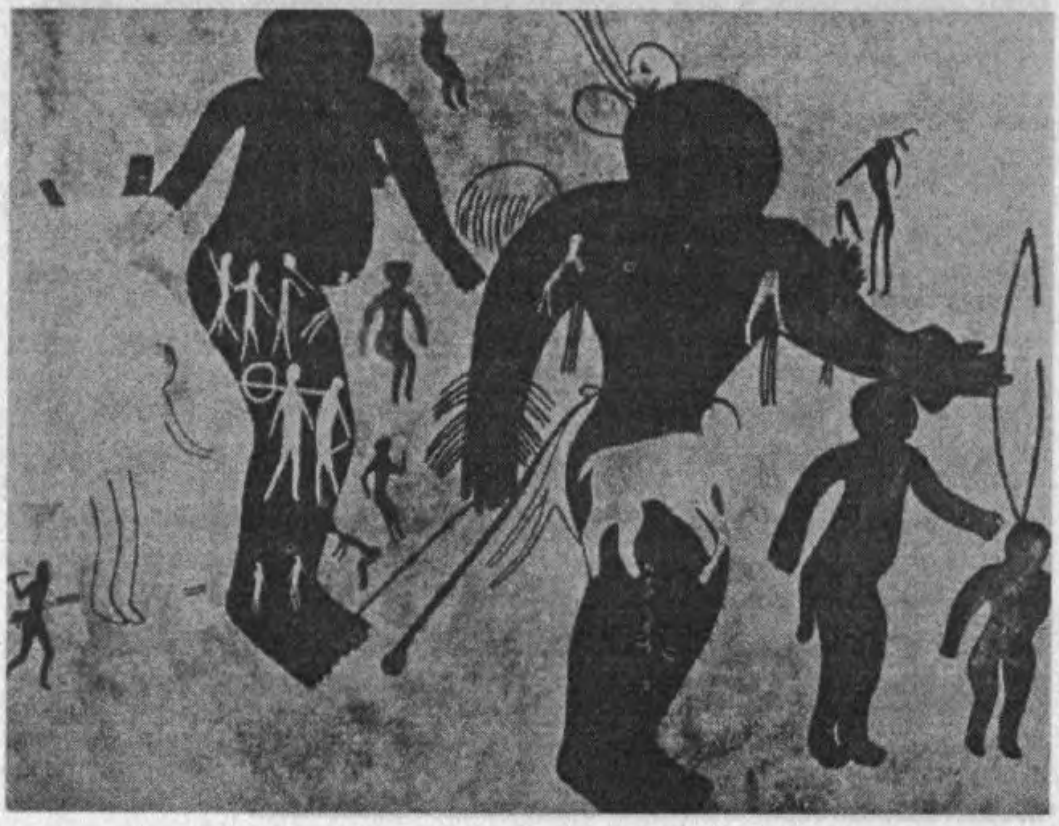

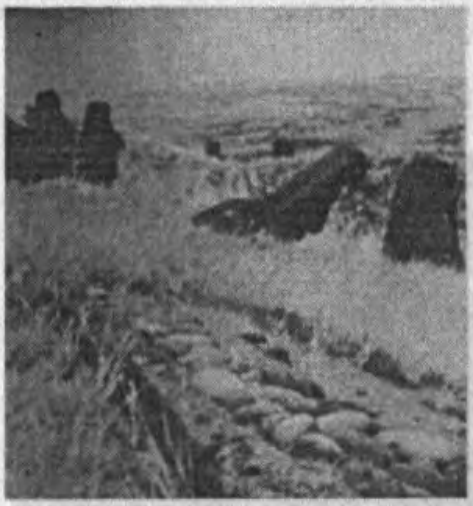

Fig. 16

Fig. 17

Fig. 18

Fig. 19

Fig. 20

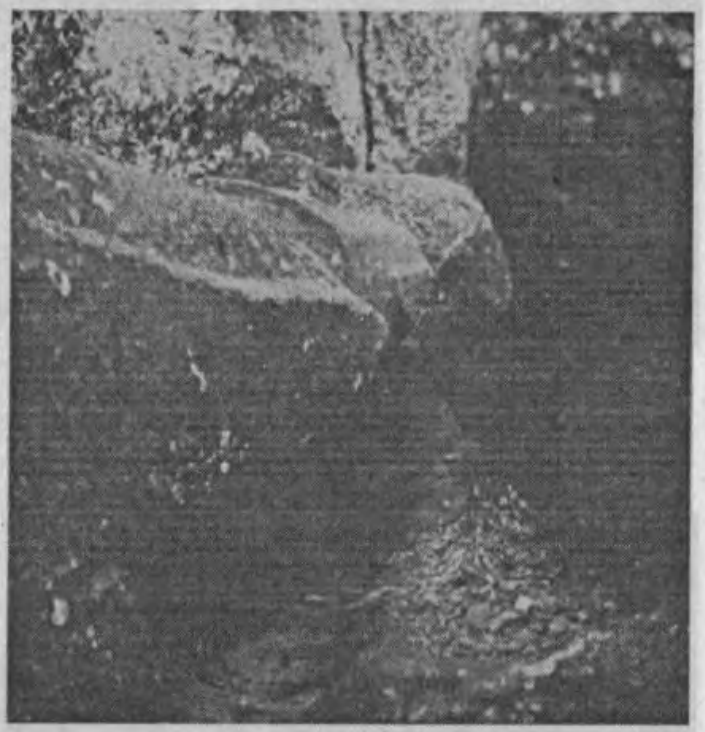

Fig. 21

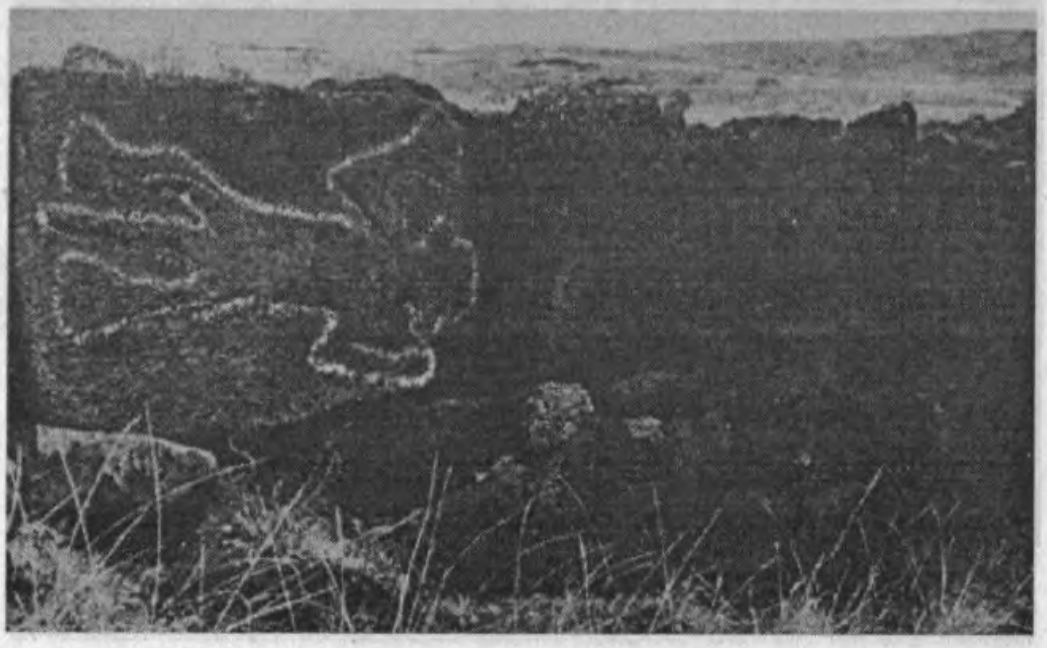

11

PERVERSIUNILE STRĂMOȘILOR NOȘTRI

În vremurile de demult, trebuie să fi existat un hibrid între om și animal. Literatura și arta antichității nu lasă nici o îndoială asupra acestui lucru. Picturi de animale înaripate cu capete umane, sirene, oameni-scorpion, oameni-păsări, monștri cu mai multe capete sunt vii în memoria noastră. Cărți mai vechi spun că aceste ființe hibride trăiau chiar și în timpurile istorice în hoarde, triburi și chiar în unități mari, în popoare. Ele vorbesc de hibrizi special crescuți, care își petreceau existența ca „animale de templu" și par a fi fost favoriții mulțimii. Regii

sumerieni, iar mai târziu cei asirieni vânau – poate pentru a se distra – ființe jumătate om-jumătate animal. Texte misterioase vorbesc despre jumătate-oameni și despre hibrizi, a căror existență remarcabilă se pierde în tărâmul de neatins al miticului.

Berbecul egiptean încă bântuie în povestirile despre Ordinul Cavalerilor Templieri, fondat în secolul doisprezece. Acesta este descris ca mergând drept, cu păr uman pe cap, picioare de țap, părți posterioare de țap și un falus mare. În cartea *Istorie egipteană*, Herodot (490-425 î.e.n.) vorbește despre porumbițe negre stranii, despre care se credea că fuseseră femei (II, 57). Vedele indiene ne vorbesc despre mame care „umblă în mâini". Epopeea lui Ghilgameș spune să Enkidu trebuie să fie „smuls dintre animale". La nunta lui Piritous, centaurii, busturi umane pe corpuri de cal, necinstesc pe soțiile lapiților. Minotaurului cu cap de taur i se „sacrifică" șase băieți și șase fete. În sfârșit, se pare că fetele însuflețite ale lui Hefaistos au o conotație sexuală. De asemenea, am foarte puține dubii că dansul din jurul vițelului de aur era punctul culminant al unei orgii sexuale.

Platon scrie în Symposion: „Înainte, pe lângă bărbat și femeie, mai exista un al treilea sex. Acest tip de oameni aveau patru mâini și patru picioare... mare le era puterea acestor oameni, iar mințile foarte

îndrăznețe, ei plănuiau să răscolească cerurile și să îi atace pe zei..."

Cabeiri, numiți mai ales „mari zei" în inscripții, aveau un misterios cult al fertilității, care a existat din epoca faraonică și până în cea elenistică și din nou în perioada de înflorire culturală romană. Deoarece riturile Cabeiri erau secrete, nu avem idee despre jocurile sexuale pe care le jucau doamnele și domnii unii cu alții. Cu toate acestea, este sigur că la această distracție luau parte doi bărbați și două femei Cabeiri, ca și un animal. Bărbatul și femeia nu erau singurii care copulau, un rol activ juca și animalul!

Poate că ar trebui să amintesc în acest context și Boul Apis, „taurul sacru de la Memphis". Din cauza fertilității lor, ei erau mumificați în sarcofage lungi de trei metri și înalte de patru metri. Am avut ocazia să stau într-o asemenea cameră mortuară stătută, adânc îngropată sub nisipurile deșertului și m-am întrebat ce or fi făcut aceste animale fertile în timpul vieții.

Tacit (Analele, XV, 37) descrie o orgie nocturnă în casa lui Tigellinus, în cursul căreia au avut loc împerecheri nelegiuite, la care au luat parte semioameni-semianimale. Nu se poate spune precis de cât timp durau aceste lucruri în societățile secrete.

Uneori, lucrurile par să deranjeze, Herodot încercând să eufemizeze (II, 46): „În această provincie, nu cu mult timp în urmă, un țap a asaltat

o femeie, în văzul tuturor – o întâmplare foarte neobișnuită."

Artișii clasici îl reprezentau pe zeul Pan cu picioare și cap de țap. Și asta pare să îl deranjeze pe Herodot (II, 46): „Dar așa vor ei să îl picteze, de ce, prefer să nu spun."

Talmudul evreiesc amintește că Eva s-a acuplat cu un șarpe. Această idee a inspirat mulți artiști. Pe niște cioburi de ceramică găsite la Nippur s-a găsit pictura unei femei cu sânii bine dezvoltați și cu o coadă de șarpe – o reprezentare care, întâmplător, seamănă cu sirenele care ademenesc pe frumoșii tineri.

Oricât ar fi de deprimant, această parte păcătoasă a trecutului nostru nu pate fi trecută cu vederea. Pe vremea aceea, pornografia era un lucru foarte cerut. Desene preistorice ale unor excese sexuale se găsesc pe tăbliță de lut, pe pereți de stâncă și pe oase de animale și ele vorbesc de la sine.

Pe reliefurile obeliscului negru al lui Salmanasar II, de la British Museum, se pot vedea ființe stranii, jumătate oameni, jumătate animale. La Luvru, la Muzeul din Bagdad și în alte locuri există desene ale unor remarcabile acuplări dintre animale și oameni. Pe insula Malta există mari figuri în piatră cu o anatomie remarcabilă, cu gambe globulare și labe ascuțite. Nu li se poate în nici un fel deslușI sexul. În

operele de artă asiriene, desenele de semioameni nu sunt o raritate. Textele care le însoțesc vorbesc de „oameni-animale capturați", puși înlanțuri și duși Marelui Rege ca tribut al provinciei Musri. Un os provenind din epoca de piatră timpurie, de la Le Mas d'Azil (Franța) arată un hibrid – jumătate om, jumătate maimuță – al cărui falus trebuie să fi fost deosebit de atractiv.

Conform actualelor cunoștințe de biologie, o încrucișare între om și animale este imposibilă, pentru că nu se potrivește numărătoarea cromozomilor. O asemenea împerechere nu a produs niciodată o ființă viabilă. Dar nu s-a auzit de un cod genetic obținut din punerea împreună a celor două sisteme de cromozomi?

Cultul sexual om-animal care era practicat cu rafinament și plăcere de oamenii antichității pare să fi fost celebrat împotriva bunului lor simț. Dar nu ar putea acest „bun simț" al cuplării cu unul din specia ta să fi venit de la niște ființe inteligente necunoscute?

Au călcat greșit locuitorii pământului după plecarea „zeilor"?

Este acest pas greșit echivalent cu păcatul originar?

Le era poate teamă de ziua în care „zeii" se vor întoarce și vor condamna această alunecare înapoi? Factorul care a frânat evoluția în timpurile primitive

a fost probabil amestecul cu animalele. Din acest punct de vedere, Căderea a fost o evoluție stopată sau întârziată, datorită amestecului cu sângele animal. „Păcatul originar" devine logic doar dacă la fiecare naștere se păstrează ceva de la partea animalică, un caracter care se moștenește.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce alt „păcat" mai puteam să moștenim?

Sumerienii aveau un unic cuvânt pentru întregul univers: an-ki, care se poate traduce imprecis prin „cer și pământ". Miturile lor vorbesc despre „zei" care au venit din ceruri în tunete și nave de foc, au coborât din ceruri, i-au fertilizat pe strămoșii lor, iar apoi s-au întors la stele. Panteonul sumerian este „animat" de un grup de ființe care posedă vagi forme umane, dar care par să fie deasupra oamenilor, cu adevărat nemuritori. Dar textele sumeriene nu lasă loc de îndoială în privința „zeilor" lor; ele spun foarte limpede că pe vremuri oamenii îi văzuseră pe zei cu ochii lor. Înțelepții lor erau convinși că îi cunoscuseră pe „zeii"care îndeplineau munca de instruire. În textele sumeriene putem citi cum s-a petrecut totul. Zeii le-au dat scrierea, le-au arătat cum să obțină metalele (traducerea cuvântului metal din sumeriană este „metal divin") și i-au învățat să cultive orzul. Să remarcăm și faptul că, după textele sumeriene, primii oameni au apărut din încrucișarea zeilor cu copiii pământului.

Tradiția sumeriană spune că (cel puțin) zeul-soare Utu și zeița lui Venus, Inana, veneau din univers. Cuvântul sumerian pentru coastă este „ti"; „ti" înseamnă și „a crea viață". Ninti este și numele zeiței sumeriene care creează viața. Tradiția mai susține că Enlil, zeul aerului, a lăsat grele multe femei. O tăbliță cuneiformă spune că Enlil și-a lăsat sămânța în pântecul lui Meslamtea: „sămânța stăpânului tău, sămânța luminoasă, este în pântecul tău; sămânța lui Sin, numele zeiesc, este în pântecul meu..."

Înainte de crearea oamenilor, când în orașul Nippur locuiau doar zeii, Enlil a necinstit-o pe încântătoarea Ninlil și a lăsat-o grea, din ordin de sus. La început, minunatul copil al Pământului, Ninlil, a refuzat să fie fertilizată de un „zeu". Textul cuneiform despre frica lui Ninlil față de viol: „Vaginul meu este prea mic, nu înțelege împreunarea. Buzele mele sunt prea mici, nu știu să sărute..."

Divinul Enlil trece peste cuvintele de refuz ale lui Ninlil, pentru că este vorba despre hotărârea „zeilor" de a stârpi scârboasa stirpe a creaturilor necurate de pe fața Pământului, așa că își slobozește sămânța în pântecele lui Ninlil. Pe una din tăblițele traduse de sumerologul S.N. Kramer citim: „Pentru a distruge stirpea oamenilor se proclamă hotărârea adunării zeilor. După cuvintele poruncitoare ale lui An și Enlil... stăpânirea lor se va termina..."

Este în mod clar o operație de asanare. O altă tăbliță spune:

„În zilele acelea, în camera creației a zeilor, în casa lor Duku, unde erau făcuți Lahar și Ashman...

În acele zile Enki i-a spus lui Enlil:

«Părinte Enlil, Lahar și Ashman,

pe ei, care au fost creați în Duku,

lasă-ne să îi coborâm din Duku».”

Oare această „cameră de creație a zeilor” era același lucru cu Duku? Iar Duku, din care trebuie coborâți cei doi era nava spațială a zeilor? Această presupunere este automat sugerată de descrierea realistă.

În 1889, savanți de la Universitatea Pennsylvania au adus acasă dintr-o expediție cel mai vechi plan la scară al unui oraș, planul orașului Enlil-ki (= Nippur). În acest oraș al zeului aerului, Enlil, era o „poartă a celor cu sexul impur”. Cred că această poartă era o măsură de precauțiune luată de zei după îndeplinirea misiunii. După ce au produs o nouă generație, ei au vrut să prevină căderea în animalitate, separând „oamenii noi” de mediul lor încă viciat. O tăbliță cu cuneiforme face chiar o scurtă referire la metodele de fertilizare ale zeilor, anume la implantarea seminței divine.

Pentateuhul, care deja mi-a furnizat din abundență material ilustrativ despre mijloace de

locomoție ale supraoamenilor galactici din timpurile primitive, este pentru mine o mină de informații legate de teoria mea (atâta timp cât textele sunt citite folosind imaginația, cu ochii omului care trăiește în era călătoriilor spațiale). Să îi vedem iarăși pe „zei" coborâți pe Pământ, așa cum îi vede descrierea lui Moise. Poate că relatările lui conțin și ceva nou și surprinzător despre practica bestialității printre ființele primitive.

În Exodul, XIX, 16-19, este scris:

„Și a venit ziua a treia de dimineață, în care au fost tunete și fulgere, și un nor gros pe munte, iar sunetul trâmbițelor era foarte tare; iar oamenii din tabără tremurau cu toții.

Iar Moise i-a scos din tabără pe oameni, ca să îl întâlnească pe Dumnezeu; iar ei au stat de partea cealaltă a muntelui.

Iar muntele Sinai era tot un fum, pentru că DOMNUL a coborât pe el în flăcări: iar fumul se ridica la fel cu fumul unui cuptor, iar muntele întreg se cutremura.

Iar... vocea trâmbiței a sunat lung și tot mai tare..."

Iar Exodul XX, 18, spune:

„Iar toți oamenii au văzut tunetele și fulgerele și sunetul trâmbiței și fumul de pe munte: iar când oamenii le-au văzut, s-au dus și au plecat departe."

Mai crede cineva astăzi că Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic avea nevoie să călătorească într-un vehicul care să scoată fum și flăcări și să producă cutremure, și care făcea un zgomot diabolic, ca un avion de luptă cu reacție? Doar Dumnezeu era omniprezent. Dar, dacă era omniprezent, cum putea în același timp să aibă grijă de „copiii" săi și să apară sub o asemenea formă înfricoșătoare? De ce i-a speriat pe „copiii" săi atât de tare, încât i-a pus pe fugă? El, Dumnezeul milostivirii! Cu toate acestea, el i-a ordonat lui Moise să îndepărteze oamenii de muntele pe care a avut loc aterizarea. Exodul, XIX, 23-24, o descrie pe aceasta după cum urmează:

„...Poporul nu poate veni sus pe muntele Sinai, pentru că Tu ne-ai însărcinat, ai spus, Puneți graniță la muntele acela și loc sfânt să vă fie.

Iar DOMNUL i-a vorbit, Coboară-te și apoi te urcă, iar Aaron să vină cu tine: dar nu lăsa preoții și poporul să pătrundă și să vină la DOMNUL, ca să nu fie nimiciți."

Unul dintre psalmii lui David ne descrie de o manieră dramatică apariția lui Dumnezeu (Psalmii XXIX, 7-9):

„Iar glasul DOMNULUI a împrăștiat flăcările de foc.

Glasul DOMNULUI cutremură sălbăticia; DOMNUL cutremură sălbăticia Kadișului.

Glasul DOMNULUI îți ridică părul pe spate și lasă pădurea desfrunzită..."

Iată, în Psalmi CIV, 3-4, o relatare entuziastă a aterizării unei nave spațiale:

„...cine face din nor carul său: cine calcă pe aripile vântului:

Cine aduce armatele de îngeri; și pe preoții cu foc aprins..."

Dar profetul Mica merge chiar mai departe (I, 3-4):

„Căci, iată, DOMNUL se va pogorî de la locul său și va veni jos și va călca pe înălțimile de pe pământ.

Iar muntele se va topi sub el, iar valea se va crăpa, ca ceara înaintea focului..."

Ca să scoată așa ceva, cineva are nevoie de ceva mai mult decât de pura imaginație. Dar ce au avut în plus acești cronicari din Vechiul Testament? Descriau ei ceva ce nu văzuseră în viața lor? Ei ne imploră iar și iar să credem că totul a fost așa cum au descris ei. În zilele acelea imaginația nu te putea duce la vehicule care să scuipe foc, care să învolbureze nisipul deșertului, sau să facă munții să se topească sub ele. Noi, copiii secolului douăzeci, care am citit povestea Hiroshimei, avem pentru prima dată ideea că epifania lui Dumnezeu, descrisă în Vechiul Testament, ar fi putut avea loc ca atare.

Ar trebui să examinăm cele scrise în Vechiul Tes-

tament despre inseminarea artificială. „Dumnezeu" (sau „zeii") coborâseră pe Pământ într-un vehicul cosmic. Ei au început importanta lor misiune de fertilizare a locuitorilor Pământului cu semințele lor. Au separat oamenii aleși pentru acest experiment de lumea animală hibridă din jur și i-au menit unei „călătorii în sălbăticie". Acolo, ca să spun așa, i-au folosit drept cobai în carantină. I-au protejat de dușmani și le-au dat mană cerească și ambrozie, ca să nu flămânzească. Ei au fost obligați să stea „în pustie" timp de o întreagă generație. Exodul, XIX, 4, spune:

„Ați văzut ce le-am făcut egiptenilor și cum v-am adus pe aripi de vultur(!) la sânul meu."

Dacă este adevărat că „zeii" erau maeștri ai codului genetic, aceasta ar arunca lumină asupra întunericului care înconjoară multe texte, de exemplu acest pasaj din Geneza I, 26-27:

„Iar Dumnezeu a spus, Să facem omul după chipul și asemănarea noastră, ca pe noi... Și Dumnezeu l-a creat pe om după înfățișarea sa, după chipul său l-a creat Dumnezeu."

După cum am menționat deja, femeia a fost creată din bărbat abia mai târziu, cum ne spune Moise în Geneza II, 22:

„Iar coasta, pe care DOMNUL DUMNEZEU a scos-o de la bărbat, din ea a făcut o femeie..."

Noe, supraviețuitor al potopului și părintele tuturor raselor deoameni, a fost pus în pântecele lui Bat-Enosh de către „zei". Soția lui Abraham, Sara, care nu mai putea purta sarcini, din cauza vârstei sale înaintate, a fost vizitată de „Dumnezeu" și a adus pe lume pe fiul său Isaac. Moise povestește acest lucru în Geneza XXI, I:

„Iar DOMNUL a vizitat-o pe Sara cum spusese și DOMNUL a binecuvântat-o așa cum spusese.

Iar Sara a prins rod și i-a născut lui Abraham un copil la vârsta lui înaintată..."

Iar „Domnul" face mărturisiri în Ieremia (I, 5):

„Înainte de a te pune în pântec eu te-am cunoscut; și înainte de a ieși la lumină te-am uns..."

Afirmația cunoașterii înainte de naștere a lui Ieremia este limpede ca un cristal, dacă o privim din punctul de vedere al programării codului genetic. Multe istorisiri din Vechiul Testament par să se refere la fertilizarea făcută de zei. Interpretarea mea este că „zeii" au ceat o specie specială, aptă de a purta mai departe sarcinile pe care ei i le-au încredințat mai târziu. Moise vorbește despre noua specie, în Geneza XV, 5:

„(Dumnezeu îi vorbește lui Abraham) Privește spre cer și spune câte stele sunt, dacă poți să le numeri... tot așa va fi și stirpea ta."

Dar această stirpe trebuie să își prezerve

caracteristicile, după Leviticul XX, 24:

„Eu sunt DOMNUL Dumnezeul tău, care te-a făcut altfel decât alți oameni."

Totuși, necazurile „zeilor" cu creaturile lor nu se termină aici, căci acestea nu renunță la obiceiurile de acuplare cu animalele. Așa că Moise îi avertizează pe cei care alunecă înapoi și îi amenință cu pedepse, în Leviticul XVIII, 23, și urm.:

„Nici nu vei sta în fața unui animal pentru a te murdări cu el: nici că o femeie va sta în fața unui animal ca să se întindă cu el: acestea nu sunt bune.

Nu te mânji pre tine cu așa lucruri: căci toate noroadele de care vorbesc în fața ta și fac așa sunt murdărite.

Iar pământul este pângărit, iar eu voi blestema această nelegiuire și pământul va vărsa afară locuitorii.

Drept care să te ții de poruncile și de judecata mea..."

Pedepsele pentru acest păcat erau foarte severe. Trebuia să fie așa, pentru că împerecherea cu animalele era în mod evident un obicei răspândit. Iată exemple de pedepse, date de Moise în Leviticul XX, 15-16:

„Iar dacă un bărbat se culcă cu un animal, fără greș să îl dai morții; și animalul să îl măcelărești.

Iar dacă o femeie se apropie de un animal și se întinde cu el, fără greș să omori femeia și animalul;

fără greș să îi dai morții..."

„Poporul ales" a fost în cele din urmă vindecat de deviația sa sexuală, dar numai după ce a petrecut patruzeci de ani în pustie, în carantină. După aceea, noile generații au fost dezgustate de ideea unei însoțiri cu animalele. Deci „zeii " au purtat o bătălie grea, dar încununată de succes, împotriva semi-oamenilor, semianimalelor, în numele oamenilor superiori programați genetic de ei. În consecință, ei au permis tinerei generații să se îndrepte spre „pământul făgăduinței". Să vedem ce spune Numeri XIV, 29-30, despre lucrul acesta:

„Trupurile voastre moarte vor cădea în pustie; iar toți aceia care ați fost numărați la numărătoarea completă, toți de la douăzeci de ani în sus [și ați murmurat împotriva mea]

Nu veți intra în țara ce vă făgăduisem..."

Dar, conform lui Iosua, XXIII, 7 și 12-13, aceste legi stricte se aplică și vieții de pe pământul făgăduinței:

„Să nu vă amestecați cu neamurile acestea care au rămas printre voi...

Dacă... vă veți uni cu ele prin căsătorie și dacă veți avea legături cu ele,

Fiți încredințați că DOMNUL nu va mai goni pe aceste neamuri din calea voastră... ci ele vă vor fi laț și cursă, un bici în coaste și spini în ochi..."

După intrarea pe pământul făgăduinței, obiceiurile și moravurile erau strict supravegheate. Problema „bestialității" a fost rezolvată doar prin noi legi date de „zei".

„Zeii" au dat grupului de oameni mutanți niște reguli igienice precise, care sunt reproduse în Leviticul XII, 2-4:

„Dacă un om are pe pielea trupului o umflătură, o coajă, sau o pată albă, iar aceasta va arăta pe pielea trupului ca o rană de lepră, atunci omul va fi adus în fața lui Aaron, preotul, sau a fiilor acestuia, preoții.

Iar dacă preotul va cerceta rana de pe piele și va vedea că părul din rană s-a făcut alb, iar rana este mai adâncă decât pielea trupului, este o rană de lepră...

Iar dacă pata cea albă de pe pielea trupului său la vedere nu este mai adâncă decât pielea, iar părul nu s-a făcut alb, atunci preotul să îl țină deoparte pe cel care are rana timp de șapte zile."

„Zeii" i-au învățat pe noii oameni să diagnosticheze bolile și să izoleze bolnavii, ca în cazul de mai sus.

Se dau și instrucțiuni pentru o dezinfecție totală și scrupuloasă. Acestea sunt descrise în detaliu în Leviticul XV,4-12:

„Orice pat pe care va zăcea cel cu boala, va fi necurat, iar orice lucru pe care va sta el va fi necurat.

Iar oricine va atinge patul său sau lucrul pe care a

stat își va spăla hainele sale și se va îmbăia pe el în apă...

Iar cel care îi va atinge carnea acelui care are boala își va spăla hainele sale și se va îmbăia pe el în apă...

Iar de cel care are boala scuipă pe cel care este curat, atunci [acesta] își va spăla hainele sale și se va îmbăia pe el în apă...

Iar șaua pe care va călări cel care are boala va fi necurată...

Iar oricine a atins un lucru care a stat sub el va fi necurat...

Iar vasul de lut pe care l-a atins acela care are boala va fi spart..."

Acestea sunt precauțiuni sanitare ultramoderne. Dar cine putea să aibă asemenea cunoștințe în antichitate? Dacă privim prin ochelarii mei moderni, vedem că lucrurile s-au întâmplat după cum urmează:

„Zeii" au venit din cosmos.

„Zeii" au selectat un grup de ființe și le-au fertilizat.

„Zeii" au înzestrat grupul care purta materialul lor genetic cu legi și instrucțiuni care să îi ducă la o civilizație capabilă să se dezvolte.

„Zeii" au distrus acele ființe care reveniseră la vechiul mod de trai.

„Zeii" au dat grupului ales cunoștințe serioase de igienă, medicină și tehnologie.

„Zeii" au adus arta scrisului metode și de

cultivare a orzului.

În expunerea teoriei mele, am omis în mod deliberat cronologia. Textele Vechiului Testament sunt niște trepte în edificarea unei religii; ele nu reflectă precis desfășurarea în timp a evenimentelor. Comparația cu literatura altor popoare vechi (sau mai vechi) duce la concluzia că evenimentele reflectate de Pentateuh nu puteau avea loc în perioada atribuită lor de către teologi. Vechiul Testament este o minunată culegere de legi și instrucțiuni practice de civilizație, de mituri și de crâmpeie de istorie autentică. Această culegere conține foarte multe probleme nerezolvate, pe care cititorii religioși se luptă să le rezolve de sute de ani, dar conține și prea multe fapte care nu se pot împăca cu ideea de Dumnezeu atotputernic, bun și atoateștiutor.

Problema centrală este: cum poate un zeu atoateștiutor să facă greșeli? Putem să numim atotputernic pe un zeu care, după ce a creat omul, spune că a făcut o treabă bună, dar puțin după aceea este plin de regrete pentru ce a făcut?

Să comparăm Geneza I, 31:

„Iar Dumnezeu a văzut tot ce a făcut și, iată, era foarte bun."

Cu Geneza, VI, 6:

„Iar DOMNUL s-a căit că a făcut omul pe pământ și în inima Lui s-a mâhnit."

Același zeu care l-a creat pe om a decis să își distrugă opera. Lucru pe care l-a făcut adesea. De ce?

Ideea de „păcat originar" mi se pare, de asemenea, cam inconsistentă. Nu ar fi trebuit ca zeul care a creat omul să fi știut că acesta avea să fie păcătos? Iar dacă nu a știut, cum ar mai putea fi numit atoateștiutor?

După Căderea lor în păcat, Dumnezeu i-a pedepsit nu numai pe Adam și Eva, ci și pe descendenții lor nevinovați. Dar copiii copiilor lor nu au luat parte la păcat; ei nu știau nimic despre acesta. Oare în mânia sa Dumnezeu a vrut să fie îmbunat prin sacrificarea sângelui nevinovat? Mă îndoiesc că un zeu nesfârșit de bun ar putea să nutrească sentimentul răzbunării. Și nu înțeleg nici de ce Dumnezeul cel atotputernic a permis mai târziu ca propriul său fiu nevinovat să fie dat morții într-un mod atât de crud, doar ca să mântuiască lumea toată de păcatele sale.

Atunci când pun aceste întrebări, nu încerc să denigrez sau să pun sub semnul întrebării marile religii. Doar evidențiez aceste contradicții, pentru că sunt convins că marele Dumnezeu al Universului nu are absolut nimic în comun cu „zeii" care populează legendele, miturile și religiile, care au făcut mutația animalului în om.

Toată această abundență de dovezi „literare" mă duce cu gândul la o frază cu care Michel Eyquem de Montaigne (1533-1592) a încheiat un discurs într-un cerc de iluștri filozofi:

„Domnilor, tot ce am făcut eu a fost să fac un buchet din flori gata culese, adăugându-i doar sfoara care le ține împreună."

Pentru că intru în lucruri la temelia lor, am primit scrisori care mă roagă să nu iau sursele atât de literal. Dar înaintașii noștri sunt de 2000 de ani obligați să ia Biblia literal. Dacă ar fi exprimat vreo îndoială, ar fi avut de suferit. Astăzi este permis să discuți problemele și punctele îndoielnice și să pui mai multe întrebări.

De ce se arată „Dumnezeu" și „îngerii" mereu însoțiți de fenomene cum ar fi focul, fumul, cutremure, trăsnete, tunete, vânt? În cursul a 2000 de ani de antrenament dialectic, am putut ajunge și la niște răspunsuri îndrăznețe și pline de imaginație. Dar cine are curajul să ia misterul drept realitate?

Profesorul elvețian dr. Othmar Keel crede că epifaniile lui Dumnezeu trebuie înțelese ca ideograme, în opoziție directă cu profesorul Lindborg, care interpretează aceleași evenimente ca experiențe halucinatorii. Expertul în Vechiul Testament, dr. A. Guillaume, consideră că acestea sunt evenimente naturale, în timp de dr. W. Beyerlein recunoaște părți

din ritualurile sărbătorilor religioase israelite în aproape toate fenomenele.

Explicații savante? Nu văd în ele decât contradicții. Dar schimbarea climatului mental adusă de tânăra generație este înviorător.

Astfel, dr. Fritz Dumermuth a scris în revista facultății de teologie din Basel că „la o analiză mai atentă, relatările în discuție pot cu greu fi echivalate cu fenomene naturale meteorologice sau vulcanice. A sosit timpul să abordăm aceste probleme dintr-un nou punct de vedere, dacă vrem ca cercetările biblice să facă vreun progres în explicarea lor."

Eu am bănuiala că inteligențele necunoscute nu au depus efortul de a crea un om nou din motive pur altruiste. Deși știința nu a adus vreo dovadă, se poate presupune că „zeii" bănuiau că pe Pământ s-ar afla un material de care ei aveau nevoie cu disperare și că l-au căutat. Era oare combustibil pentru navele lor spațiale?

Multe indicii duc la concluzia că „zeii" și-au primit răsplata pentru ajutorul dat evoluției. Exodul XXV, 2, menționează ofranda, un concept care poate fi ușor interpretat greșit. Traducătorii germani experți m-au asigurat că aceste ofrande ar putea însemna obiecte ridicate sau introduse în ceva. Iată ce spune Moise în Exodul XXV, 2-7:

„Vorbește fiilor lui Israel să Îmi aducă un dar

înălțat; de la oricine are tragere de inimă să iei darul Meu înălțat.

Iată ce veți lua de la ei ca ofrandă: aur, argint și aramă,

Material albastru, purpuriu, stacojiu și pânză subțire și păr de capră.

Și piei de berbeci vopsite în roșu și piei de focă și lemn de salcâm...

Pietre de onix și pietre pentru umărar și pentru pieptar."

Pentru a nu apărea erori în aducerea ofrandelor, lista era detaliată. În Numeri XXXI, 50-54, găsim:

„Am adus, deci, în dar DOMNULUI, ce a găsit fiecare, lucruri de aur, lănțișoare, brățări, inele, cercei și salbe...

Iar aurul pe care l-au adus ei DOMNULUI în dar... a fost de șaisprezece mii șapte sute și cincizeci de sicli.

Iar Moise și preotul Eleazar au luat aurul dat de ei DOMNULUI... ca aducere aminte pentru fiii lui Israel în fața DOMNULUI."

Dar este greu de crezut că Dumnezeul lui Israel ar putea să ceară bani grei pentru binele făcut copiilor săi de pe pământ. De asemenea, din text reiese că ofrandele nu erau destinate preoțimii, pentru că înșiși preoții erau obligați să colecteze și să livreze ofrandele. În plus, procedura colectării

pentu zei era atât de precis detaliată, încât un asemenea calcul meschin nu ar fi demn de un zeu real.

Erau cumva ofrandele pretinse de „zei" pentru marea cantitate de cunoștințe transmise?

Vechile surse dau impresia că „zeii" nu aveau să stea pe pământ la infinit. Ei și-au îndeplinit planurile, apoi au dispărut pentru mult timp. Dar ei s-au gândit la modalități de a proteja ființele pe care le creaseră, pe timpul absenței lor. Întrucât ei posedau niște aptitudini ieșite din comun, probabil că au făcut apel la tehnologie pentru a-i supraveghea.

În vremea cât ei erau departe, apărea foarte des câte un profet care căuta ajutorul și sfatul de la stăpânul său, cum descrie Samuel, în Cartea 1, III, 1:

„Iar copilul Samuel a slujit DOMNULUI în fața lui Eli. Iar în zilele acelea glasul DOMNULUI se auzea rar și rare erau viziunile" (adică Dumnezeu nu răspundea prea des).

Oamenii cei noi nu au fost lăsați fără apărare. Textele vorbesc despre „slujitori ai zeilor", care serveau pe Pământ din ordine superioare, care îi protejau pe cei aleși și apărau clădirile „zeilor". Erau acești „servitori ai zeilor" niște roboți?

Epopeea lui Ghilgameș descrie dramatica bătălie dintre Enkidu și Ghilgameș, pe de o parte, și monstrul Chuwawa, care păzea cu success, cu mâna goală, locuințele „zeilor". Ploaia de lănci și de bâte

cu care l-au lovit Enkidu și Ghilgameș nu a făcut nici un rău „monstrului strălucitor", iar în spatele acestuia o „ușă" vorbea cu o „voce tunătoare" omenească. Istețul Enkidu i-a descoperit servitorului zeilor, Chuwawa, „călcâiul lui Ahile", și a reușit să îl scoată din funcțiune.

Chuwawa nu era nici „zeu", nici om. Aceasta reiese dintr-o serie de texte publicate de James Pritchard în cartea *Străvechi texte din Orientul Apropiat.* Textul cuneiform spune:

„Cât timp nu îl distrug pe acest «om», dacă om este, cât timp nu omor acest zeu, dacă zeu este, nu îmi voi îndrepta pasul către oraș... O, Stăpâne (adresându-se lui Ghilgameș) tu, care nu ai văzut lucrul acela... nu ești atins de groază, eu, care am văzut acel «om» sunt atins de groază. Dinții lui sunt ca dinții dragonului, fața lui e ca fața leului".

Nu este aceasta descrierea unei lupte cu un robot? A găsit Enkidu locul întrerupătorului și l-a folosit pentru a decide în favoarea lor acea luptă inegală?

O altă traducere, a lui N.S. Kramer, mă face de asemenea să bănuiesc că acel „servitor al zeilor" era un robot programat:

„...acei ce o însoțesc pe ea, Inanna (zeița), sunt ființe care nu cunosc hrana, nu cunosc apa; nu mănâncă mâncarea pusă în fața lor și nu beau apa care li se dă..."

Tăbliţele asiriene şi cele sumeriene menţionează adesea asemenea fiinţe, care „nu mănâncă hrană şi nu beau apă". Uneori, aceşti monştri ciudaţi sunt descrişi ca „lei zburători", sau ca „dragoni care scuipă foc", sau ca „ouă luminoase ale zeilor".

Cunoaştem şi paznicii lăsaţi de „zei" din miturile greceşti. Legenda lui Hercule povesteşte despre Leul din Nemeea, care nu putea fi rănit „de nici o armă omenească". O altă legendă descrie pe dragonul Ladon, care avea ochii mereu deschişi şi ale cărui arme erau „focul şi un şuierat înfricoşător". A trebuit ca Medeea şi Iason să îl păcălească pe dragon, care era acoperit cu solzi strălucitori de fier, şi care se rotea, învăluit în flăcări, pentru a obţine Lâna de Aur.

Găsim roboţi şi în Biblie. Ce altceva ar putea să fie îngerii care l-au salvat pe Lot, şi pe familia acestuia înainte de pieirea Sodomei şi Gomorei? Şi cum tratăm „armatele Domnului", care dădeau o mână de ajutor la bătăliile poporului ales? Moise ne povesteşte despre un înger care a fost de ajutor, la porunca Domnului, în Exodul XXIII, 20-21:

„Iată, am să trimit un înger înaintea ta, ca să te ocrotească pe drum şi să te ducă la locul pe care l-am pregătit.

Fii cu băgare de seamă cu el, nu i te împotrivi, căci nu îţi va ierta încălcarea legii, căci Numele Meu este în el."

Mie îmi pare logic ca un robot să aibă „în el" numele sau mintea constructorului și ca el să nu se poată abate de la programare.

Unul dintre lucrurile care în copilărie mă încântau în copilărie este experiența lui Iacob, povestită în Geneza, XXVIII, 12. Atunci când Iacob s-a întins să doarmă, seara, într-una din călătoriile sale, el a văzut o scară care ajungea la cer și pe care urcau și coborau îngerii Domnului. Surprinsese Iacob pe „servitorii Domnului" încărcând bunuri într-o navă cosmică? Este minunata experiență a lui Iacob relatarea unui martor ocular?

Ca un test crucial al afirmațiilor mele îndrăznețe, cititorii ar putea să facă experiența de a citi „robot", așa cum înțelegem astăzi termenul, oriunde apare în cărțile vechi cuvântul „dragon". Este uimitor cât de inteligibil devine dintr-o dată textul.

Știu că teoriile pe care le-am expus sunt supuse unor atacuri îndârjite. Au pus capăt inteligențele necunoscute bestialității și comportamenului sexual anormal? A primit o nouă specie umană primele elemente de civilizație de la inteligențe necunoscute? Inteligențele necunoscute, după ce și-au încheiat misiunea, se presupune, au dispărut înapoi în spațiu, dar au lăsat în urmă supraveghetori ai noii omeniri? Iar acești supraveghetori se presupune că ar fi fost roboți sau automate?

Încerc să disting faptul real care a existat în vechime în spatele miturilor, legendelor și tradițiilor. Iată niște fapte de netăgăduit.

Tibetanii și hindușii numesc universul „mama" speciei terestre.

Băștinașii din Malekula (Noile Hebride) afirmă că prima rasă de oameni consta din descendenți ai „fiilor cerului".

Amerindienii spun că ei sunt descendenții „păsării tunetului".

Incașii credeau că ei coboară din „fiii soarelui".

Băștinașii din Rapa Nui consideră că se trag din oameni-păsări.

Mayașii presupuneau că sunt „copii ai Pleiadelor".

Teutonii susțineau că înaintașii lor veniseră cu „Wanen zburătoare".

Indienii cred că se trag din Indra, Ghurka sau Bhima – toți trei fiind veniți din cer în „bărci de foc".

Enoch și Ilie au dispărut pentru totdeauna într-un „car de foc".

Insularii din Mările Sudului spun că descind din zeul cerului, Tangalao, care a venit din cer într-un ou strălucitor enorm.

Toate aceste povești au un miez comun: „zeii" au coborât, au ales un grup pe care l-au fertilizat și l-au separat de cei necurați. Ei i-au împărtășit tot felul de

cunoștințe moderne, iar apoi au dispărut pentru o perioadă sau pentru totdeauna.

Karl F. Kohlenberg descrie ceea ce ne-a mai rămas în cartea sa *Völkerkunde* (Etnologie):

„...enigma zeilor, enigma originii omului, tradiții haotice, al căror înțeles erudiția noastră limitată nu poate încă să îl explice."

Fie-mi permis să mai fac o trimitere la „enigma zeilor". În prima mea carte, am menționat teoria relativității, formula de bază a rachetei și curgerea diferită a timpului în zborurile interstelare. Am văzut că pentru echipajul navei care călătorește cu o viteză cu puțin sub cea a luminii timpul trece considerabil mai încet decât pentru cei care au rămas pe planeta de lansare. Să privim ca pe o conicidență scrierile vechi, independente una de alta, care subliniază permanent faptul că pentru zei unitățile de timp sunt altele decât cele ale noastre?

Pentru zeul indian vishnu, o generație umană este doar un „moment". Toți împărații legendari ai Chinei erau niște conducători cerești, care veneau din cer pe dragoni care suflau foc și trăiau 18000 de ani tereștri. Într-adevăr, P'an Ku, primul conducător celest, a călătorit prin cosmos două milioane două sute de mii douăzeci și nouă de ani, și chiar familiarul nostru Vechi Testament ne asigură că în mâna lui Dumnezeu totul stă „un timp, două timpuri și o

jumătate de timp" (Daniel VII, 25), sau în magnifica exprimare a Psalmului XC, 4:

„Căci înaintea Ta, o mie de ani sunt ca ziua de ieri, care a trecut, și ca o strajă de noapte."

12

ÎNTREBĂRI ȘI IAR ÎNTREBĂRI

Au fost oare semnele exterioare ale tradițiilor ancestrale greșit înțelese în timpul ultimelor milenii?

Au mers oare tentativele noastre de intrepretare în direcția greșită?

Oare am complicat inutil ceea ce se afla și încă se află sub ochii noștri?

Oare indicațiile practice și tehnice foarte precise au căpătat o intrerpretare viciată de misterele religioase și filozofice?

Oare tradițiile acumulate în mituri și religiile erau în intenție mult mai puțin misterioase și mult

mai practice decât am tot crezut timp de mii de ani?

Va veni o vreme când vom reuși să înțelegem ce ne spun puținele vestigii care ne-au mai rămas din preistoria umană, înainte ca această cantitate redusă de material să fie devorată, împrăștiată, sau distrusă de buldozere?

Când vor face arheologii o secțiune de un kilometru în rocile nisipoase numite Stâncile Externe, din Pădurea Teutonburger?

Când va căpăta o expediție complet echipată permisiunea de a face săpături în locurile învăluite de mister din jurul Maribului?

Când se vor face măsurători ale radioactivității cu aparatură modernă în Marea Moartă?

Când vor pune arheologii în aplicare ideea mai veche de a sonda și alte piramide decât cea a lui Kefren?

Când va fi îndepărtat stratul de depuneri de la Tiahuanaco, astfel încât să aflăm secretele care încă sunt ascunse sub el?

Cât timp vor mai fi obligați lupii singuratici însetați de cunoaștere să sape în Sahara fără ajutor și fără susținere? Când li se vor pune la dispoziție, chiar și pentru scurt timp, elicoptere cu care să poată scruta teritorii întinse?

Când se va face, în sfârșit, o analiză chimică a Platoului Nazca?

Câtă vreme se vor mai lupta niște amatori entuziaști să elibereze ruinele de junglă în Guatemala și Honduras?

Când vor începe săpăturile în Zimbabwe?

Ce organizație internațională se va declara gata să finanțeze un institut cartografic care să lămurească odată pentru totdeauna conexiunile geografice și geodezice care există între rămășițele misterioaselor culturi primitive de pe diferitele continente?

Va lua vreodată o organizație internațională, poate UNESCO, hotărârea de a cataloga toate picturile și desenele rupestre, în număr de mii și mii, din toată lumea?

Nu este oare posibil ca cheile „împărăției cerurilor" să se afle ascunse în multe locuri de pe Pământ?

Am fost loviți de orbire atâtea mii de ani?

Și mai suntem încă orbiți?

De fapt, vechii „zei" ne-au spus dintotdeauna că suntem surzi și orbi, dar că într-o zi vom cunoaște adevărul.

Din timpuri imemoriale, toate religiile au promis că îi vom găsi pe „zei", este de ajuns să îi căutăm, iar odată găsiți zeii, vom merge toți în Rai și pe Pământ va domni pacea eternă.

De ce să nu luăm aceasta literal?

Poate că greșim atunci când interpretăm conceptul de „paradis" ca pe o altă lume, o stare de fericire perpetuă. Poate că „paradisul" înseamnă pur și simplu „universul".

Trebuie oare să îi căutăm pe „zei" și mesajele lăsate de ei aici, pe Pământ, în loc să sperăm că îi vom întâlni undeva, într-o eternitate nesfârșită?

Nu s-ar putea ca acești „zei", după care umanitatea a tânjit și la care s-a rugat atâtea mii de ani, să fi lăsat instrucțiuni tehnice care să ne facă apți de a-i întâlni în univers?

De la începuturile istoriei umane, războaiele au fost și sunt încă purtate încontinuu, într-un colț sau altul al planetei. Oare „zeii" ne-au promis pacea pe Pământ știind că o dată ce locuitorii Pământului vor simți impactul priveliștii micii lor planete văzute din spațiu, vor înțelege că toate certurile lor pământești sunt absolut fără sens?

Se așteaptă, sau speră zeii că, odată ajunse în spațiu, ființele terestre își vor pierde conștiința națională și vor recunoaște în schimb cosmosul infinit și o patrie universală?

Din perspectivă universală, toți oamenii vor fi doar locuitorii celei de a treia planete a unui soare micuț de la marginea Galaxiei – nu ruși, sau chinezi, sau americani, sau europeni, negri sau albi.

Își va împlini omenirea visul etern de a „ajunge în paradis" dacă își va ține promisiunea făcută „zeilor"? „Zeii" au promis implicit oamenilor că se vor putea întoarce la stele; iată, în Geneza, XI, 6:

„Domnul vorbește poporului[1]... iată ce s-au apucat să facă. Acum nimic nu îi va împiedica să facă tot ce și-au pus în gând."

Iar dacă într-o zi va avea loc primul contact cu ființe inteligente de pe alte planete, curând vom învăța să ne înțelegem unii cu alții într-o limbă unică, precum în timpurile Turnului Babel. Cele 2976 de limbi care sunt vorbite pe Pământ astăzi se pot păstra ca dialecte ale unor zone. Dar savanții din toate țările și de pe toate planetele vor face schimbul de cunoștințe într-o limbă unică.

Dar atunci imaginea noastră familiară despre lume, păstrată cu grijă atâta vreme, se va prăbuși, iar noua generație a erei spațiale va șterge din conștiința sa ultimele sentimente naționaliste, care vor deveni fără sens.

Fie și numai din această cauză, cred eu, și este de datoria noastră să examinăm atât interpretările aparent fantastice ale vechilor texte tradiționale, cât și evidența materială, cu cea mai riguroasă abordare

1) Corect, despre popor, care începuse să construiască Turnul Babel (n.t.).

științifică. O dată ce vom fi absorbit mesajele lăsate în urma lor de „zei", întâlnirile cu astronauți în carne și oase își vor pierde încărcătura de groază, pentru că vom ști că aceste ființe au cu noi ceva în comun: și ei au trăit o zi a creației, cândva, într-un punct al timpului.

OZN

Erich von Däniken

Întoarcerea la stele

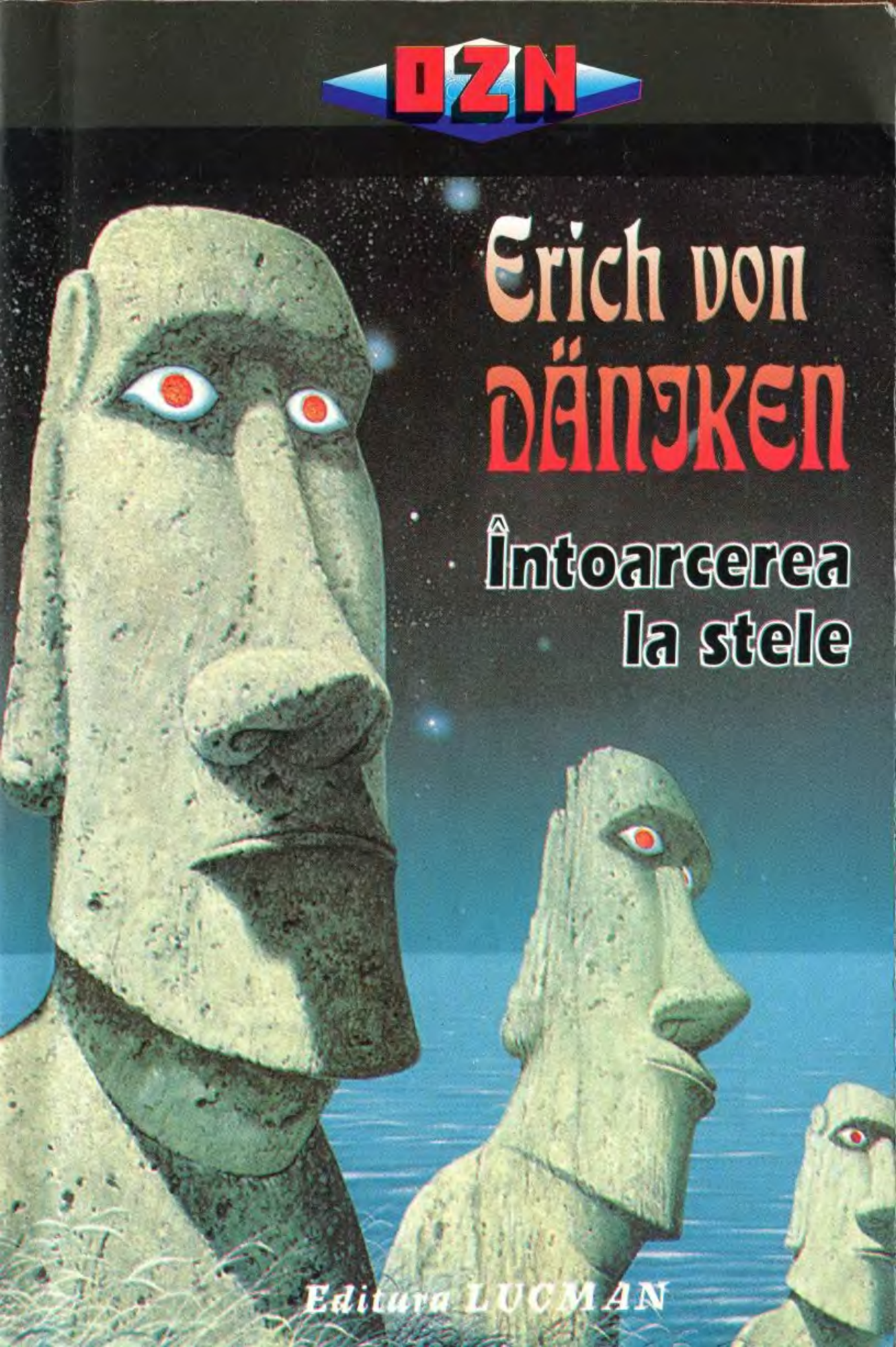

Editura LUCMAN

Erich von Däniken nu este un savant. El este un autodidact. Poate că asta explică succesul mondial al cărților sale. Cu totul lipsit de prejudecăți, el a demonstrat personal că tezele și teoriile sale sunt bine fundamentate, iar sutele de mii de cititori au putut să îl urmărească pe aventuroasele drumuri pe care a mers, drumuri care l-au dus și prin regiuni interzise, protejate prin tabuuri.

Autorul *Amintirilor despre viitor* avea abia nouăsprezece ani atunci când curiozitatea l-a mânat în Egipt, unde voia să descifreze adevăratul înțeles al unor inscripții cuneiforme. De atunci, el sare dintr-un avion în altul, pentru a-și clarifica teoriile. Dacă ne gândim la modul în care tratează el distanțele, vom vedea că acestea nu înseamnă nimic pentru el, cât timp ele servesc scopului călătoriilor sale, acela de a găsi dovezi ale imposibilului.

OZN

«Întoarcerea la stele?

Întoarcere? Cum adică, noi venim din stele?

Eu sunt convins că noi tânjim după stele pentru că „zeii" ne-au lăsat acest lucru drept moștenire. În noi lucrează în același timp amintirile lăsate de strămoșii noștri tereștri, ca și cele lăsate de învățătorii noștri cosmici. Cred că strămoșii noștri au căpătat inteligența de la „zei"...

Această carte este o încercare de a aduce noi argumente în favoarea teoriei mele. Ea intenționează să fie un stimulent la a reflecta asupra trecutului și viitorului omenirii. Prea mult timp am evitat să ne cercetăm trecutul îndepărtat cu îndrăzneală și imaginație. Nu va fi suficientă o generație pentru a produce probele indubitabile, dar se vor crea tot mai multe breșe în zidul care separă fantezia de realitate. Voi încerca să fac tot posibilul pentru a lărgi aceste breșe, prin noi întrebări agresive.»

ISBN 973-95879-9-2

6200 LEI